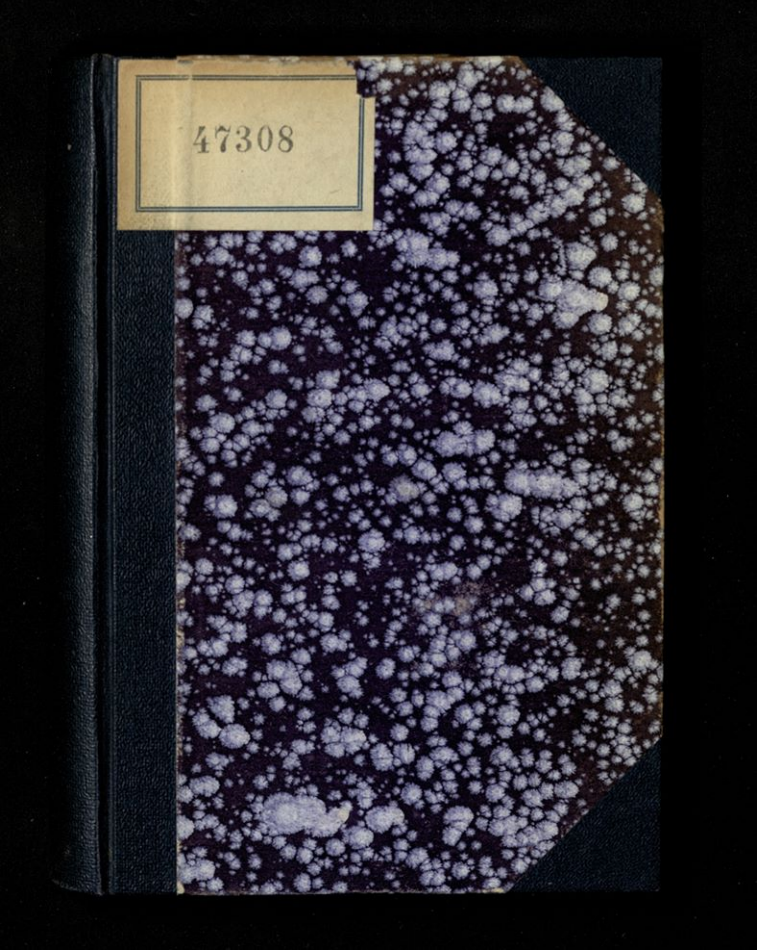

47308

The image shows the front cover of a book. The spine is on the left, bound in dark, textured material. The main cover area is decorated with marbled paper featuring a pattern of small, light-colored, irregular spots on a dark background. A small, rectangular, light-colored paper label is affixed to the upper left corner of the cover, containing the number '47308' printed in a serif font. The label is bordered by a thin, double-lined rectangular frame.

Lurška mati božja.

Lurška mati božja.

Šmarnice in molitvenik.

Spisal
Janez Godec,
župnik.

Z dovoljenjem prečastitega krškega knezoškofijstva.

Izdala in založila
Družba sv. Mohorja v Celovcu.

1904.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.

47308

Isjava.

*Poslušen določbi papeža Urbana VIII. izjavljam:
Zgodbam, o katerih poročajo šmarnice »Lurška mati
božja«, pa jih cerkvena oblast ni preiskala, dajem samo
toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega,
kar je Bog posebej razodel pobožnim osebam, nimam za
verske resnice; vse pa prepuščam sodbi svete katoliške
cerkve.*

Janez Godec.

030035806

Šmarnice.

1. dan.

U v o d.

Kako ljubezniv je mesec majnik vsakemu vnetemu častivcu Marijinemu! Kako se ga Marijini otroci vesele, kako željno ga pričakujejo vsako leto! Drag in mil nam je majnik; ljubši nam je kakor vsi drugi meseci, ker majnika obhajamo šmarnično pobožnost v čast nebeški kraljici. Posvetnjakom se zdi majnik prijeten in krasen zato, ker se v tem mesecu narava odene z novo lepoto, ker majnika zažare milijoni ljubkih cvetlic, in se oglase stotisoči drobnih ptičic. Častivcem Marijinim pa je ta mesec v prvi vrsti zaradi tega drag in ljub, ker je mesec Marijin.

Tudi te-le šmarnice so posvečene majnikovi kraljici. Njih namen je, da pomagajo Marijinim častivcem prav obhajati šmarnično pobožnost.

V duhu bomo obiskali znano mesto Lurd na Francoskem, kraj, ki ga je Marija posvetila s številnimi prikaznimi. Občudovali bomo živo vero, ki vodi leto za letom stotisoče vernikov k lurškemu svetišču. Vzpodbujalo nas bo trdno zaupanje, ki navdaja množice najrazličnejših bolnikov, išočih zdravja pri lurškem studencu. Srce se nam bo vnelo ljubezni do nebeške kraljice, ko bomo čuli o njenem usmiljenju in o premnogih dobrotah, ki jih naša nebeška mati deli v Lurdu svojim zvestim otrokom.

Ozdravljenja, o katerih pripovedujejo te-le šmarnice, je popisal vodja zdravniške komisije¹, katera v Lurdu v tako imenovani zdravniški pisarni preiskuje ozdravljence. Vsa v teh bukvicah opisana ozdravljenja so potrjena z zdravniškimi izpričevali in premnogimi pričami. Dà, nekatera izmed njih so bila tako čudovita, da je glas o njih šel po celem omikanem svetu.

Dogodkov, o katerih pripoveduje ta knjižica, vodja lurškega zdravniškega zbora ni opisal samo v svojem imenu, ampak v imenu komisije, katero vodi. V lurški zdravniški komisiji delujejo zdravniki raznih ver, raznih narodnosti, raznih šol. Vsak zdravnik, ki obiše Lurd, je povabljen k zborovanjem v zdravniški pisarni. Na tak način se pač gotovo natančno preiskuje, je-li so ozdravljenja resnična ali navidezna. Preiskovanje vrše izkušeni strokovnjaki, in na njih sodbo se smemo zanesti.

V imenu učenjaškega zbora, kateri ob lur-

¹ Dr. Boasari (Boissarie).

škem svetišču preiskuje ozdravljenje, se razglašajo po časopisih in bukvah vsa nenavadna lurška ozdravljenja. In v imenu lurške zdravniške komisije so bila razglašena tudi ozdravljenja, o katerih pripovedujejo pričujoče šmarnice. Opis teh ozdravljenj je bil natisnjen najprej v lurških časnikih, pozneje pa v posebni, obširni knjigi¹. In iz teh bukev so predstavljene zgodbe, ki se nahajajo v šmarnicah »Lurška mati božja«.

Nikakor pa ne mislimo trditi, da so vsa ozdravljenja, o katerih pripovedujejo te šmarnice, pravi čudeži. Ali so dogodki, ki so popisani v tej-le knjižnici, čudeži, ali ne — o tem naj sodijo oni, katerim taka sodba pristaja. Mnogoštevilne priče potrjujejo, da je do zadnje pičice resnično vse, kar bo bravec našel v šmarnicah »Lurška mati božja«. In to je za nas dosti!

Poleg povesti o kakem ozdravljenju bo vsaki dan obsegal kratko premišljevanje; zakaj šmarnična pobožnost ne sme streči samo radovednosti, ampak mora tudi poučevati, voljo nagibati k dobremu — mora nas poboljšati. Nebeške kraljice ne moremo bolj razveseliti, kakor če izkušamo postati vedno popolnejši. In pri tem naj nam posebno pomaga šmarnična pobožnost, katero danes začenjamo Mariji v čast.

Kleče:

Tebe, Devica Marija, majnikova kraljica, pa prosimo danes, da blago-

¹ Izšla je ta knjiga z imenom vodje lurške zdravniške komisije: »Docteur Boissarie, Les Grandes Guérisons de Lourdes. Paris 1900«.

sloviš sklepe, ki jih bomo storili ta mesec! Izprosi nam milost, da bomo izpolnjevali v dejanju, karkoli bomo dobrega sklenili v tvojem mesecu. Posebno ta mesec, o Marija, nam pokaži, da si naša srednica, naša besednica, naša pomočnica. Ne zavrzi naših prošelj, temveč milostno nas poslušaj in dosezi nam pri Bogu uslišanje!

2. dan.

Peter Rúder.

Med lurškimi ozdravljenci se največkrat imenuje Belgijec Peter Rúder (Rudder) iz Žabéka (Jabbeke).

Ko je bil star 44 let, se mu je pripetila huda nesreča. Bilo je 16. februarja 1867. Dva mlada drvarja sta delala blizu gradu, v katerem je služil Rúder. Uprav sta posekala drevo, katero je po nesreči padlo na bližnjo njivo. Trudila sta se, da bi je odvalila. Ruder je šel mimo, videl njuno zadrego in se ponudil, da jima pomaga. Svojo prijaznost je moral drago plačati. Ko so drevo vzdignili, je deblo vrglo Ruderja po tleh in mu zdrobilo levo nogo.

Kosti so naravnali in obvezali nogo, toda ni se hotela celiti. Na zadnji strani noge se je celo napravila nova rana, ki se je gnojila.

Zdravniki so Ruderju svetovali, naj si da nogo odrezati. Vendar tega ni pustil, dasi je trpel grozne bolečine. Celo leto je ležal. Ko je vstal, je le težko hodil po berglah.

Noga je bila prelomljena pod kolenom in ondi, kjer je bila kost zlomljena, sta bila oba konca kosti oddaljena drug od drugega tri centimetre. Pod rano se je noga dala zasukati tako, da so bili prsti zadaj in peta spredaj. To so potrdili zdravniki, ki so Ruderja preiskovali, sorodniki, sosedge in znanci. Bolezen Ruderjeva je bila v Žabéku in okolici splošno znana, zlasti še vsled tega, ker je Ruder v takem stanju preživel osem let. Ne dá se popisati, koliko je ubogi delavec pretrpel v tem času.

Peter Ruder pa je bil že z mladega pobožen. Brezmejno je zaupal v Devico Marijo. Slišal je o čudih, ki se gode v Ostákerju (Oostacker), kjer je bila na nekem hribcu sezidana kapelica in v njej votlina, posneta po oni v Lurdu. Pod hribčkom je bil studenec, v katerega so vsak dan vlili nekoliko prave lurške vode; romarji so zajemali iz studenca in molili pred votlino ter se priporočali Lurški materi božji. Ruder je goreče želel romati v Ostaker. Bil je prepričan, da bo tam ozdravel.

Dné 7. aprila 1875 se je odpravil na pot. Opirajoč se na bergle in naslanjajoč se na ženo je s trudom prišel do železniške postaje, ki je bila od njegovega doma oddaljena pol ure. Potreboval je tri cele ure za to pot. Po mnogih trudih je dospel v Ostaker. Pil je iz studenca, šel v kapelico, v kateri se nahaja lurška votlina, sedel

ondi na klop in pričel goreče moliti. V tem, ko je molil iz dna srca, se ga je polotil čuden nemir. Ves iz sebe vstane brez bergel, gre po sredi med klopmi in poklekne pred podobo svoje nebeške matere. Ko je nekaj minut molil pretresen do dna srca, se je zavedel in je začuden opazil, da nima bergel in da kleči. »Moj Bog«, je zaklical, »kje pa sem vendar?« Potem je dvignil oči proti podobi preblazene Device in poln hvaležnosti in ljubezni je molil: »O Marija, tukaj sem, pred tvojo ljubeznivo podobo ... Zahvaljujem te ...! Zahvaljujem te ...!«

Njegova žena je skoraj omedlela, pričujoči so jokali. Peter ni slišal in videl ničesar, kar se je godilo okrog njega; ves zatopljen v molitev in zahvaljevanje je šel trikrat okrog votline, kakor to romarji navadno store. Naposled so ga peljali od votline v grad Kurtbúrn (Courtebourne), kjer so potrdili, da je bila noga popolnoma ozdravljena.

Ko se je Peter Ruder povrnil domov, je najprej šel v cerkev zahvalit Boga, delivca vsega dobrega. Potem se je podal v svojo revno kočo, kjer so bili že zvedeli o njegovem ozdravljenju. Hči Silvija ga je ihté objela. Pobožna hči je že zjutraj na vse zgodaj prižgala sveče pred Marijino podobo. Sinček Avgust pa ni več poznal očeta, katerega nikdar ni bil videl brez bergel.

Cela župnija se je tega dogodka veselila. Devet dni je bila v župni cerkvi vsak dan slovesna sv. maša, h kateri so prišli župljani v najobilnejšem številu. Od tega časa dalje so tudi

prenehale mnoge slabe navade, ki so prej vladale v Žabéku.

* * *

Prebivalci te župnije so se poboljšali, ker je Bog na njih rojaku pokazal svojo mogočnost. To jih je pretreslo in navdalo s svetim strahom. Prej so bili nekako pozabili, da jih Bog lahko kaznuje. Ta dogodek pa jih je zopet spomnil vsemogočnosti božje.

Podoben sad naj obrode tudi te le šmarnice v naših srcih. Vcepijo naj nam strah božji. Ako bomo prepričani o božji vsemogočnosti, ne bomo čakali, da bi nas Bog s kaznimi moral poučevati, kako nas lahko prisili k pokorščini. Častimo Boga tudi takrat, ko nas ne tepe. Tako češčenje mu dopada, ker prihaja iz ljubezni, ne iz strahu. Bog je Bog ljubezni; zato hoče, naj nas k njegovemu češčenju nagiba čista ljubezen. Ni mu pa ljubo, ako ga začnemo moliti šele takrat, ko se ga začnemo bati.

Prav tako bodimo zvesti Marijini častivci tudi ob dnevih sreče. Slab Marijin otrok je, kdor se svoje nebeške matere spomni le tedaj, ko se mu hudo

godi, in ko ga sila prižene pred Marijin prestol. Častimo Marijo vedno. Noben dan je ne pozabimo pozdraviti. Zlasti pa posvetimo njenemu češčenju vse dni meseca, ki smo ga sedaj začeli.

3. dan.

Amalija Šanjón.

Ozdravljenje Amalije Šanjón (Chagnon) iz Poatjéja (Poitiers) spada med najimenitnejša, kar so jih opazovali v Lurdu. Zgodilo se je v zadnjem času, namreč l. 1891. Poiskali so še lahko popolnoma zanesljive priče in poprašali zdravnike, ki so ozdravljenje opazovali.

Amalija Šanjón je prišla v Lurd zjutraj dne 21. avgusta 1891 in precej tisti dan ob treh popoldne je šla v kopavnico. Imela je na nogi gnilo kost (»caries«) in globoko rano, ki se je zelo gnojila. Razen tega je imela tudi sklep v kolenu vnet (»tumor albus«).

Morali so jo v rjuhi položiti v vodo, ker ni mogla stati. Nekaj minut potem, ko so jo dejali v vodo, pa je sama vstala in ni imela več one velike rane. Kostna gniloba, rana, vnetje, trdoba v sklepu, vse je bilo ozdravljeno v malo trenútkih; namesto rane je bil trd obrastek; prej gnila kost je imela zdravo podobo, koleno ni bilo več oteklo. Lahko je precej obula čišme, katerih veliko let ni več nosila, in je hodila brez vsakršne težave.

Sto in sto ljudi je ta dogodek potrdilo, in zdravniki so o njem dali izpričevala. To ozdravljenje je tako jasno, da se lahko prime. Vendar posezimo nekoliko nazaj.

Amalija Šanjón je bila rojena 17. septembra 1874. Vzgojila jo je zelo pobožna mati. Iz prvih let svojega življenja je ohranila samo en spomin: ljubezen do preblazene Device Marije.

»Ljubila sem jo«, tako je pripovedovala zdravniški komisiji, »in že po naravi sem čutila nagnjenje do nje. Moja mati in jaz sva opravljali vsak dan svoje molitve pred kipom preblazene Device. Bil je star, častitljiv kip, edino, kar sem podedovala po stariših.«

Med tem, ko se je njena otroška duša odpirala prvim vtiskom milosti, so se kazala na njej znamenja bolehnosti. Večkrat so jo bolele oči, imela je lišaje in škrofeljne. To so bili začetki hude bolezni, ki se je je lotila pozneje.

Bila je še zelo mlada, ko ji je umrla mati; stara je bila komaj 10 let. »Spominjam se dobro«, tako je pripovedovala, »kako je moja mati zadnje trenutke, ravno pred smrtjo, prosila, da bi ji brali litanije matere božje. Sredi litanij so nekoliko prenehali, da bi me mati potolažila. Rekla je: „Nikar ne jokaj, otrok moj, jaz sem srečna, grem k ljubemu Bogu in k preblazeni Devici.“ Koncem litanij je zelo mirno izdihnila dušo.«

Po materini smrti je Amalijo vzela k sebi njena teta. Ko je bila stara 11 let, so jo pa sprejeli v hišo sester presv. Srca v Poatjéju. Tu je l. 1886. prejela prvo sv. obhajilo. Ko se je tisti

dan vrnila od mize Gospodove, jo je navdala misel, da bi vstopila v samostan.

Leto pozneje — bila je tedaj stara 13 let — se je je prvič lotila njena bolezen. Noga ji je postala rdeča in jo je bolela. Kost je gnila. Pokazalo se je vnetje v kolenu. Dekle je le težko hodilo ob berglah. Mučile so jo silne bolečine. Taka je prišla v Lurd dné 21. avgusta 1891 in je bila ozdravljena, kakor smo popisali.

Še tisto leto je vstopila v samostan sester presv. Srca in je postala goreča redovnica. V njenem življenju se lepo vidi, kako jo je previdnost božja pripravljala za stan, katerega si je naposled izbrala. Dobra mati ji je vcepila v srce pobožnost. Pozneje so jo vzgajale sestre presv. Srca. Huda bolezen jo je vedno bolj povzdigovala k Bogu in k preblaženi Devici. Čudovito ozdravljenje pa je v nji dozorilo sklep, Bogu darovati moči, katere ji je milostno povrnil v Lurdu.

* * *

Tako Bog marsikoga vodi do odločenega namena s tem, da mu naloži poseben križ, ki je na prvi pogled strašen, in vendar dotičnemu prinaša srečo. Zaradi tega kliče sv. Pavel poln začudenja: »O globočina modrosti božje! Kako nerazumljive so njegove sodbe in neizvedljiva njegova pota!« (Rimlj. 11, 33.) In pisavec

Modrostnih bukev povprašuje: »Kdo izmed ljudi more vedeti božji sklep?« (Modr. 9, 13.) V svoji neskončni modrosti Bog vé, da je dostikrat križ naravnost potreben za blago naše duše, in pošlje sam ga, ker nas ljubi. Naš Zveličar je še celo o križu, katerega je sam nosil, rekel, da je bil potreben. Ko je šel z dvema učencema v Emavs, sta ta dva tožila, ker Kristus ni postal posveten vladar, ampak je trpel in umrl. Zveličar pa je odgovoril: »O vi nespametni! Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to trpel, in tako v svojo čast šel?« (Luk. 24, 25. 26.)

Tudi kristjanu je mnogokrat trpljenje potrebno, ako hoče doseči čast zveličanih v nebesih. Zato so svetniki Boga zahvaljevali za nadloge, katere jim je pošiljal, ali pa so ga celo prosili trpljenja.

4. dan.

Marija Lemaršán.

Med bolniki, ki so našli v Lurdu zdravje, je tudi mnogo takih, ki so imeli kožne bolezni,

kakor na pr. Marija Lemaršán (Lemarchand), ki je prišla v Lurd 21. avgusta 1892. Lišaj-razglodnik (»lupus«) ji je bil razjedel levo lice, ustnice in del ust. Razen tega so se kazala pri njej tudi določna znamenja jetike. Njen zdravnik dr. La Néel (La Néèle) iz Kána (Caen) je dejal, da je po njegovem mnenju ta bolnica popolnoma neozdravljiva. Iz Lurda je odpotovala čisto zdrava. Kako je mogoče razložiti to ozdravljenje?

Marija Lemaršán je bila ozdravljena v kopavnici, pa ne polagoma, ampak naenkrat. Njeno ozdravljenje je bilo popolno. Dr. Dombro (d' Hombres), ki je bil priča, ko je dekle ozdravelo, je dogodek natančno popisal.

»Spominjam se dobro«, tako pripoveduje, »da sem videl Marijo Lemaršán pred kopavnicami, ko je čakala, da bi prišla na vrsto. Njena nenavadno odurna zunanost me je osupnila. Ko je prišla iz kopeli, sem se takoj podal v bolnišnico, da bi jo videl. Spoznal sem jo, čeprav je bil njen obraz popolnoma izpremenjen. Namesto ostudne rane, katero sem bil ravnokar videl, sem opazil sicer rdečo, toda zdravo kožo.«

»Uboga bolnica je imela, preden je šla v kopel, ravno tako rano na nogi, pa tudi ta se je zazdravila.«

»Odkritosrčno povem,« dostavlja dr. Dombro, »da je napravila ta nagla izprememba name velik vtisek, ker se je zgodila vsled tega, da so bolnico samo položili v mrzlo vodo; z izkušnjo potrjena resnica je namreč, da je lišaj-razglodnik bolezen, ki se trdovratno upira vsakemu zdravljenju.«

Ni je skoraj bolézni, kateri bi se v Lurdu ne našlo zdravila. Bolezni, katerih zdravniki tudi v teku dolgih let ne morejo ozdraviti, izginejo v Lurdu včasih kar hipoma. Poleg telesnih bolezni ozdravlja Marija ondi tudi dušne. Koliko dobrih izpovedi se opravi vsako leto na tej božji poti! Koliko jih je, kateri se vrnejo iz Lurda duševno vsi izpremenjeni! Posebno veliko je takih, ki prihajajo v Lurd z najhujšo dušno boleznijo, to je z nevero, in ondi ozdravé. Nemir, ki jih je trpinčil poprej, izgine, in s trdno vero se jim vrne sladek mir v srce. V Lurd so prišli nesrečni, od ondod se vračajo zadovoljni. Zato lahko trdimo, da je Marijina božja pot v Lurdu zdravje bolnikov, pribežališče grešnikov in tolažba žalostnih.

»Blagor človeku, ki čuje pri mojih vratih vsak dan«. (Preg. 8, 34.) Tako govori Marija z besedami Salomonovimi o verniku, ki pridno obiskuje njeno svetišče. Prav posebno veljajo te besede o njem, ki je tako srečen, da more romati k Marijinemu svetišču v Lurd. Res, blagor mu, kateri

sme zajemati iz obilnega studenca milosti in božjih dobrot, ki izvira na tem blaženem kraju!

Drugim pa, katerim ni mogoče romati v Lurd, nadomeščajo lurško božjo pot premnoge kapelice in znamenja Lurške matere božje. Pred takim znamenjem radi postojmo in poprosimo pomoči Devico, ki se je v Lurdu prikazovala revni pastirici. Tu nam bo molitev gotovo vroče prikipela iz srca in zato tudi dosegla uslišanje.

5. dan.

Vdova Pekanté.

V Banjêru (Bagnères) je bivala na Dolgi cesti št. 57. v skromni izbi vdova Pekanté (Pécantet), mati štirih otrok. Že dolgo je bila bolna in je več let prebila na postelji. Naposled se ji je na videz zboljšalo toliko, da je lahko vstala. A to je bil samo kratek oddihljaj. Bolezen se je v grozni obliki ponovila — na ustnicah se je pokazal lišaj-razglodnik, ki se je kmalu razširil po vsem spodnjem delu obraza. Izkušeni zdravniki so jo zdravili po vseh pravilih, toda bilo je vedno hujše.

V tem času se je tretji sin vdove Pekantéjeve pripravljaj za prvo sv. obhajilo. Uboga žena

je vedno mislila na ta dan, menila je, da bi sreča njenega otroka ne bila popolna, če bi ga ne mogla spremiti k mizi Gospodovi. Pa kako bi se smela takšna ondi prikazati? Tak dan bi si nikakor ne bila upala s svojo boleznijo med ljudi.

Tu ji je prišlo na misel, da bi opravila devetdnevnic in šla v Lurd. Štiri dni je molila z otroci, potem je šla na božjo pot. Ko je dospela v Lurd, je bila silno oslabela; zato je prvi dan niso pustili v kopel, marveč so ji rano samo umili z lurško vodo, kar pa ni nič pomagalo. Zadnje dni devetdnevnic se je bolnica umivala vsak dan v lurški vodi, vedno z isto vero, z istim upanjem. In ni zaupala zastonj. Koncem devetdnevnic je bila rana ozdravljena.

Vsa vesela je žena hitela domov k otrokom, da bi se z njimi vred zahvaljevala. Čeprav so jo zadrževali, se je vendar takoj vrnila v Banjêr.

A nekaj dni pozneje se je bolezen začela povračati! To je bil za vdovo opomin. Spoznala je, da je izkušala Boga, ker mu ni pustila časa, da bi bil dovršil svoje delo. Podala se je zopet k lurški votlini.

Po tem drugem romanju se je vrnila domov popolnoma ozdravljena. Prišla je ravno dosti zgodaj, da je mogla biti navzoča pri prvem sv. obhajilu svojega sina.

* * *

»Treba je vedno moliti in ne jenjati« (Luk. 18, 1.), tako je zapo-

vedal Zveličar učencem. Molitev mora biti pred vsem stanovitna. Čeprav nismo takoj uslišani, vendar ne smemo nehati moliti. Zlasti velikih dobrot Bog ne daje drugače, kakor če veliko molimo in zelo prosimo.

Pa tudi potem, ko smo bili uslišani, ne smemo opustiti molitve. Kakor nas je v nadlogi silil k molitvi križ, ki nas je težil, tako nas mora po uslišanju priganjati hvaležnost, da z gorečo molitvijo zahvalimo Boga za prejeto dobroto.

Ko slišimo v evangeliju o desetih gobavih, ki jih je Jezus ozdravil, in izmed katerih je samo eden prišel zahvalit svojega dobrotnika, se nam studi njih nehvaležnost. Na deset prošenj samo ena zahvala, to je vendar premalo! Dosti pa jih je, pri katerih na deset prošenj še ena zahvala ne pride. Prosijo vedno, zahvalijo pa Boga skoro nikoli ne. Bodimo torej stanovitni tudi v zahvalni molitvi, ne samo v prosivni!

6. dan.

Klementina Truvé.

Ko le 14 letna Klementina Truvé (Trouvé) iz Rujé-ja (Rouillé) prišla koncem avgusta 1891 v Lurd, je imela na peti bolno kost, katera je bila že pred tremi leti začela gniti. (»Caries osteoperiostitis«.) Noga je bila otekla, zvita in je imela več pijavk (»fistulae«), ki so se gnojile. Njen zdravnik, dr. Sibiél (Cibiel), je potrdil z izpričevalom, da sta se ji vnela kost in kostna koža, in da bolezní ni mogel ozdraviti.

Dné 1. septembra, osem dni potem, ko je Klementina šla v Lurd, ji je ravno tisti zdravnik dal to-le izpričevalo:

»Podpisani potrjujem, da je Klementina Truvé iz Rujé-ja imela na podplatu kostno gnilobo in je zdaj zdrava. O prejšnji bolezni ni drugega sledu kakor brazgotina in to, da je podplat nekoliko širji; potrjujem dalje, da pritisek na tem mestu ne vzbuja nikakršnih bolečin in da mala deklica prav lahko stopa na bolno nogo. — Luzinján (Lusignan), 1. sept. 1891. Dr. Sibiél.«

Bolj naravnost in ob kratkem je dr. Sibiél povedal svojo sodbo rujéškemu župniku; rekel mu je: »Ali je Bog ozdravil to deklico, ali pa hudi duh, to mi je vseeno; ampak res je, da je zdrava«.

Ozdravljenje se je vršilo tako-le: Klementina Truvé je dne 18. avgusta odpotovala iz Rujéja in je v Poatjéju vstopila v romarski vlak. Ker se ji je

rana vedno gnojila, je imela celo zalogo platnenih obvez s seboj; na potovanju je začelo še bolj teči iz rane, in bala se je, da bi zadnji trenutek ne zmanjkalo obvez. Po ozdravljenju je tudi rekla prav po otročje: »Sveta Devica je bila res dobra, ker me je ozdravila prvi dan; zakaj drugi dan bi bila moja zaloga potekla«.

Tri leta Klementina ni mogla drugače hoditi kakor s palico in brez črevljev; zdaj je pa palico pustila v lurški votlini; lahko je obula nove čizme, katere ji je kupila neka gospa. Pogled na črevlje jo je tako razveselil, da ni mogla zatajiti svoje radosti, in je veselja skakala, ko je šla po stopnicah v bolnišnico.

Nekaj dni potem, ko se je bila povrnila domov, je pisala v bolnišnico predstojnici one dvorane, v kateri je bila: »Častita gospa! Ne morete si misliti, kako so moji stariši veseli, in kako se v Rujéju vsi čudijo, ker me vidijo, da sem prišla nazaj brez palice. Moja noga je zmeraj boljša, in v nekaterih dneh tudi brazgotine ne bo več videti.«

Ko je Klementina Truvé zdravniški komisiji (v Lurdu) pripovedovala svoje ozdravljenje, je bil zraven tudi brezverski pisatelj Zolá, kateri je bil prišel preiskovat lurške čudeže. Prvi trenutek, ko je Zolá videl Klementino, je bil zbehan. Rekel je: »Saj to je pa čudež, kar mi kažete.« Potem je vprašal voditelja komisije, ali je pred ozdravljenjem videl Klementinino rano. Ta je odgovoril, da je on sam ni videl, da jo je pa preiskal drug zdravnik, da so jo videli sosodje in redovnice, ki so bolnici stregle. Nato je Zolá odvrnil, da,

če je stvar taka, se on nič ne zmeni za to ozdravljenje, katero mu je bilo pač zelo neljubo.

* * *

Ta brezverec sicer ni mogel utajiti čudovitega ozdravljenja, zato je iskal in našel piškav izgovor, s katerim je hotel dokazati, da se ozdravljene v resnici ni zgodilo. Ker ozdravljenje deklice ni preiskal vpričo njega ravno tisti zdravnik, ki jo je preiskoval poprej, ni hotel verjeti. Taki so vsi brezverci. Najbolj nespametni izgovori so jim dobri, če le morejo z njimi opravičiti svojo nevero. In tudi, če bi se čudežno ozdravljenje zgodilo prav pred očmi trdovratnega nevernika, bi ta le še ne hotel verovati, ampak bi iskal tako dolgo, da bi zopet našel kak izgovor.

Zveličar je vpričo farizejev izgnal iz mutastega človeka hudobnega duha. Mutec je nato začel govoriti, množice so se čudile, farizeji so pa rekli, da Jezus s pomočjo Belcebuba izganja hudobne duhove. Neverniki sedanjega časa se ob takih priložnostih ne sklicujejo na Belcebuba, ker tudi vanj ne

verujejo; sklicujejo se pa na skrivne naravne moči. Če kakega čudežnega ozdravljenja ne morejo utajiti, pravijo: »Ozdravljenje se je res godilo; tega ne tajimo. Vkljub temu pa ne verjamemo, da bi bil tukaj Bog posegel vmes, in da bi bil to čudež. Morebiti se je ozdravljenje zgodilo s pomočjo kake skrivne naravne moči, katere še ne poznamo, ali s pomočjo skrivnega zdravila, o katerem še noben zdravnik ne vé.« Na take izgovore se opirajo ter nočejo verjeti, če bi se najočitnejši čudež zgodil prav pred njih očmi. In vendar je tak izgovor piškav. Zakaj čudeže imenujemo samo tiste dogodke, pri katerih prav dobro vemo, da bi se nikdar in nikoli ne bili mogli zgoditi, ako bi bilo šlo po naravni poti.

Tako se na naraven način nikdar ne more zgoditi, da bi kdo s petimi hlebi in dvema ribama nasitil 5000 ljudi. Izkušnja vseh časov izpričuje, da to ni mogoče. In če se kaj takega vendar-le zgodi, brez skrbi lahko rečemo, da je to čudež. Nikakor pa ne imenujemo čudež takega ozdravljenja, pri katerem

je še količkaj mogoče soditi, da se je ozdravljenje morda zgodilo na naraven način. Če se le količkaj more misliti, da se je bolezen utegnila ozdraviti vsled kake skrivne naravne moči, potem katoliška cerkvena oblast nikdar ne trdi, da je dotično ozdravljenje čudežno. Katoliška cerkev pač ne ravna tako kakor brezverci in ne opira svojih nauk na prazne izgovore, ampak na resnico.

7. dan.

Marija Brifó.

Marija Brifó (Briffaut) iz Mon-sen-Ležérja (Mont-Saint-Leger) je sama opisala svojo bolezen; njeno preprosto pripovedovanje je natančna podoba bolečin, katere je trpela pet let, od avgusta 1888 do 1. septembra 1893.

Pripeljala se je v Lurd ležeča v nekakem zaboju; ta omara se še nahaja v bolnišnici, kjer jo vsakdo lahko vidi. To je prava rakev, štirioglat, iz belih desk zbit zaboj. Bolnica, katero so dejali vanj, se je vsem smilila; vsled strašnih bolečin je vedno vzdihovala.

Marija Brifó je ležala že štiri leta v zdravniških pripravah in ni nikdar zapustila postelje, ker je imela v nogi gnilo kost in je čutila silne

bolečine. (»Caries, coxalgia«.) Iz gnojne rane, ki se je napravila ob bolni kosti, je prišlo mnogo zamrlih koščic. Vsa noga je bila otekla.

»Celi dve leti«, tako je pripovedovala, »skoraj nobena pijača ni ostala v meni, gostega pa sploh nič uživala nisem. Nekega dne so mi hoteli preobleči perilo, pa život se je bil tako prijel deske, da so mi odtrgali kožo, ko so me vzdignili. Bila sem vsa v krvi. Zdravniki so me nehali obiskovati in so rekli, da ne morem ozdraveti, in da smrt ni več daleč.«

Celo leto se je Marija Brifó pripravljala na božjo pot v Lurd. »Kakih štirinajst dni, preden sem odpotovala«, tako je pripovedovala, »so videli, da me v mojih zdravniških pripravah ne morejo prepeljati; zato so dali zame delat tisti zaboj. Ko so me prvič dejali vanj, me je bilo groza; zdelo se mi je, da sem v rakvi, in kateri so bili okrog mene, so rekli, da bo to moja rakev, preden pridem v Lurd ali se od ondod povrnem.«

»Ko sem odhajala, sem slišala skozi okno, kako so sosedge rekli: „Neumna je, če gre; umrla bo med potjo“.«

»Dolga pot (1200 kilometrov) je bila grozno težavna; bolečine so bile strašne; obraz sem obračala v stran, da sem skrivala solze.«

Ne prva kopel, ne procesija, ki je šla mimo nje, ji nista pomagali. Drugi dan so jo zopet nesli v kopavnico. — »Vzdignili so me z obvezami vred,« je pripovedovala, »da bi me položili na rjuho in me spustili v vodo. Niso se me upali dotakniti.«

»Ne morem dopovedati, kaj sem takrat trpela. Komaj pa sem bila v vodi, se nisem več genila.

Bolečine so odnehale, noga ni bila več težka; zdelo se mi je, da so mi odvzeli velikansko težo, ki me je prej stiskala. Spustili so me na kamenita tla, in nisem se premaknila, oči sem imela napol zaprte, mislili so, da sem umrla.«

»Precej nato pa sem rekla gospem, ki so mi pomagale: ‚Ozdravljena sem!‘«

»Rane ni bilo več, noga ni bila več otekla. Bila sem zdrava!«

»Gospe so sklenile moje ozdravljenje prikriti. Rekle so, da sem preslaba; ljudstvo bi me hotelo videti, in v gneči bi lahko omedlela. Zopet so me položili v zaboj in nesli k votlini in k procesiji. Tukaj sem se dvignila v zaboju in sem hotela poklekniti pred najsv. zakramentom, toda ubranili so mi. Prve korake sem storila naslonjena na bolniškega nosača; bila sem pač ozdravljena, toda nisem bila več vajena hoditi. Tudi se nisem mogla navaditi tega, da ne bi več trpela, in sem si mislila: ‚Ko bi me bil ozdravil zdravnik, bi mu plačala, in bilo bi poravnano; toda kako naj poravnam svoj dolg preblaženi Devici?‘«

* * *

Tako bi se moral vprašati vsakdo, ki prejme od Boga kako milost. Tudi psalmist kliče: »Kaj čem vrniti Gospodu za vse, kar mi je dodelil?« (Ps. 115, 3.) Zakaj prav za prav je res nemogoče dostojno zahvaliti Boga. Kar koli mu namreč darujemo v zahvalo

za prejete dobrote, vedno mu damo kaj takega, kar smo že prej od njega prejeli v darilo. Ako bi človeku hoteli od njega prejete dobrote poplačati tako, da bi mu vrnili katero njegovih daril, bi ga gotovo razžalili. Vračanje podarjenih stvari imenujejo ljudje nehvaležnost. Pred Bogom pa smo tako revni, da mu hvaležnosti sploh drugače ne moremo pokazati, kakor le na ta način, da mu vrnemo kaj, kar smo poprej kdaj prejeli od njega. Zakaj vse, kar smo in imamo, je njegov dar; vse, kar storimo zaslužnega, se zgodi le s pomočjo njegove milosti. In zato, kadar se bomo Bogu zahvalili, ne mislimo, da smo s tem storili kaj posebnega in morda Boga poplačali, temveč recimo: »Nepridni hlapci smo; storili smo samo, kar smo bili dolžni storiti.« (Luk. 17, 10.)

Darujmo večkrat Bogu sv. ohajilo v zahvalo za prejete dobrote. Tako mu bomo poklonili dar, ki je reš njega vreden, in v sv. hostiji pričujoči Zveličar bo namesto nas zahvalil nebeškega Očeta za vse, kar smo dobrega prejeli iz nebes.

8. dan.

Vinfriida Birn.

List, ki ga je ozdravljena Vinfriida Birn (Byrne) iz Brúklina pisala predniku lurških misijonarjev:

314, Clinton Street, Broocklyn, New-York,
U. S. Amerika.

Častiti in ljubi gospod oče! Štirinajst mesecev sem že popolnoma zdrava. Mislim, da je moja dolžnost, pisati Vam te vrstice in Vas prositi, da vpišete moje ozdravljenje v lurške zapisnike. Lansko leto 30. julija sem prišla v Lurd z očetom, materjo, dvema sestrama in bratom; tedaj sem bila bolna na smrt. Trije bruklinski zdravniki, med njimi moj oče, ki zdravi več kakor petdeset let, so rekli, da mi zdravilstvo ne more več pomagati. Imela sem jetiko in zadnji zdravnik, ki me je preiskal, preden sem odpotovala iz Amerike, je dejal, da je pri meni vsako zdravljenje zastonj, in da me nobena reč na svetu ne more več ozdraviti.

Drugi dan po mojem prihodu v Lurd, dopoldne, sem šla prvič v kopel. Mrzla voda me je sicer oslabila in utrudila, vendar sem se čutila boljšo, še preden sem zapustila kopel. Šla sem pit čudežno vodo in tu sem čutila, da se mi moči urno vračajo. Kopala sem se štirikrat po vrsti; vselej pa, kadar sem se potopila v vodo, sem se čutila toliko boljšo, da je moj oče mislil, da se mi le zdi, češ, ker sem vsled pobožne razburjenosti vsa zbegana. Nato smo zapustili Lurd in šli za nekaj dni v Sen-Savér (Saint-Saveur).

Od dne do dne sem se čutila boljše in danes sem popolnoma zdrava ter ne kašljam nič več.

Morebiti se še spominjate mlade Amerikanke, ki Vam je izročila majhno, zlato, v podobi polumeseča izdelano zaponko, okrašeno s sedemnajsterimi belimi biserčki, in Vas je prosila, da bi zaponko v cerkvi kam obesili. To dekle sem jaz in želim, da bi mogla naši ljubi Gospej lurški vsaj nekoliko pokazati, kako zelo sem hvaležna za dobroto, katero mi je blagovoljno izkazala. Kakor upam, se mi bo ponudila priložnost, da se bom še prišla zahvalit v Lurd in da bom tam obesila ploščo z napisom v angleškem jeziku, kjer bodo lahko brali moje ozdravljenje vsi, ki razumejo ta jezik. Prosila bi Vas, častiti gospod oče, če smem: opravite zame kratko molitvico, da bi mogla prihodnje leto iti na zahvalno božjo pot; vsak dan molim v ta namen. Podpisana: Vinfrida Birn (Byrne).

* * *

Posnemanja vredna je hvaležnost te ozdravljene. Ker je bila Mariji hvaležna, je mati božja gotovo tudi pozneje rada usliševala njene prošnje.

»Zahvala je druga prošnja.« Tako pravi slovenski pregovor. To ne velja samo o hvaležnosti, ki jo izkazujemo ljudem, ampak tudi o zahvali, katero poklanjamo v dar Bogu. Človek, kateremu smo se za prejeto dobroto za-

hvalili, nam bo drugič še rajši pomagal. Ako Boga zahvalimo za podeljene milosti, nas bo ravno tako drugič veliko rajši in hitreje uslišal. Dobremu kristjanu je v največje veselje, ako se more Bogu dostojno in primerno zahvaliti za darove, ki jih je od njega prejel. Takim, ki za božje dobrote niso hvaležni, pa sv. pismo tudi še to kazen obeta, da jim bo Bog odrekel svojo pomoč. V bukvah Modrosti pravi sveti Duh: »Upanje nehvaležnega se bo stajalo kakor zimski led, in se bo razgubilo kakor nepridna voda.« (Mod. 16, 29.) To se pravi: Kdor Bogu za prejete dobrote ni hvaležen, se zelo moti, ako upa, da bo Bog tudi zanaprej rad usliševal njegove prošnje.

9. dan.

Magdalena Žilián.

Med ozdravljenji jetičnih opazamo prava vstajenja od smrti, kakršnih bi nihče ne pričakoval, in katerim se zdravniki ne morejo načuditi. Tako je bilo ozdravljenje Magdalene Žilián (Jullian); popisal je je dr. Román (Romant), čegar pismo

se glasi: »Devetnajst let že zdravim, torej sem mnogo videl; ozdravljenje tega dekleta pa me je tako osupnilo, da se vsak dan poprašujem: ‚Jeli to mogoče? Napovedal si smrt te deklice, pripravljaj si stariše na žalosten izid; in zdaj jo domači zopet imajo, popolnoma je zdrava, tista, katero je jetika razjedla, katere je bila sama kost; zopet je oživela in ozdravela nagloma vkljub vsem naukom znanosti.‘«

»Videl sem mnogo ljudi, ki so jokali, ko so slišali preprosto in resnično zgodbo njenega ozdravljenja.«

V drugem pismu pripoveduje dr. Román: »Prvič sem videl to deklico v Ménu (Meynes) dne 20. julija 1897. Naša služba nas navadi nekakšne trdosrčnosti; toda ko sem videl to bolnico, me je bilo groza.«

»Bila je kakor mrlič. Na prigovarjanje starišev sem jo preiskal. Kočljivo je bilo to preiskavanje, ker sem videl, da me bolnica skrbno opazuje. Našel sem, da je jetika dekletove moči že popolnoma uničila.«

»Magdalena se je smehljala, ko je videla, da sem v zadregi. ‚Nočem še umreti‘, gospod doktor, mi je rekla. ‚Vi mi ne morete veliko pomagati, toda storite mi to veselje, da pregovorite stariše, naj me pustijo v Lurd, kjer me bo preblazena Devica ozdravila.‘ Odgovoril sem, da si bom premislil. Ko sem jo obiskal četrtrič, je hotela zvedeti mojo misel o romanju. Rekel sem: ‚Dobro, pojdete v Lurd. Oče, mati in brat so se upirali. ‚Umrli bo med potjo!‘ so rekli. Ménski župnik se je tudi ustavljal. ‚Čujte, gospod župnik, sem mu

dejal, ne upirajte se otrokovi volji. Če umre v Ménu ali drugod, nekje mora umreti. Dovolite ji to zadnjo tolažbo. Tako je bilo potovanje sklenjeno. V Lurdu so se gospe bale položiti jo v kopel. Čeprav je Magdalena prosila in jokala, so jo dejale v vodo šele, ko so stariši to dovolili. Uspeh se je pokazal hipoma kakor blisk, in Magdalena je zklicala: „Ozdravljena sem!“ Bilo je to 27. julija 1897.«

»Gospodično Žilián sem preiskal v avgustu in septembru. Njeno ozdravljenje je bilo popolno.« Remulén (Remoulins), 19. decembra 1897. — Podpisan: Dr. Román.

Pozneje se je Magdalena Žilián najrajše pečala z olepšavanjem kapelice, katero so v Ménu sezidali Lurški materi božji v čast, kot spomin na to ozdravljenje.

* * *

Ta ozdravljena se je dobro zavedala, da je njeno zdravje poseben dar božji. Zato je hotela svoje moči porabiti v to, da časti Boga, kar je največ mogoče. Da je ozdravljenje dar božji, pač vsakdo spozna. Ne zavedamo se pa vselej, da je dar dobrotljivosti božje sploh vse, karkoli imamo. Salomon pravi, da je velika modrost, ako se kdo zaveda, da je Gospodov dar vse, kar ima in stori dobrega. V bukvah Modrosti (8, 21.) govori Salomon: »Ko

sem pa spoznal, da ne morem drugače čisto živeti, razen ako Bog dá (in že to je bila modrost, da sem spoznal, čegav dar je to) sem stopil pred Gospoda in sem ga prosil iz celega svojega srca.« Torej prej Salomon trdi, da je modrost, če kdo spozna, da je čednostno življenje od Gospoda podeljen dar. Brez dvoma je še večja modrost, ako smo resnično prepričani, da smo od Boga prejeli sploh vse, kar imamo. Trudimo se, da dosežemo to modrost, prosimo Boga, naj nam jo podeli! Naša dolžnost pa je tudi, da to modrost kažemo v dejanjih in da rabimo vse svoje zmožnosti tako, kakor se mora rabiti božji dar.

10. dan.

Karol Bron.

Meseca avgusta 1896 so sprejeli v bolnišnico v Bernu Karola Brona¹, ki je imel bolno nogo (»coxalgia«), na kateri se je naredila gnojavica. Nič več ni mogel stopiti na nogo.

¹ Iz Korbána v okraju Mutié (Corban, Moutiers) v Bernskih Alpah na Švicarskem.

Kost je bila bolna in zdravniki so sklenili, da mu bodo bolni del kosti izrezali. Bolnik je vprašal, je-li gotovo, da bo potem zdrav; a zdravniki mu niso mogli za trdno obljubiti zdravja; rekli so le, da je to edini pomoček, ki ga utegne rešiti. Bron je pa zaupal, da mu bo preblazena Devica izprosila zdravje; zato se ni vdal sklepu zdravnikov, marveč je zapustil bolnišnico. Doma je bil videti vedno slabši, postelje ni mogel več zapustiti, vendar je ostalo njegovo zaupanje v Lurško mater božjo neomajano. Molil je vedno, sklenil je opraviti dolgo izpoved in prejeti sveto popotnico. Za slučaj, če bi še ozdravel, je obljubil, da pojde vsako leto na božjo pot v Ajnzideln (Einsiedeln); tudi je obljubil, da bode dve leti hodil vsak dan k sveti maši in vsak mesec k izpovedi.

Bilo je marca 1897 in čas, določen za božjo pot, se je bližal. Ker je bil bolnik ubožen, se je moralzateči k usmiljenim ljudem za denarno pomoč. Neka deklica se je ponudila, da pojde zanj nabirat. Pa koliko zaprek je bilo treba še premagati! Moral bi ga kdo spremljati; treba je bilo nosilnice in brez zdravniškega izpričevala ga tudi niso hoteli sprejeti v železniški vlak; naposled so ga položili kar v živinski voz. Po mnogih težavah se je pripeljal v Lurd.

Tu so ga na nosilih prenesli v bolnišnico. Prva dva dni si ga niso upali kopati; zdel se jim je preslab. Tudi potem, ko se je že trikrat kopal v vodi lurškega studenca, ni bil veliko boljši. Upal je pa, da bo ozdravel pri procesiji

s sv. Rešnjim Telesom. Ko so Najsvetejše prinesli do njega, je Bron molil, kar je najbolj goreče mogel; roke je imel prekrižane in v desnici je držal majhen kip Lurške matere božje.

Sv. Rešnje Telo se je oddaljilo, in zdelo se je, da je bilo bolnikovo upanje prazno. Nekaj trenutkov pozneje je duhovnik dvignil ob cerkvenem vhodu monštranco nad ljudstvom. Bron je bil komaj dvajset korakov oddaljen; oči je imel neprestano uprte v sv. Rešnje Telo; molil je, če mogoče, še gorečnejše.

Tu začuti pekočo vročino v rani; zdi se mu, da mu je odleglo; bolezní ne čuti več. Nepremagljiva moč ga sili, naj vstane, in bolnik se dvigne, opirajoč se na dva nosača, začne hoditi in pride v zdravniško pisarno.

Stal je pred zdravniki bled, oči so mu žarele, govoril je v presledkih, ves se je tresel silnega razburjenja. Stal je tu in poizkušal hoditi oni, kateremu že od zadnjega meseca avgusta niso mogli prestlati.

Težko bi bilo popisati navdušenje, ki se je polastilo ljudstva, ko je Karol Bron stopil iz zdravniške pisarne. Spremljali so ga k votlini in iz vseh grl je donela pesem 'Moja duša povelíčuje Gospoda'. Ko je domača vas izvedela o njegovem ozdravljenju, mu je prišla cela truma sovaščanov naproti in peljali so ga v cerkev s procesijo in godbo. Iz cerkve pa so ga še spremlili do domače hiše.

Ginljiv prizor je moral biti, ko je v Lurdu vsa množica pela hvalo Bogu v imenu tega ozdravljenca, in ko ga je domača vas slovesno sprejela ter s tem pokazala, kako se veseli njegove sreče. To je bilo res v duhu krščanske vere, katera nam ukazuje: »Veselite se z veselimi; jokajte z jokajočimi!« (Rimlj. 12, 15.) Ko je bil njihovak bolan, so mu pomagali, zložili so potrebni denar, da se je mogel podati na božjo pot. Ko je ozdravel, so se iz srca veselili z njim. To je prava ljubezen do bližnjega!

Za ljubezen do bližnjega je potrebno oboje: žalostiti se ob nesreči svojega bližnjega in radovati se ob njegovi sreči. Zato pravi modri Sirah: »Bodi zvest svojemu prijatelju v njegovem uboštvi, da se boš veselil tudi njegove sreče.« (Sir. 22, 28.) Kdor tako ravna, res ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. In naša dolžnost je, da ga tako ljubimo. Zakaj ravno ljubezen do bližnjega nam sv. pismo veleva z jako ostrimi besedami. Sveti Janez pravi: »Iz tega se poznajo

otroci božji in otroci hudičevi: Nobeden ni iz Boga, kateri ne ljubi svojega brata. Slehern, ki sovraži svojega brata, je ubijavec.« (I. Jan. 3, 10. 15.) Da te besede ne bodo veljale nam, premagujmo svoje samoljubje in veselimo se sreče svojega bližnjega, to se pravi, privoščimo mu vse dobro. V nesreči pa naj se nam bližnji smili. Tolažimo ga in, če moremo, mu pomagajmo. Ob smrtni uri nam bo to poplačal oni, po čigar navdihnjenju je sveti pevec zapisal besede: »Blagor njemu, ki se usmili siromaka in ubožca; ob dnevu nesreče ga bo rešil Gospod.« (Ps. 40, 2.)

11. dan.

Alojzija Šan.

Koncem avgusta 1892 je zdravniška komisija v Lurdu preiskala 48 letno gospo Marijo Alojzijo Šan (Champs) iz Pariza (passage Waterloo, 1, rue Chauvelot), ki je imela bolno nogo (»coxalgia«) in ni mogla več hoditi. Njen zdravnik, dr. Arnúl (Arnould) je dne 27. avgusta 1892 pisal to-le pismo vodji lurške zdravniške komisije:

»Ljubi gospod tovariš! Včeraj je prišla k meni gospa Šan, ki je bila še pred nekaterimi dnevi tako bolna, da je bila usmiljenja vredna.

Ko sem jo prvič videl, sem jo natančno preiskal in sem opazil zastarelo sklepno vnetje na levi nogi («arthritis coxo-femoralis»), ki ji je povzročalo zelo velike bolečine, in vsled katerega ni mogla skoraj nič več hoditi.

Na njeno prošnjo sem ji spisal izpričevalo. Ko je zopet prišla k meni, sem z veseljem opazil, da lahko hodi. Njena noga je bila popolnoma zdrava; bolnica se je lahko sklonila, brez težave je pokleknila in se je z isto lahkoto dvignila.

Mojo pozornost vzbuja posebno to, da se je ozdravljenje zgodilo vsled romanja v Lurd; proseč Vas, ljubi gospod tovariš, naj bi sprejeli zagotovilo moje udanosti, Vam prepuščam, da moje pismo objavite na način, ki se Vam zdi primeren.« Podpisan: dr. Arnúl, prej asistent in pariški bolnični zdravnik. 86, rue de Rennes.

Isti zdravnik je pisal tudi nekemu prijatelju tako-le:

»Ljubi gospod! Še nocoj Vam pišem, potem ko sem bil danes priča resničnega čudeža, na katerega ste me bili blagovolili precej opozoriti.

Ta bolnica je bila prvi človek, katerega sem kot zdravnik videl pred in po čudežnem ozdravljenju. Z Vami vred se iz dna srca zahvaljujem vsemogočni priprošnji svete Device.

Blagovolite sprejeti, dragi gospod, zagotovilo mojega spoštovanja.« Podpisan: Dr. Arnúl. — 25. avgusta 1892.

* * *

Malo jih je, kateri prejmejo milost, da smejo z lastnimi očmi gledati čudežen dogodek, ki jih potrjuje v veri. Njim veljajo besede, katere je Zveličar zaklical učencem, ki so bili priče njegovih čudežev: »Srečne oči, katere vidijo, kar vi vidite!« (Luk. 10, 23.)

Kdor se je z lastnimi očmi prepričal o resničnosti sv. vere, pač lahko veruje. Vendar pa za svojo vero ne more pričakovati toliko plačila, kakor oni, ki ni videl, in vendar veruje. Zato je Jezus rekel apostolu Tomažu: »Ker si me videl, Tomaž, si veroval. Blagor jim, kateri niso videli in so verovali!« (Jan. 20, 29.) S temi besedami je Zveličar blagroval tudi nas, ki smo zvesti Kristusovemu nauku, čeprav nismo videli njegovih čudežev. Zato smemo upati, da nam je radi naše vere »prihranjena krona pravice, katero nam bo dal Gospod, pravični sodnik«, ob dnevu sodbe. (II. Tim. 4, 8.) Treba je pa, da je naša vera živa, da jo kažemo tudi v dejanju. Zakaj vera brez del je mrtva. »Tudi

hudobni duhovi verujejo«, pravi sv. Jakob. (Jak. 2, 19.) A zato vendarle niso vredni, da bi gledali obličje božje. »Kaj pomaga, moji bratje, če kdo pravi, da ima vero, del pa nima?« vprašuje sv. Jakob. (Jak. 2, 14.) Zato uravnajmo po sv. veri vse svoje življenje, da ne pridemo pred večnega Sodnika brez dobrih del.

12. dan.

Ivana Gastó.

Ivana Gastó (Gasteau) je stanovala v Parizu na trgu Pti-Per (Petits-Pères) nasproti cerkvi. Dolgo je bila že bolna. Posteljo si je dala postaviti k oknu, da bi videla, kako verniki hodijo v cerkev in iz nje. Na ta način se je v duhu udeleževala obredov, ki so se vršili v hiši božji. Stara je bila komaj sedemnajst let in je bila že pet let bolna. Ko je prejela prvo sv. obhajilo, je tudi prvič začutila svojo bolezen. Zdravnik je že takrat opazil, da se ji je hrbtenica znatno skrivila. Tudi sicer je bila bolnica nagnjena k jetiki. Njen oče je bil jetičen in je mlad umrl.

Ker se je bolezen vedno bolj razvijala, je mati poklicala k bolni hčeri dr. Tiviéna (Thuvien), kateri je z raznimi pripomočki izkušal pomagati. Vendar je bilo zmeraj huje. Bolnica je postala

popolnoma grbasta, in pridružile so se še druge bolezni. Jetika je okužila hrbtenico, in ob ledvicah se je vsled tega naredila gnojavica (»abscess«). Imela je tako imenovano Pott-ovo bolezen; Ivanino stanje je bilo silno nevarno. Tu se je bolnica zatekla k Lurški materi božji. Že od nekdaj je Gastójeva družina prisrčno častila Devico Marijo. Ko je bila Ivana stara štiri leta, jo je mati posebno posvetila Mariji. Oče je bil dober katoličan, in je še malo pred smrtjo otrokom kupil lep kip Lurške matere božje.

Ivana se je dala zapisati med bolnike francoskega narodnega romarskega vlaka in čas potovanja se je bližal. Toda kako bi bilo mogoče prepeljati tako daleč bolnico, ki ni skoraj nič uživala? Poleg tega so jo vedno mučile bolečine in mrzlica, in najrahljše dotikanje, najmanjši udarec ji je silno hudo dejal. To bi bilo predrzno početje. — Vendar je Ivana imela neomejeno zaupanje, bila je prepričana, da bo v Lurdu ozdravela.

Jako previdno so jo nesli proti kolodvoru. Šli so le ondi, kjer je bila cesta najbolj gladka. Tresenje in udarci v železniškem vlaku so ji napravljali grozne bolečine. Komaj je bila še živa, ko je prišla v jutro dne 20. avgusta 1892 v Lurd. S kolodvora so jo na nosilnici prenesli naravnost k votlini. Tam je prejela sv. obhajilo; bila je še tešč; tudi sicer celo pot ni skoraj nič užila. Od votline so jo nesli v bolnišnico sedem žalosti. Okrog treh popoldne so jo dejali v vodo lurškega studenca; bila je pa tako slaba, da je v kopeli omedlela. Ko je prišla iz kopavnice, je

bila še slabša kakor prej. Tu se je začela procesija s sv. Rešnjim Telesom. Bolniki so ležali ob poti, po kateri je šla procesija. Za njimi so vsi v skrbah in strahu mirno stali stariši in prijatelji. Vse je molčalo. Bolniki so pobožno čakali slovesnega, davno zaželenega trenutka.

Ivana je nekoliko zamudila, ko so jo prinesli iz kopavnice. Le težko so ji dobili prostora v tretji ali četrti vrsti. Tu je ležala v višnjevem oblačilu, z Marijinim trakom okrog vratu. Najsvetejše se je bližalo.

Že drugič so nesli sv. Rešnje Telo skozi vrste bolnikov. Tedaj je Ivana hipoma slišala notranj glas — tako je pozneje pripovedovala — kateri ji je dejal: „Vstani! Vstani!“ Vstala je in je prav lahko šla k votlini. Bila je zdrava. Iz dna srca se je zahvaljevala preblaženi Devici, sklenila je vstopiti v samostan in je bila kmalu nato sprejeta med redovnice — dominikanke v Šatijónu (Chatillon).

* * *

Ker ta bolnica ni mogla več obiskovati hiše božje, se je v duhu združevala z verniki, ki so mimo njenega doma hiteli v cerkev. Skozi okno se je ozirala proti cerkvenim vratom in je željno pričakovala dne, ko bo mogla zopet zdrava poklekniti pred tabernakelj. Tolažilo jo je, da Bog gleda pred vsem

na človekovo voljo. In to je tolažilo tudi za nas.

Vemo, da je vera brez del mrtva. Vemo pa tudi, da smo slabi in da ne moremo storiti toliko dobrega, kakor bi morali. Zato obudimo večkrat željo, da bi radi izvršili kar največ dobrih del. Bog, ki vidi v srce, nam bo to željo poplačal, kakor bi bili res izvršili, kar smo želeli. Vsevedni in pravični Bog gleda pred vsem na voljo in na namen, zaradi katerega delamo. In to je ugodno za slabotnega človeka, ki more storiti le malo dobrega. Porabimo to v svoj prid! Zagotovimo si z dobrim namenom zaslužnja, kar je največ mogoče! Vsako jutro obudimo dober namen in recimo: »Vse, kar bom danes mislil, govoril in delal, naj bo Bogu v čast.« In Bog nam bo potem tudi najbolj malenkostna dejanja štel v dobra dela ter jih obilno poplačal.

Gospoda pa prosimo, naj nam s svojo milostjo vedno ohrani v srcu željo, da bi mogli čim največ dobrega storiti. »Bog je namreč, kateri dela v nas hoteti.« (Fil. 2, 13.) To se pravi: Bog vzbuja dobre želje v naših srcih.

Zato svoje srce popolnoma darujmo njemu, kateri je je ustvaril. On naj vodi naše misli in želje tako, kakor najbolj dopada njegovi sveti volji.

13. dan.

Jakob Tónbridž.

Ravno tako čudovito kakor Ivana Gastó je ozdravel Jakob Tónbridž (Tonbridge) iz Pariza (Avenue Friedland, 36). Njegovo ozdravljenje sta potrdila protestantska zdravnik dr. Tórens in dr. Mek Gíven (Thoren, Mac Geven). Tónbridž je imel tudi Pott-ovo bolezen. Razvile so se mu gnojavice in nastale so velike rane. Razen hrbtenice so mu obolela tudi pljuča; veden kašelj je napovedal bližnjo smrt.

Dne 20. avgusta 1879 je prišel v Lurd. Na nosilnici so ga nesli k votlini in potem v kopavnico. Tu ga je prešinil čut, kakor bi šel plamen skozenj. Nenavadna moč ga je napolnila. Vstal je, se oblekel sam in hodil brez opore.

Ko je Tónbridž prišel v Lurd, se ni mogel prav nič ganiti. Odhajajoč iz Lurda je pa svojo prtljago nosil sam in je stopal krepko in varno. Ko ga je žena zopet ugledala, je omedlela, in ljudje, ki so ga prej videli bolnega, so po cesti tekli za njim, da bi se prepričali, ali res vidijo prav.

Kmalu nato je Tónbridž obiskal nekega brezverca; ta se je zelo čudil, ker je videl Tónbridža

zdravega; zato ga je izpraševal, kaj so v Lurdu delali z njim. Tónbridž je odgovoril: »Preblažena Devica me je ozdravila«. — »To ni mogoče!« je zaklical brezverec; »čudežev ni, to so neumnosti. Le priznajte, da so vam dali zdravila.« — »Sami dobro veste,« je odvrnil Tónbridž, »da nisem rabil nikakih zdravil več, in zagotavljam vas, da me je preblažena Devica ozdravila v enem trenutku.« — »Vi ste slepar,« je zakričal brezverec, »to ni mogoče!« Ves razjarjen je Tónbridža zapodil skozi duri. Neki protestantski pridigar pa je bil temu priča in je ozdravljenca natančno izprašal ter mu naposled rekel: »Vaša vera vas je rešila«.

* * *

So brezverci, ki čudežev nočejo priznati, čeprav se jim zgode skoraj pred očmi. Na njih se izpolnjujejo besede sv. pisma: »Poslušali bote in ne razumeli; gledajoči bote gledali in ne spoznali. Zakaj srce tega ljudstva je otrpnjeno, hudo slišijo in miže, da bi kje ne videli in ne slišali in s srcem ne razumeli in se ne izpreobrnili, in da bi jih ne ozdravil.« (Dej. ap. 28, 26. 27.)

Da se resnica prizna, je treba tudi dobre volje. Marsikak brezverec je v

dnu srca prepričan, da je le katoliška vera edino prava. Priznati pa tega noče, ker ve, da bi potem moral izpremeniti vse svoje življenje. Manjka mu dobre volje. In da si nekoliko umiri vest, taji resnico, »gledajoč noče videti«. Ker je njegovo srce otrpnjeno, zato miži, da bi ne prišel do popolnega spoznanja, in da bi se mu ne bilo treba izpreobrniti.

Drugim pa morda Bog ne dá več toliko milosti, da bi se mogli premagati in priznati resnico, katera jim ni ljuba. Bog sicer daje vsakemu človeku zadosti milosti, s silo ga pa ne tira v nebesa. In če je kdo že prejel zadostno mero milosti, če mu je Bog že podelil toliko milosti, da bi se bil lahko izpreobrnil — dotičnik je pa morda vse te milosti zavrgel, tedaj se lahko zgodi, da ga bo Bog zapustil in mu svojo milost odrekel. Kogar pa je zapustila milost božja, tisti gledajoč ne vidi resnice in poslušajoč ne razume opominov, ki ga vabijo na pravo pot.

14. dan.

Ozdravljenje soproge nekega
zdravnika.

Tekom leta 1897 je prišel v lurško zdravniško pisarno star znanec dr. Boasarija. Dejal je: »Prihajam sem, da se zahvalim, ker je bila pred dvajsetimi leti moja soproga tukaj ozdravljena bolezní na hrbtenici.« (Pott-ova bolezen.)

Zdravniki niso šele sedaj začeli prihajati k lurški votlini; že dolgo obiskujejo Lurd in opazujejo tamošnje dogodke; prihajajo pa tudi prosit posebnih milosti, in že od začetka so bili med imeni ozdravljenecv zapisani zdravniki, njih žene in otroci.

Soproga tega zdravnika je o svojem ozdravljenju pripovedovala tako-le:

»Leta 1877 sem prišla tretjič v Lurd; tedaj je bilo minulo tri leta, odkar nisem šla s postelje. Imela sem hudo bolezen v hrbtu. Hrbtanec je bil zvít, na strani, ob ledvicah, se mi je napravila gnojavnica, bolna sem bila tudi na pljučih in po vsem životu sem bila otekla. Skoraj nobena jed ni ostala v meni. Ni bilo upanja, da bi mogla še dolgo živeti; konec se je bližal; že sem prešla sv. poslednje olje.«

»V tem obupnem položaju sem slednjič obrnila svoje misli v Lurd. Čeprav sem že dvakrat brez uspeha romala na to božjo pot, moje zaupanje ni bilo omajano, in pridružila sem se lurškí romarjem. Mož si ni upal me spremljati.

Dne 27. septembra 1877 sem prišla v Lurd. Drugi dan so me nesli v kopavnico. V kopeli nisem bila tako razburjena kakor drugekrati; voda se mi je zdela gorka; počutila sem se dobro, in na misel so mi prišle evangelske besede: „Vstani in hodi!“

»Ubogala sem notranje navdihnjenje, zapustila sem kopavnico in šla k votlini.«

»Bolečina ob ledvicah je izginila, lahko sem stala po koncu; želodec je prenašal hrano.«

»Hrbtnica je bila sicer še zvita, toda otok in bolečina sta izginila.«

»Brzjavno sem ozdravljenje sporočila možu; vrnila se nisem leže ampak sedé, in nisem čutila ne bolečine, ne utrujenosti.«

»Ko sem stopila z vlaka, mi je prišel naproti mož, ki je komaj čakal, da bi se z lastnimi očmi prepričal o izpremembí, ki se je z menoj zgodila. Težko bi bilo popisati, kako je bil ginjen, ko je videl, da sem sama izstopila in šla ob njegovi strani.«

Tako je pripovedovala zdravnikova soproga in je dostavila, da ozdravljenje pripisuje posebno molitvi svojega moža, ki je vpisan v tretji red.

* * *

Kadar izprosimo od Boga kako dobroto, najbolj prav storimo, ako milost pripisujemo bolj božjemu usmiljenju kakor pa svoji molitvi. Saj tudi molitev ni popolnoma naše delo. Brez božje

milosti niti moliti prav ne moremo. Dà, brez božje pomoči še celo imena Jezus ne moremo izreči pobožno. Sv. Pavel namreč pravi: »Nihče ne more reči: ‚Gospod Jezus‘ drugače, kot v svetem Duhu.« (I. Kor. 12, 3.) Katekizem nas uči, da naj bo naša molitev ponižna, in da se moramo pri molitvi spominjati svoje slabosti in grešnosti.

Pomniti je treba: Ko bi Bog glede na molitev ne bil ničesar obljubil, bi ne mogli upati, da nas bode uslišal, naj bi ga še toliko ponižno in goreče prosili. Želje, ki mu jih razodevamo v molitvi, nam izpolnjuje samo vsled tega, ker je obljubil, da bo dobro molitev vselej uslišal. Zveličar je namreč dejal: »Vse, kar koli prosite v molitvi, verujte, da boste prejeli, in se vam bo zgodilo.« (Mark. 11, 24.) Le ker je Bog resničen in zvest, ker vedno izpolnjuje svoje obljube, le zato usliši dobro molitev. Sama po sebi pa molitev nima moči, da bi Boga prisilila, naj nas usliši. Zaradi tega je tudi ono, kar z molitvijo dosežemo od Boga, samo dar neskončne božje dobrote, čeprav smo

morda ravno za ta dar leta in leta molili. Naj prejememo torej od Boga kar koli, vselej recimo: »Gospod je dal, bodi češčno Gospodovo ime!« (Job. 1, 21.)

15. dan.

Lea Kurtú.

Med ozdravljenji, katera so provzročila ginljive izpreobrnitve nevernih, je znamenito zlasti ozdravljenje Lee Kurtú (Courtout). Bila je že osem let stara, ko je prejela sv. krst. Z njo vred so bili krščeni njeni starejši bratje in sestre. Kmalu na to je oče postal drugih misli in ni pustil nobenega otroka več krstiti. Mati je krstila nekatere skrivaj, dva sta pa umrla brez sv. krsta. Lea je s svojimi stariši bivala v Grenélu (Grenelle). Vzgojili so jo popolnoma brezversko. Oče je bil prostomislec. Branje slabih časopisov ga je bilo pokvarilo.

Ko je bila Lea stara sedemnajst let, je prejela prvo sv. obhajilo. Šele po dolgem pomišljanju je to storila, in ko bi je ne bila priganjala pobožna prijateljica, bi se ne bila nikdar odločila za to. Nekaj mesecev pozneje so jo sprejeli v družbo Marijinih otrok. To jo je rešilo. Vzeli so jo v službo v tiskarno časopisa »Kroá« (»Croix«), kjer je že delala njena starejša sestra. V tiskarni je bila vedno na nogah, nosila je večkrat po 25

kilogramov črk, stavila je po 9 ur na dan in vsak dan je hodila dvakrat več kot eno uro daleč, namreč od doma v tiskarno in nazaj domu.

To je bilo preveč za njene moči, ker je bila stara komaj osemnajst let in tudi zelo slabotna.

Koncem leta 1894 je začutila bolečine v hrbtu in ni mogla več ravno stati. Hrbtenica se ji je zvila, in dekle je postalo grbasto. Dva zdravnik sta jo zdravila, pa brez uspeha. Lea je sklenila potovati v Lurd. Celo leto popoldne ni uživala male južine, da si je s tem prihanila 45 kron, katere je namenila za pot v Lurd. Ko je pa prišel čas romanja, so bili stariši dolžni najemnino za stanovanje. Ubogi otrok ni pomišljal; dal jim je svojih 45 kron in se je velikodušno odrekel romanju.

Lea je pa vendar prišla v Lurd nekaj mesecev pozneje, to je 20. avgusta leta 1895, in sicer s francoskim narodnim romarskim vlakom. Prvi dan ni mogla v kopel, ker je bilo preveč ljudi. Prišla je na vrsto šele drugi dan zjutraj. V vodi je čutila silno bolečino, tako da je glasno zakričala. Dvignili so jo iz vode. Bilo ji je bolje, toda udje so bili še nekako trdi. Ko je pa popoldne šla še enkrat v kopel, je ozdravela popolnoma. Dolgo je potem klečala pred votlino in molila; ni se mogla dosti zahvaliti preblaženi Devici.

Ko je prišla domov, oče ni hotel priznati, da je bila ozdravljena po priprošnji Lurške matere božje. Dejal je: »Potovanje in izpremembra zraka sta te ozdravila.«

Vendar je pa Leino ozdravljenje provzročilo mnogo izpreobrnjenj v rodbini. Njena mlajša brata sta prejela prvo sv. obhajilo, mati je prejela svete zakramente za velikonoč, in Lea se je trudila, kar je bilo mogoče, da bi izpreobrnila tudi očeta.

* * *

Ta ozdravljena je postala pravi apostel svoje družine. Hotela je v srcih najbližnjih sorodnikov užgati isto ljubezen do Boga in do matere božje, katero je čutila sama. V družinah, v katerih ne vlada pravi krščanski duh, ima dober otrok veliko priložnosti, da vodi brate in sestre na pravo pot. Vendar pa mora takšen varih svojih bratov paziti, da z vednim opominjanjem ne žali. Zakaj njegovo neprestano poučevanje, opominjanje ali celo karanje se bratom in sestram sčasoma lahko pristudi. Zato naj dober otrok posebno skrbi, da ne bo nikdar opominjal z žaljivimi ali zbadljivimi besedami. Vsi njegovi nauki naj izhajajo iz ljubezni. Na tak način bo posnemal zgled Kristusov, ki je dejal sam o sebi, da »natrtega trsta ne bo zlomil

in tlečega prediva ne bo ugasnil«. (Mat. 12, 20.) Ljubeznivi opomini blagega otroka bodo namreč še zadnjo iskrico dobrega, ki tli v srcih bratov in sester, ohranili živo.

16. dan.

Marija Žarlán.

Večkrat opazujemo v Lurdu, da se ozdravijo bolniki, ki imajo uljésa v želodcu; l. 1895 je bilo ozdravljenih šest ženskih in dva moška, ki so imeli želodečna uljesa. Izmed bolnikov, ki pridejo v Lurd s to boleznijo, se jih ozdravi nekako polovica. V bolnišnicah so pa ozdravljenja te vrste silno redka in nikdar se ne izvrše tako hitro kakor v Lurdu. Uljé v želodcu se le težko zdravi in ima rado žalostne nasledke. Zdravljenje je večinoma brezuspešno. Bolniku moči zelo opešajo in po preteku nekaterih let omaga popolnoma in se bliža smrti. V Lurdu pa vidimo, da se v mrzli kopeli ali med molitvijo življenje nagloma vrne v opešano telo teh bolnikov. Poprej je kaplja vode v želodcu povzročila krč, zdaj pa isti želodec prebavlja najtežje jedi. Nikdar ne vidimo takih uspehov v bolnišnicah, zakaj to je nekakšno vstajenje od mrtvih.

S tako boleznijo je prišla v Lurd dne 26. septembra 1887 Marija Žarlán iz Sarlája (Jarland, Sarlat).

Meseca marca 1873 je bila po zmoti izpila kupico žveplene kisline, nekako 35 gramov. Začutila je pekočo vročino v želodcu. Tekočina je velik del želodca razjedla in napravila so se v njem uljésa. Bolnica je štirinajst let silno veliko trpela, in eden njenih zdravnikov je bil že mnenja, da ne bo več dolgo živel. Štiri ali pet mesecev poprej, kakor se je bolnica podala v Lurd, ji je postalo znatno slabše. Želodec je vedno bolj otekal, uživala ni drugega kakor mleko. Ko je odpotovala, ni mogla ničesar zaužiti in je morala potovati skoraj tešč; bila je tako slaba, da jo je neprestano napadala omedlevica.

Dné 26. septembra zjutraj je prišla v Lurd. Bila je pri sveti maši pred votlino in je šla potem v kopel; to je zvečer zopet storila in dné 27. dopoldne tretjič; toda nič se ni čutila boljše. Zvečer ob petih je šla poslednjič v kopel. Tu jo je nekaj močno preteslo, in ko je zapustila kopalnico, ni bilo o oteklini nobenega sledu. V trenutku je popolnoma ozdravela.

* * *

Ozdravljenja, katera popisujemo, nam kažejo Lurd le od solnčne strani. Marijina božja pot v Lurdu ima pa tudi temno, senčno stran. Niso namreč vsi bolniki tako srečni, da bi v Lurdu našli zdravje. Mnogo jih roma tje zastonj. Čeprav trdno zaupajo, da bodo ozdraveli, njih molitve vendar niso uslišane.

Zapustiti morajo Lurd taki, kakor so prišli tje, ali pa še slabši, ker jih razen bolezní trpinči tudi obup.

Prepričanje, da bo Marija izprosila zdravje, je zadnja tolažba bolnikov, ki prihajajo v Lurd. In če se tudi to ne zgodi, se bolnika rad polasti silen obup; zakaj jasno mu postane, da je za ta svet izgubljen.

So bolniki, ki tako zaupajo v zdravilno moč lurškega studenca, da vsled tega zametujejo naravna zdravila. Toda mnogokrat se jim upanje ne izpolni, v Lurdu zdravja ne najdejo, za naravna zdravila je pravi čas že zamujen, in bolnik spozna prepozno, da ni iskal pomoči na pravem mestu.

Marsikdo se iz Lurda nikdar več ne povrne domov; pokopljejo ga v srečni zemlji, katero je posvetila stopinja preblazene Device. Kar je iskal v Lurdu, ni našel. Prejel pa je kaj boljšega, namreč lepo, blaženo smrt. Umrl je ob prestolu nebeške kraljice.

Radi si mislimo Lurd kot kraj, kjer dobi vsak nesrečnež tolažbo in skoraj vsak bolnik zdravje. Toda na zemlji

takega mesta ni in ga tudi ne more biti, ker je zemlja solzna dolina. Mnogo jih najde v Lurdu tolažbo, mnogo jih ondi ozdravi, zlasti na duši. Kraj popolne tolažbe in neskaljene sreče pa tudi Lurd ni. Tak kraj je samo eden, namreč nebeški Jeruzalem. Samo tam »bo Bog obrisal vse solze od naših oči. In ne bo več žalovanja, ne bolečine.« (Skr.raz. 21, 4.)

17. dan.

Sara Arter.

O njenem ozdravljenju so zlasti na Angleškem veliko govorili; zato naj sporočimo, kako je to ozdravljenje popisal angleški časnik »Téblet« (Tablet).

»Ta-le zgodba« pravi Téblet, »je opis čudežnega ozdravljenja ženske, katera biva blizo Elsema (Eltham) pri Londonu, in je pred kratkem šla v Lurd z francoskim narodnim romarskim vlakom.«

»Sara Arter je stara 35 let in od osemnajstega leta jo je mučila želodčna bolezen. Pet let je že ležala. Zdravniki niso bili edini o tem, kakšno bolezen je imela. Nekateri so trdili, da je rak, drugi so menili, da ima ulje v želodcu. Zdravili so jo v mnogih bolnišnicah; več let ni

mogla skoraj prebavljati nobene jedi. Navadno so jo mučile silne bolečine. Zdravniki so ji v bolnišnici rekli, da zanjo ni več pomoči.«

»Nato je sklenila iti v Lurd in Marijo prositi ozdravljenja. Hkrati je bila popolnoma pripravljena, trpeti in umreti, ko bi Bog tako hotel. V Londonu so jo morali na stolu nesti v vlak in ravno tako pozneje iz vlaka na ladjo. Ko je prišla v Pariz, je bila napol mrtva in je morala ležati cel naslednji dan do popoldne, ko je odhajal beli vlak¹ v Lurd. Bilo je določeno, naj v mestu Poatjé, katero je na pol pota, beli vlak stoji od nedelje zjutraj do ponedeljka, da se romarji nekoliko odpočijejo. Sara je bila ob prihodu tako oslabela, da so jo morali na nosilnici prenesti v samostan presv. Srca Jezusovega. Podelili so ji sveto popotnico, ker so zelo dvomili, da bi mogla živa priti v Lurd. Videlo se je, kakor bi bila želodčna bolezen vedno hujša, in med vožnjo od Poatjéja do Lurda je bolnica kar umirala.«

»V torek zjutraj okrog petih je vlak došel v Lurd; kar je bilo najhitreje mogoče, so peljali Saro k votlini in jo položili v kopel. Komaj je bila v vodi, je bolečina v želodcu izginila popolnoma; Sara se je čutila ozdravljeno.«

»Pred nekaterimi urami ni mogla prenesti nobene jedi; sedaj pa je uživala lahko vsako hrano kakor zdrav človek. Mnogi zdravniki so jo izprašali, vpogledali so izpričevalo o njeni bo-

¹ Francoski narodni romarski vlak.

lezni, ki ga je prinesla iz Londona, preiskali so jo in so potrdili, da je ozdravljena.«

»Njena uboga mati je skoraj omedlela, ko je izvedela o hčerinem ozdravljenju.«

* * *

Bolnikom, ki trpe več let, je pač treba velike potrpežljivosti, da morejo brez nevolje nositi svoj križ. Njih zgled nas opominja, da moramo vsaj male nadloge voljno prenašati, in to iz hvaležnosti, ker nam Bog ni naložil tako težkega križa kakor njim.

Priložnost za potrpljenje imamo že v izpolnjevanju dolžnosti svojega stanu. Ako hočemo izvršiti, kar nam velewa naš stan, se moramo neprenehoma borovati zoper nepotrpežljivost. Ta boj se začne vsak dan brž zjutraj in traja do noči. Marsikdaj bi človek zjutraj rad malo dalje ležal, toda delo ga kliče, mora potrpeti in vstati. Marsikdaj bi raje kaj drugega delal kakor to, kar je prišlo na vrsto; toda potrpeti je treba in obdelati, kar terja dolžnost. Včasih bi si želeli solnca, pa je dež ali nasprotno; in vendar, kaj pomaga drugega,

kakor potrpeti. Koliko zasluženja si pač pridobi, kdor tako potrpi dan za dnem vse svoje življenje!

Vendar je to šele navadno in najložje potrpljenje! Težje je potrpeti, ako Bog pošlje bolezen, ki bolniku morda povzroča silne bolečine. Po noči, ko drugi počivajo, vzdihuje bolnik v svojih mukah in težko pričakuje jutra. Morebiti leži tako dolgo, da so se ga vsi naveličali. Kako mu mora to hudo dejati! Kako velika izkušnja je to, da bi postal bolnik nepotrpežljiv. Toda spominja naj se besede, ki jih govori Modri v sv. pismu: »Svarjenja Gospodovega, moj sin, ne zavrzi, in ne omaguj, kadar te tepe; zakaj kogar Gospod ljubi, tega tepe; in ljub mu je kakor sin očetu«. (Preg. 3, 11. 12.)

Pomislimo, kako veliko obljubo je izrekel tukaj Bog sam. Takšno dopadenje bo imel nad potrpežljivim človekom kakor oče nad sinom! Če torej voljno trpiš, se smeš tolažiti, da si ljubljeneč nebeškega Očeta; saj je Bog sam to govoril v sv. pismu.

Tudi na drugih mestih nas Gospod izpodbuja, da bodimo potrpežljivi. Dà, v bukvah Sirahovih sv. Duh potrpežljive imenuje naravnost ljubčke božje in pravi tako-le:

»Ponižaj svoje srce in potrpi in ne prenašli se ob času nadloge. Nosi, kar ti naklada Bog: skleni se z Bogom in potrpi, da na koncu vzraste tvoje življenje, to je, da bo tvoje življenje vedno bogatejše zasluženja. Vsprejmi, kar se ti prigodi, in prenašaj bolečine in bodi potrpežljiv v svoji ponižnosti; ker zlato in srebro se izkuša v ognju, božji ljubčki pa v peči poniževanja. Zanesi se na Boga in poskrbel bo za-te; hodi po pravem potu in zaupaj vanj.« (Sir. 2, 2.—6.)

Ker nam Bog sam obeta, da bo posebno skrbel za nas, če smo potrpežljivi, zato pač tudi sebi največ koristimo, ako vse križe in težave voljno prenašamo.

18. dan.

Jurij Tijár.

Leta 1887 smo videli v Lurdu med francoskimi romarji 11 letnega dečka, Jurija Tijárja (Tillard) iz Pariza (Rue de Faubourg, Saint Denis 72.), ki je bil skoraj popolnoma slep. Z levim očesom ni videl prav nič, desno je pa komaj razločevalo noč od dneva. Morali so ga voditi za roko.

Tak je bil že dve leti. Njegova mati, ki nam ga je pripeljala, nam je pripovedovala, da ji je umrlo pet otrok v prvi mladosti. Oče je bil v norišnici. Ostal ji je samo ta otrok: in ta je slep...

Otrokovi očesi sta bili podobni marmornatim krogla; na njih so se opazala določna znamenja spojevinkega vnetja roženice, to je sprednje prozorne očesne kože (»keratitis«).

Ko je deček prišel iz kopavnice, je hipoma izpregledal. Vsi, ki so bili okrog njega, so bili temu priča, in številna množica ga je spremila do zdravniške pisarne.

Ne le, da je deček sam šel, ampak razločeval je najdrobnejše stvari, celó premikanje malega sekundnega kazalca. Zdravniki so preiskali oko s povečevalnim steklom in so opazili, da je svetlo in prozorno. Bilo je tu in tam nekaj madežev, podobnih drobnim meglicam, ki niso popolnoma izginili, vendar je bila roženica večinoma prosta; svetloba je lahko prodirala do dna očesa.

Res je, da se vnetje roženice lahko ozdravi polagoma, kar traja mesece ali leta; nikdar pa se ne ozdravi hipoma.

Vodja lurške zdravniške pisarne je videl Jurija Tijárja še enkrat v sirotišnici sv. Karola v Parizu (Rue de Sèvres); deček je hodil v šolo, bral in pisal je brez težkoče; njegove oči so bile zdrave.

* * *

V Lurdu se ozdravljajo ne samo na telesu slepi, ampak po priprošnji Marijini se ondi prav pogosto ozdravlja tudi posebna vrsta dušne slepote, namreč nevera. Ne bomo se zmotili, če rečemo, da mati božja vse telesne do-brote, katere deli v Lurdu, daje samo zato, da bi tem več nevernikov izpregledalo na duši; saj vidimo, da se v Lurdu po vsakem večjem ozdravljenju kdo izpreobrne. Ko je bil neki duhovnik ozdravljen in je zdravnikom popisoval svojo dolgo bolezen, ga je neki gospod poslušal silno pazljivo in ves ginjen. Hodil je za duhovnikom, gledal ga in izpraševal. Dvom je izginjal iz njegovega srca, ko je gledal ozdravljenega duhovnika; ko je poslušal zgodbo njegovega trpljenja, je pretakal obilne

solze. Poiskal si je izpovednika in se je obtožil svojih zmot. Glasno je slavil usmiljenje božje, ki se je na njem razodelo.

Kaj so ozdravljenja telesnih boleznij, ako se primerjajo z neštevilnimi ozdravljenji dušne slepote, ki se gode v Lurdu in ki so skrivnostni sadovi milosti božje? V Lurdu se pač prav posebno izpolnujejo prerokove besede: »Osrčite se, pa ne bojte se: Bog sam bo prišel in vas bo rešil. Tedaj se bodo odprle oči slepih, in ušesa gluhih bodo odprta.« (Iz. 35, 4. 5.) Ondi namreč Bog po Marijini priprošnji ozdravlja najnevarnejšo slepoto, dušno slepoto nevernikov.

19. dan.

Oče Herman.

Med prvimi ozdravljenji, ki so bila popisana v lurškem časniku »Anál« (»Annales«), je bilo ono o. Hermana. Oči si je bil ugonobil z delom, in že eno leto mu je vid od dne do dne bolj pešal. Ne popoln počitek, ne gorski zrak nista mogla

bolezni ustaviti. Nič več ni mogel brati, niti brevirja ne. Potoval je v Bordó (Bordeaux) vprašat za svet slavnega očesnega zdravnika dr. Gepéna (Guépin). Ta je preiskal oči kolikor mogoče natančno. Rekel, je da ima o. Herman zeleno mreno (»glaukom«). Nasvetoval je, da naj se mavrična kožica izreže.

Ko se je vrnil iz Bordója, je bila bolezen od dne do dne hujša. Oko ni moglo več prenašati svetlobe. Tu so nagovorili bolnika, naj opravi devetdnevnic v čast Lurški materi božji. Devetdnevnic, katero je začel 24. oktobra, je končal 1. novembra pred votlino ob lurškem studentu, kjer je bolezen popolnoma izginila. »Od tega časa dalje«, je rekel sam, »pišem in berem, kolikor hočem, brez očal in se nič ne utrudim. Gledam lahko solnčno luč ali plinovo svetilko, in mi ne dá prav nič težko; dosegel sem vse, kar sem želel, ozdravljen sem korenito.«

Ko je na praznik vseh svetnikov klečal pred votlino in molil zadnji rožni venec devetdnevnic, mu je prešinilo dušo živo čustvo. Ni se ga mogel ubraniti; ne da bi premišljeval, kaj dela, se je obrnil proti ljudem, ki so bili okrog njega, in jim je rekel: »Čutim, da me bo v tem trenutku blažena Devica popolnoma ozdravila«. Tako se je tudi zgodilo.

O. Herman je imel zeleno mreno, bolezen, ki se lahko spozna. Izkušen očesni zdravnik je to brez ovinkov povedal, popisal je glavna znamenja, v katerih se je kazala bolezen, in je nasvetoval edini pomoček, s katerim bi se bolezen mogla ustaviti. Zelena mrena na očeh ima zmeraj

žalosten izid; iz nje se razvije popolna, neozdravljiva slepota. To je nekakšna očesna vodenica, vsled katere postane oko trdo kakor kost.

V takih razmerah je bil o. Herman, ko je bolezen hipoma izginila. Njegove oči že eno leto niso mogle prenašati najmanjše svetlobe; morale so popolnoma počivati; zdaj pa so bile naenkrat čisto zdrave. Tako popolnih in naglih ozdravljenj niso zdravniki vajeni in jih ne morejo naravno razložiti.

V nemško-francoski vojski si je o. Herman od pruske vlade izprosil dovoljenje, da bi smel pastirovati med francoskimi ujetniki, zaprtimi v Spandavu. Ondi je ob hudi kužni bolezni veliko-dušno deloval. Ko je stregel vojakom, je našel koze in umrl v dveh dneh. Zaspal je v Gospodu kot mučenik ljubezni do bližnjega.

* * *

Lahko bi se komu čudno zdelo, zakaj je ta duhovnik iz ljubezni do bližnjega prostovoljno postavil v nevarnost svoje zdravje, ko je vendar poprej tako željno iskal ozdravljenja svoji očesni bolezni. Ali je morda zdravje in življenje malo cenil? — Tudi on je ljubil zdravje bolj kot vse drugo zemsko blago. Vendar je pa ljubil Boga še bolj. In iz ljubezni do svojega Stvarnika je postavil v nevarnost zdravje, ki ga je

ob lurški votlini prejel iz Marijinih rok. Pripravljen je bil darovati zdravje in življenje Bogu v čast in bližnjemu v blagor. Delal je le po besedah Zveličarjevih, ki je rekel: »Kdor sovraži svoje življenje na tem svetu, to je, kdor iz ljubezni do mene daruje življenje, je bo prihranil v večno življenje« (Jan. 12, 25.), in na drugem mestu je dejal Jezus: »Kdor izgubi svoje življenje zavoľjo mene, je bo našel« (Mat. 19, 39), namreč v nebesih.

Ako pa kdo za časno življenje kupi srečno večnost, svojega življenja gotovo ni prodal precenó.

20. dan.

Vión-Dirí.

Dné 2. avgusta 1890 je bil ozdravljen Frančišek Vión-Dirí (Vion-Dury), odpuščen vojak iz Laleriája (Lalleyriat), okraj En (Ain). Bil je že sedem let slep, ker se mu je na obeh očesih odločila mrežnica (to je notranja očesna kožica, ki ni prava koža, temveč tenko razprostrt vidni živec). Pripovedoval je svojo bolezen in ozdrav-

ljenje tako natančno in določno, da bi bil to še zdravnik komaj bolje popisal. Navedimo njegove lastne besede.

»Sredi novembra 1882 so me nekega dne ob šestih zvečer v hudi plohi poslali na patroljo; jaz in tovariši smo bili kmalu popolnoma premočeni. Po noči je pa začelo goreti v kavarni mestne hiše. Odposlali so nas tje, da bi pomagali omejiti ogenj. V zgornjem nadstropju so bile štiri osebe, katere je bilo treba rešiti iz plamena; hiteli smo jim na pomoč in bili smo tako srečni, da smo jih rešili vse. Ko sem odprl neka vrata, švignil mi je velik plamen v obraz, in od tega trenutka so mi oči tako pešale, da tri mesece pozneje že nisem ničesar več videl. V dižónski (Dijon) bolnišnici so me na različne načine zdravili, toda brez uspeha.«

»Naposled so rekli, da se mi je na obeh očesih odločila mrežnica, in dne 24. maja 1883 so me poslali domov.«

»Meseca avgusta istega leta sem šel v Lozán (Lausanne) vprašat za svet znamenitega očesnega zdravnika dr. Difúrja (Dufour). Njegov pomožni zdravnik dr. Veré (Verret), me je preiskal in rekel, da za moje oči ni več zdravila.«

»Prosil sem sprejema v konfórsko (Confort) zavetišče. Prišel sem tje 16. julija 1890. Dva ali tri dni potem, ko sem vstopil, mi je rekla sestra Alojzija: 'Če verujete v preblazeno Devico, lahko po njeni priprošnji dosežete, da bote vsaj toliko videli, da bote mogli sami hoditi'. Vsak dan sta mi sestra Alojzija in posebno sestra Marta to pripovedovali. Poslednja je še dejala: 'Ukazali

bomo otrokom, da bodo molili za vas; otroška molitev veliko premore. Dala vam bom lurške vode; umijte si trikrat z njo oči; ako trdno zaupate, vas bo preblazena Devica ozdravila'. — Jaz sem pa vedno odgovarjal: 'Nisem vreden'.

»Vendar sem začel devetdnevnicu, ki naj bi se skončala v petek, 1. avgusta; pa ta dan nisem mogel opaziti nikakršnega zboljšanja; drugi dan sem rekel sestri Marti: 'Pripovedovali ste mi o lurški vodi; ali bi mi je dali nekoliko?' In prinesla mi je stekleničico vode lurškega studenca.

»Vzel sem posodico v roko, pa sem jo hotel zopet odložiti ... Pomišljal sem ... Čutil sem v sebi nepopisljiv boj. Naglo sem odprl steklenico, pomočil trikrat prst v lurško vodo in potegnil z njim črez obe očesi. Tretjič sem začutil hudo bolečino, kakor bi me kdo zbodel z nožem v oči. 'Sestra se je gotovo zmotila', sem si mislil, 'dala mi je amonijaka!'. Da bi se prepričal, sem steklenico prebližal ustnicam; komaj se jih je voda dotaknila, se mi je vid povrnil hipoma.

»Razločno sem videl zagrinjala, omrežje v oknu itd. Zaklical sem: 'Simon, Simon (to je bil moj najbližji sosed), vidim! Pojdi hitro sestre klicat'. — Nekdo drugi, ki še ni bil šel leč (bilo je zvečer), se je približal in dejal: 'Ako vidiš, povej, kako sem oblečen'. — 'Imaš suknjič, ovratnico, klobuk'. — 'Saj je res! Vidi!' je zaklical. Na to je hitro tekel klicat sestre. Prišle so takoj.

»Med tem sem bil vstal. Ko so sestre prišle, sem slonel ob postelji, držal steklenico lurške vode in rekel: 'Ali je mogoče? ... Ah, moj Bog, moj Bog! ... O preblazena Devica Marija, moja

mati, kako si dobra! . . . Ah, ko bi me moja uboga mati videla, kako bi bila vesela! . . . Kako sem srečen, da sem prišel v to hišo! . . . — Pokleknil sem in dejal: „Sestre, molite, molite!“ in molili smo skupno.«

Od tega časa je Vión-Dirí imel popolnoma zdrave oči.

* * *

Ne godé se vsak dan ozdravljenja, o kakršnem smo čuli v današnji zgodbi. Celó v Lurdu so ozdravljenja slepih redka. Dan na dan pa Bog ozdravlja slepe na duši, h katerim se ne prištevajo samo neverniki, ampak sploh vsi zaslepljeni grešniki.

In Bog zaslepljenega grešnika ne zdravi le enkrat njegove slepote, ampak, kakor govori Job, »Bog to dela po večkrat pri slehernem.« (Job 33, 29.) Zato res moramo reči s psalmistom: »Usmiljen in milostljiv je Gospod, potrpežljiv in jako usmiljen.« (Ps. 102, 8.) Ne neha razsvetljevati grešnika s svojo milostjo ter ga vabiti na pravo pot. In če bomo sodelovali z milostjo božjo, katera neprenehoma zdravi našo dušno slepoto in nas vodi po pravem potu, bomo prav gotovo prišli tje, kjer

»noči ne bo več, in kjer ne bomo potrebovali ne svetlobe svetila, ne svetlobe solnca, ker nas bo Gospod Bog razsvetljeval, in bomo z njim kraljevali vekomaj«. (Skr. raz. 22, 5.)

Njo pa, ki je svetu rodila večno luč, prosimo, naj nas varuje vsakršne dušne slepote in naj nas pripelje po smrti v nebeški Jeruzalem, ki ga »razsvetljuje veličastvo božje, in v katerega bodo prišli letisti, ki so zapisani v bukvah življenja«. (Skr. raz. 21, 23. 27.) V ta kraj veselja naj nas pripelje zgled in priprošnja one, katero kličemo ‚zgodnjo danico‘ in ‚pomoč kristjanov‘. Le zanašajoč se na njeno priprošnjo upamo, da bomo kdaj zapisani v knjigi življenja.

21. dan.

Alfred Obér.

Alfred Obér (Aubert) je bil rojen v Šatijónu (Chatillon). Njegova mati, pobožna žena, je izkušala sinu vcepiti svojo živo vero. Ko se je Alfred

ločil od nje, da bi si šel iskat kruha, mu je dala na pot priporočilo: »Naj se zgodi karkoli, ne pozabi nikdar, da je Bog pri tebi.«

Obér je bil strojarski pomočnik in je bival v Mulén-Anžilbéru (Moulins-Engilbert) s svojo družino, ko je vsled neke nesreče oslepel. Velika, s solitarno kislino napolnjena steklenica mu je padla iz rok, se razletela na tleh, in tekočina mu je brizgnila v oči. Začetkom je še lahko sam hodil; čez osemnajst ali devetnajst mesecev pa je desno oko izteklo, in z levim ni ničesar več razločeval. Tudi če se je ozrl proti solncu, se mu je komaj bliščalo. Med tem je porabil denar. Ubogi slepec je sedaj sklenil, da bo s petjem služil sebi in svoji družini kruh. Imel je precej dober glas in znal je nekaj delavskih pesmi; tako je hodil z ženo po cestah, pel in prosil miloščine. V teku štirinajsterih let je prehodil veliko francoskih pokrajin, zlasti v sredini Francije. Ta čas je prebil mnogo bridkih dni. Prva leta je moral večkrat prenočiti pod kakim drevesom, včasih je spal celo v snegu. Polagoma si je prislužil toliko, da si je kupil majhen voz in osla; tako je imel nekako prenočišče zase in družino.

Vendar se pa Obér začetkom ni bil popolnoma udal v voljo božjo; večkrat se je pritoževal, zakaj ga Bog toliko tepe; udajal se je žalosti in obupu. Zadnjih deset let pa je svojo nesrečo prenašal voljno.

Nekega dne je prišel ves izmučen z ženo in otroki v Mon Sováž (Mont Sauvage). Vsled truda potrta se je čutil s svojo družino osamljenega, zapuščenega od ljudi in je pokleknil v

sneg. Žena je poleg njega bridko jokala; bila je še bolj obupana kakor mož. Ni si vedel kako pomagati in je molil dolgo. Takrat se je bil popolnoma udal v voljo božjo in je Bogu izročil skrb za svojo družino.

Neki jesenski večer se je ustavil s svojim vozičkom v Blandí-le-Túru (Blandy les Tours) na trgu pred cerkvijo. Tisti dan ni dobil prav ničesar; denar je porabil do zadnjega vinarja. Zatekel se je k molitvi in je začel v bornem vozičku na trgu pred cerkvijo glasno moliti. On, žena in otroci so molili rožni venec in potem 'Spomni se o preusmiljena Devica'. Ondotni župnik jih je slišal in jih je od tega dne dalje podpiral. Priporočil jih je neki dobrotnici revežev, in ta jim je prepustila majho koč v stanovanje, ter je skupno z župnikom plačala Oberju vožnjo do Lurda, kamor je želel iti na božjo pot.

Obér je prišel v Lurd dné 20. avgusta 1897; brž tisti dan se je umil z vodo lurškega studenca; nato pa je čutil bolečino v glavi. Drugi dan, 21. avgusta, med osmo in deveto uro je bil Obér pri sveti maši in pri svetem obhajilu. Hotel je nekoliko dalje moliti in zato je rekel možu, kateri ga je spremljal, da ga lahko zapusti. Dejal je; »Bom že koga našel, ki pojde z menoj«. Nato je Obér položil svojo grčasto palico na tla in pokleknil nanjo. Tako je dolgo molil in se mučil. Ko je že moral vstati, se mu je zdelo, da vidi nekakšen oblak in v njem nekaj nedoločenega. Menil je, da vidi preblazeno Devico, belo oblečeno, in da se ta skoraj dotika njegovega obraza. Priказen pa postane jasnejša, in Obér vidi razločno

Marijin kip v skalni votlini. Nehote hoče k njemu. Neka gospa, ki je vedela, da je slep, ga ustavi in mu reče: »Pazite, padli bote, udarili se bote ob klopi«.

Obrne se na desno, na levo, gre dalje, čudi se, ker vidi vse, kar je okrog njega. »Nisem vedel, kje sem bil«, tako je pripovedoval; »videl sem ljudi, drevesa, travnike, gore, hiše, reko Vsega tega nisem razumel.« Naposled se je zbudil kakor iz spanja, in na obrežju Gáva so se mu udrle solze. Spoznal je, da ni več slep in da res vidi vse te ljudi, ki ga izprašujejo, ki molijo in pojejo okrog njega. Dosegel je več, kakor je upal. Molil je, naj bi mu mati božja izprosila vid vsaj v toliko, da bi mogel sam hoditi; zdaj pa je videl popolnoma.

* * *

Ravnajmo se tudi mi po izreku, s katerim smo začeli današnjo zgodbo, in ki se glasí: »Ne pozabi nikdar, da je Bog pri tebi!« Kdor bi tega nikoli ne pozabil, bi nikdar ne grešil. Groza bi ga bilo, žaliti Boga, če bi bil trdno prepričan, da je pričujoč poleg njega.

Kdor bi te resnice nikoli ne pozabil, bi tudi nikoli ne obupal. Če bi bila sila še večja, bi vedno zaupal v Vsemogočnega, ki nas spremlja povsodi.

Psalmist nam v sv. pismu obeta božje varstvo in božjo pomoč z najljubeznivejšimi besedami, ko pravi: »Sperutmi svojimi te bo senčil, da boš zaupal pod njegovimi krili. S škitom te bo obdajala njegova zvestoba, in ne boš se bal nočnega strahu. Zloba ne pride k tebi, in šiba se ne bliža tvojemu šotoru, zakaj angelom svojim je zapovedal zastran tebe, naj te varujejo na vseh potih tvojih. Na rokah te bodo nosili, da morda ob kamenne zadeneš z nogo svojo.« (Ps. 90.)

Tako govori sv. Duh po psalmistu. Radi tega zakličimo z besedami svetega Ambroža in sv. Avgušтина tudi mi: »V tebe, o Gospod, zaupamo in ne bomo osramoteni vekomaj!«

22. dan.

Emilija Penó.

Dne 8. septembra 1897 je bila v Lurdu ozdravljena gospa Emilija Penó (Pénot). Bila je dolgo let silno kratkovidna. Že leta 1882 se je

bilo bati, da ne bi oslepela. V letu 1887 ni z desnim očesom že prav ničesar videla.

Tri leta pozneje ji je umrla hči, ljubezniv in pobožen otrok; vsled tega je mati tako žalovala, da ji je vid nagloma pešal. Podala se je k zdravniku, ki je izjavil, da ima bolnica mreno na očeh. Rekel je, da bi bilo šele čez štiri leta mogoče z oči sneti mreno. Po preteku štirih let se je pokazalo, da to ni bilo res, ampak da so očesni živci pešali. Znameniti očesni zdravnik Galezowski v Parizu je rekel, da je desno oko popolnoma izgubljeno; poizkušal je rešiti vsaj levo, toda ni se mu posrečilo. Meseca julija 1897 je bilo stanje gospe Penójeve posebno žalostno. Z desnim očesom je komaj razločevala dan od noči, z levim pa je videla samo meglene podobe. Zdravnik ji je povedal odkrito, da bo v kratkem oslepela. Gospa Penójeva je posebno častila Lurško mater božjo. V tem času se jih je iz župnije, v kateri je bivala gospa Penójeva, mnogo podalo v Lurd. Tudi ona se je vpisala med romarje z neko deklico vred, katero si je najela za vodnico. Ni imela namena, da bi v Lurdu prosila ozdravljenja; vendar je svoji materi na ljubo obljubila, da se bo v čudežnem studencu umila.

Zjutraj dne 8. septembra si je v Lurdu prvič umila oči. Nato je šla k veliki maši. Ker od veličastne slovesnosti ni mogla ničesar videti, je ostala skromno v majhni kapelici in je tam molila.

Ob treh popoldne istega dne je bila sredi velikanske množice pri votlini. Sedela je na jedni najbolj oddaljenih klopi in je vsa žalostna mislila na hrome ga dečka, katerega so ravnokar prinesli

iz kopavnice, in za katerega je bila s povzdignjenimi rokami zmolila en rožni venec. Tu je zaslišala zvonček, ki je naznanjal, da se bliža najsvetejši zakrament. Takoj je vse pokleknilo; nastala je splošna tihota.

V tem trenutku se je gospa Penójeva globoko priklonila pred božjim Zveličarjem; hipoma je začutila v očeh silno bolečino; zdelo se ji je, kakor bi ji kdo s svedrom trgal oči.

Nehote se je prijela za glavo. Za nekaj minut se je bolečina malo poglela; bolnica je odprla oči, in o čudo, videla je govornika na prižnici, nadškofa avinjónskega! Razločevala je barvo njegovih oblačil, naprsni križ in celo poteze njegovega obličja! ... Sedaj je gledala tudi, česar ni videla še nikdar in kar je silno želela gledati: lurško votlino z vsemi njenimi podrobnostmi in belo podobo brezmadežno spočete! ...

Vsled razburjenja je tako obledela, da se je njena spremljevalka ustrašila.

»Ali ste bolni, gospa?« jo je hitro vprašala.

»Ne«, je odgovorila gospa Penójeva in se je trudila, da bi zatajila razburjenost. Hkrati je vzela iz dekličnih rok majhen molitvenik, pogledala nekatere strani in se prepričala, da lahko bere. Bila je zdrava!

* * *

Današnji zgled nam krasno dokazuje resnico Jezusovih besedi, ki je rekel: »Iščite najpoprej božjega kraljestva in njegove pravice,

in vse drugo vam bo privrženo.« (Mat. 6, 33.) Naša bolnica ni šla zato v Lurd, da bi si prosila časne sreče. Višji, plemenitejši nameni so jo vodili na božjo pot. Iskala je najprej božjega kraljestva zase in za svoje drage; radi tega ji je pa Bog privrgel tudi najdragocenejšo časno dobroto, namreč zdravje.

Prositi moramo najbolj tega, kar je najpotrebnejše. Kadar pa molimo za kaj časnega, obudimo zraven pobožen namen, ker bi se sicer ne mogli zanašati, da nas bo Bog uslišal. Če prosimo zdravja, prosimo ga zato, da bi lažje služili Bogu. Ako prosimo Boga, naj bi nam blagoslovil premoženje, moramo imeti pri tem pobožen namen, n. pr. da bi s premoženjem storili veliko dobrega. Čim boljši namen imamo, kadar prosimo Boga časnih darov, tem bolj smemo upati, da bomo uslišani. Najljubše pa je nebeškemu Očetu, ako ga v molitvi prosimo samo dušnih dobrot; če bomo molili samo za to, kar je duši potrebno, nas bo njegova očetovska roka prav posebno varovala in kolikor

je na tem svetu mogoče, nam bo časna sreča »privržena«, čeprav je ne prosimo.

23. dan.

Roza Evrár.

Bruseljski romarski vlak je pripeljal dne 25. avgusta 1897 v Lurd od rojstva gluhonemo deklico Rozo Evrár (Evrard) iz Vanléna (Wanlin v Belgiji), staro sedem let. Ko je Roza šla iz Lurda, je bila rešena dveh bolezni; slišala je in govorila.

Ozdravljenja gluhonemih so najzanimivejša, pa jih je tudi najtežje dokazati. Jako natančno je treba preiskovati, preden se spozna, da ozdravljeni poprej res ni prav nič slišal, in preden se dožene, kako je mogel začeti govoriti.

Skozi uho prihaja beseda v možgane, in otrok se nauči govoriti, ker sliši. Zato mora najprej slišati, šele potem si zapomni glasove človeškega govora in se jih nauči skladati. Gluhonemi, kateremu se sluh odpre, ne more od začetka drugega izustiti, kakor nekak neprijeten krik ali grčanje.

Kako se je moglo zgoditi, da je otrok, o katerem pripovedujemo, začel v malo trenutkih jasno in lepo govoriti? Ali moramo priznati, da so bile tu naravne postave na dvojen način ovržene, in da sta bili v enem hipu ozdravljeni gluhost in nemost?

Videli bomo, da so naravne postave, o katerih govorimo, v nekem oziru ostale v veljavi.

Ko se je dne 28. avgusta Roza Evrár predstavila zdravnikom, ni samo slišala, ampak je tudi jasno odgovarjala na vprašanja in je gladko molila češčenamarijo. Zdravniki niso mogli razumeti, kako se je vse to izvršilo v treh dneh. Otrokov oče je trdil, da je bila njegova hčerka do šestega leta gluha in mutasta. Zaobljubil se je, da jo popelje v Lurd; ni pa imel dosti denarja za potovanje, zato je sprva romal k Lurški materi božji v Konžú (Conjoux) v Belgiji. Tukaj je otrok hipoma zaklical: »O Bog!« in to je bila prva beseda, ki je prišla iz Rozinih ust.

Od tega trenutka dalje je izrekla samo kako nerazumljivo besedo, vendar je nekoliko slišala in tudi razumela. Slednjič se ji je v Lurdu jezik nagloma razvezal. Zadnje mesece se je gotovo nevede naučila govora, ker je slišala, in sedaj je naenkrat začela govoriti.

Po naravnih postavah ni mogoče, da bi se gluhoti in nemosti hipoma ozdravili. Kdor je gluhonem od rojstva, se ne ozdravi nikdar. Ko bi pa bilo ozdravljenje mogoče, bi se zgodilo le polagoma in po dolgotrajnem prizadevanju, pa bi še ostalo za zmeraj nepopolno. Tukaj pa sta bili dve napaki v trenutku odpravljeni, in sicer popolnoma. Za nas je to ozdravljenje znamenito; najbrže vsa znanost ne pozna enakega, ali, da se izrazimo bolje: to ozdravljenje sploh ne spada v znanost. Obsega pa nauke, katerim najbistroumnejši nevernik ne more ugovarjati.

Med lurškimi ozdravljenci se nahaja čudovito veliko število otrok. Ko beremo o njih ozdravljenju, se nam zdi, da ima mati božja do nedolžnih otrok posebno ljubezen, ker jim silno rada odvzema križe, ki jim grene srečna leta mladosti. Obleka nedolžnosti je tisto, kar dela otroka dopadljivega Bogu in Devici Mariji. Zato pravijo Modrostne bukve: »O kako lep je čist rod, zakaj njegov spomin je večn, ker je spoznan pri Bogu in pri ljudeh!« (Modr. 4, 1.) To se pravi: Nedolžnega Bog sam ceni, in ljudje ga spoštujejo. Ker je otrokova duša čista, ker se Bog z veseljem in dopadenjem ozira nanjo, ima molitev nedolžnega otroka tudi večjo moč kakor molitev grešnikova. In ako želi kdo prejeti posebno milost, prav stori, če ukaže otrokom, naj molijo v njegov namen.

Dogodba, ki smo jo brali pred tremi dnevi, nam poroča, da je bilo naročeno otrokom, naj molijo za slepega bolnika, ki je mater božjo prosil zdravja. Kdo vé, ali ni morda ravno molitev otrok izprosila tistemu ozdravljenja? Ker je

»čisti rod« pri Bogu v taki časti, zato skrbimo, da si duše ne omadežujemo z grehom in da v tem oziru postanemo vedno bolj podobni nedolžnim otrokom. To nam velevala tudi Zveličar, ki pravi: »Resnično vam povem, ako se ne izpreobrnate in niste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo!« (Mat. 18, 3.)

24. dan.

Anké.

Bilo je leta 1858, ko so tudi belgijski katoliški časopisi poročali o lurških prikazovanjih. Potem se nekaj časa v Belgiji ni nič pisalo o Lurdu. Dvanajst let pozneje pa je Belgijo na Lurd opozorilo ozdravljenje Ankéjevo (Hanquet), ki se je zgodilo v Liêžu (Liège = Lüttich) dne 27. novembra 1869.

Anké je bil star 49 let in je imel že sedem let spodnji del života popolnoma mrtev.

Trije zdravniki so z izpričevali potrdili, da ima bolezen v hrbtnem mozgu, in da je nezdravljiv.

Sedem let je ležal nepremično in je veliko trpel. Nesrečni bolnik si je želel smrti, da bi bil

odrešen. Dne 27. novembra 1869 pa je bil ozdravljen. Brat ga je umil po vsem životu s prtom, namočenim v lurški vodi. Umivanje je trajalo kakih pet minut. Ko se ga je voda dotaknila, je Anké začutil silno bolečino, izgubil je glas, dihanje mu je zastalo; potem se je pa hipoma pomiril in šel s postelje. Lahko je stal. Oblekel se je in je tekal po hiši ves iz sebe od veselja. Bolečine so v trenutku izginile kakor sanje.

Anké je zgodbo svojega ozdravljenja z zdravniškimi izpovedmi vred sam razglasil.

Ta dogodek je v Belgiji zbudil češčenje Lurške matere božje. V valonski polovici Belgije je Liêž središče tega češčenja. Prva znamenja Lurške matere božje so se pred 25 leti pokazala ravno v Liêžu, in v ondotni škofiji je dandanes več znamenj in kapelic Lurške matere božje kakor župnijskih cerkva. V flamskem delu dežele zlasti v Gentu gojijo češčenje Lurške matere božje. Pri Gentu je v Ostakerju (Oostacker) votlina, izdelana po lurški, in studenec. Sem prihajajo romarji iz vseh delov Belgije. Leta 1881 je bilo 23.000 romarjev; zgodi se, da jih pride en sam dan okrog 8000; vidijo se procesije, v katerih nosi po 500 oseb prižgane sveče.

V liêžki pokrajini je to gibanje nastalo vsled ozdravljenje Ankéjevega; votlino v Ostakerju je pa proslavilo ozdravljenje Petra Ruderja.

Tudi na Slovenskem imamo mnogo Marijinih božjih potov. Na vsej slovenski zemlji stoji več kakor 60 romarskih cerkvâ, ki so posvečene materi božji. Nekatere izmed njih so zelo sloveče, n. pr. Brezje, sv. Višarje, cerkev na blejskem otoku, Sveta gora pri Gorici, Šmarna gora, Vesela gora, Žalostna gora i. t. d. Mnogo tisoč Slovencev roma vsako leto na kraje, posvečene nebeški kraljici. To je dokaz, da je češčenje Marijino globoko ukoreninjeno v slovenskem ljudstvu.

Kdor Marijo goreče časti, si ne more kaj, da ne bi vsaj včasih romal k cerkvi, ki ji je posebno posvečena. Zdi se mu, da je v taki hiši božji mnogo bližje preblaženi Devici. Molitev mu kipi iz srca goreče in zaupno, kakor bi klečal prav pred Marijinim prestolom v nebesih. Potrto srce ne najde nikjer tako sladke tolažbe, kakor na Marijini božji poti. In če romar v Marijinem svetišču prejme sv. zakramente, veliko bolj zaupa, da so mu grehi odpuščeni, kakor če bi bil prejel zakrament sv. pokore kje drugod. In to zaupanje je tudi opravi-

čeno, ker se na božji poti skoraj vsakdo bolje pripravi za izpoved in sv. ohajilo. Tako so Marijina božja pota prava pribežališča, kjer verniki dobivajo tolažbo v križih in odpuščanje grehov; Bog ondi njih molitev milostno uslišuje, srca romarjev pa se na kraju, posvečenem materi božji, vnemajo v še gorečnejši ljubezni do nebeške kraljice.

25. dan.

Ivona Omêtr.

Ozdravljenje deklice Ivone Omêtr (Aumaître) je popisal njen lastni oče, zdravnik, tako-le:

»Leta 1894, dné 7. julija, je bila v Gurmalúju (Gourmalou) blizu Porníka (Pornic) rojena moja hčerka Ivona. Kako silno pa sem se ustrašil, ko sem opazil, da je deklica čotonoga. Prestrašil sem se tembolj, ker sem kot zdravnik vedel, da znanost dostikrat te napake ne more odpraviti. Več mojih prijateljev, zdravnikov, jo je preiskalo; vsak je povedal svojo misel, in slednjič so bili vsi edini v tem, da bi se deklica le polagoma utegnila ozdraviti. Izrekli so pa upanje, da bo pozneje vkljub svoji napaki lahko hodila.

Ko je bil otrok star petnajst mesecev, sva s soprogo sklenila, naj ga moj prijatelj dr. Boafén

iz Nanta (Boiffin, Nantes) operira (prereže napčno zrasle dele) in mu poravna noge. Uspeh je bil prav malenkosten. Ker so se noge pregibale na vse strani, sem dal napraviti dva lesena podplata, na katera so bile ob straneh pribite kovinske opore; to pripravo smo otroku navezovali na noge, a vkljub temu deklica nikdar ni mogla dolgo stati, čeprav se je z obema rokama česa oprijemala.

Takšna je bila, ko smo jo dné 24. junija l. 1896 prinesli v Lurd, kamor sem bil šel na božjo pot s soprogo, dvema hčerama in tastom. K znanosti smo se bili zastonj zatekli za pomoč; zato smo prišli sem, da pokleknemo k nogam Lurške matere božje in jo poprosimo ozdravljenja, na katero smo vedno mislili in po katerem smo dan za dnem hrepeneli. S kakšno vero in s kakšnimi čutili smo prvi dan šli k votlini! Molili smo jokaje. Naslednji dan smo hoteli otroka prvič kopati. Ob osmih zjutraj smo bili pri sveti maši, prejeli smo sveto obhajilo, in potem sta moja soproga in pestunja nesli otroka v kopavnico. Ko sta otroka prvič kopali, je zelo jokal in se branil; po drugi kopeli, isti dan zvečer, ni bilo poznati še nikakega zboljšanja. Noge so se zvijale pod otrokom, kakor bi bile iz pavole. Dné 26. junija zjutraj, po tretji kopeli, je Ivona začela hoditi sama, in sicer popolnoma varno in trdno, kakor zdrav otrok, ki začenja hoditi.

To ozdravljenje je tem nenavadneje, ker se je zgodilo hipoma. Tudi en trenutek nismo dvomili, da se je to zgodilo le po posebni milosti božji.

Zjutraj dné 27. junija smo po sveti maši otroka zopet položili v kopel, in nato je hodil čisto sam, čeprav smo mu lesene podplate z oporami vred odvezali od nog. Noge so se pregibale popolnoma pravilno.

Posebno na nekaj bi rad opozoril, namreč, da moja hčerka še dve leti ni stara, in da to ozdravljenje nikakor ne more biti sad domišljije, navdušenja ali prepričanja.

V tej starosti otroka sploh ni mogoče hipnotizirati. Ne ostaja torej nič drugega, kakor ukloniti se resnici. Moj namen ni, da bi razlagal ta dogodek; želim samo izpričati mogočnost Lurške matere božje. Popisano ozdravljenje pa razglašam, ker bi se rad Lurški materi božji izkazal hvaležnega. — Lurd, 27. junija 1896. Dr. Omêtr.

* * *

Sveta vez združuje vse vernike na zemlji. Ista vez nas spaja tudi z vernimi dušami v vicah ter s svetniki v nebesih, in vsi skupaj smo ena družina: občestvo svetnikov. Radi tega verniki lahko drug za drugega molijo, lahko drug za drugega darujejo dobra dela. Še celo majhen otrok, kateri sam ne more moliti, lahko prejme od Boga posebnih milosti, ako drugi zanj molijo.

Zato tudi o najbolj trdovratnem grešniku smemo upati, da se bo izpre-

obrnili. Morebiti ga bo rešila molitev drugih. Čeprav sam ne moli, se ga bo vendar Bog usmilil, zato ker drugi molijo zanj. Tako se je zgodilo, ko so pred Zveličarja, učečega v hiši, spustili skozi streho mrtvoudnega. »Ker je Jezus videl vero tistih, ki so bolnika spustili predenj, je rekel mrtvoudnemu: Zaupaj sin, odpuščeni so ti tvoji grehi!« (Mat. 9, 2.). Zaradi trdne vere drugih je bolniku odpustil grehe in ga ozdravil. In tudi zaradi naše molitve bo dal Bog milost izpreobrnjenja grešnikom. Molimo torej za trdovratne grešnike s takim zaupanjem, kakršno so imeli možje, ki so prinesli Gospodu tega bolnika.

»Daj nam duše!« Tako prosimo Boga s svetopisemskimi besedami. (I. Mojz. 14, 21.) »Daj nam duše grešnikov, reši jih zaradi naših prošelj. Daj jim milost pokore!« To bodi pogostokrat naša molitev, za katero nam Gospod ne bo ostal dolžan plačila. Psalmist nam kliče: »Blagortistim, katerim so odpuščene krivice, in katerim so pokriti grehi!« (Ps. 31, 1.)

Koliko bolj torej blagor tistim, ki so z gorečo molitvijo grešniku izprosili odpuščanje njegovih pregreh!

26. dan.

Župnik Dimá.

Meseca septembra 1895 je prišel g. Dimá (Dumas), mlad duhovnik z otoka Haíti, s svojo sestro v Lurd prosit zdravja. Bil je hrom na vseh udih, morali so ga nositi ali prevažati na majhnem vozu. Govoril je tiho, počasi in pretrgano; njegove duševne moči so bile zelo oslABLJENE, spomin mu je opešal. Komaj je še kaj užival in bil je silno slab. Imel je neznano, skrivnostno bolezen. Njegovi znanci so trdili, da je zastrupljen.

Deloval je na otroku Haíti v Osrednji Ameriki. V njegovi duhovniji je bilo še veliko poganov. Ti so imeli premnogo praznih ver, in številni vražarji so očitno izvrševali svoj posel. Katoličani so bili v veliki nevarnosti in župnik je moral vedno paziti, da se je izognil zankam vražarjev.

Komaj je Dimá nekoliko spoznal šege dotičnega kraja, je prišel nekega dne k njemu neznan človek, ki se je obnašal nenavadno čudno; videti je bilo, da je v veliki zadregi; župniku si še v oči ni upal pogledati. Rekel je: »Gospod, jutri vam bodo prinesli otroka krstiti, in prišel sem vam praviti, da mu moram biti jaz za botra«.

Župnik je precej zapazil, da ima tujec lase počesane tako, kakor ondotni vražarji; zato je odgovoril: »Sami veste, da vas ne morem pustiti k nobenemu cerkvenemu opravilu.«

Vražar je pa le zatrjeval, da mora biti na vsak način boter temu otroku, in je drugi dan tudi res prišel h krstu. Župnik je vnovič dejal, da ga ne sprejme za botra, in je rekel, da otroka ne bo krstil, ako bi se vražar hotel vsiliti za botra. Ves razjarjen je vražar odšel, poprej pa je zakričal: »Pater Dimá, zato vas bom izplačal; maščeval se bom!«

Ne dolgo potem je župnik zbolel na čuden način. Bilo je dné 1. okotra l. 1894 zvečer, ko je župnik prišel roženvensko pobožnost. Komaj je prišel na prižnico, ga je obšla huda slabost; glas mu je zastal, pred očmi se mu je stemnilo, in noge so mu odpovedale. Prenesli so ga v župnišče, in kmalu so se pokazala vsa znamenja zastrupljenja. Dognalo se je, da je tisti dan užil neko jed, ki je bila kupljena pri onem vražarju. Zbolel je tudi deček, kateri je župniku stregel in jedel od ravno tiste jedi.

V kratkem so župniku otrpnili vsi udje in ni se mogel več ganiti; postal je suh kakor trska. Noge so se sključile. Čutil ni nič več. Tudi um mu je opešal. Včasih je bil popolnoma zmešan. Pozabljiv je bil tako, da je večkrat sredi stavka pozabil, kaj je hotel povedati. Polotila se ga je silna otožnost, katera se mu je videla že na obrazu. Njegove oči so bile mrtve in srepe, poteze na obrazu nenaravne, lica upadla, govorjenje zmedeno, duh omračen; vse je kazalo, da so nje-

gove moči popolnoma ugonobljene. In vendar je bil župnik Dimá takrat star šele trideset let.

Tak je bil pet mesecev, katere je še preživel na otoku Haíti. Potem so ga predstojniki poslali domov v Francijo, ker ni bilo več upanja, da okreva. Na Francoskem ga je nekaj časa zdravil dr. Šavaní (Chavanis) iz Sent Etiéna (St. Etienne), pa ni nič izdalo. V najžalostnejšem položaju je bil bolni župnik, ko so ga 5. septembra 1895 pripeljali v Lurd. Voda lurškega studenca ga je pa takoj prvi dan ozdravila. Zdravniška komisija je bila priča, ko so se mu telesne moči kar vidoma vračale in ko se mu je zbujal um. Bil je to čudovito pretresljiv prizor. Oči ozdravljenega duhovnika so bile solzne in so žarele neskajljenega veselja. Njegov duh, ki se je reševal zadnjih vezi, je gotovo bival v deželi, kjer bi bil zvesti duhovnik kmalu umrl kot mučenik, in kamor ga je zopet klicalo goreče apostolsko srce.

Precej drugi dan je po preteku enajsterih mesecev zopet maševal.

* * *

Ta zgled nas uči, da je treba stanovske dolžnosti izpolnjevati tudi tedaj, ko se je morda bati neprijetnih nasledkov. »Kdor ne vzame svojega križa in ne hodi za menoj, ni mene vreden,« je rekel Zveličar. (Mat. 10, 38.) Naš križ so dolžnosti našega stanu. In ta križ moramo nositi

prav tako potrpežljivo, kakor je Kristus nosil svojega. Saj tako težak naš križ ne bo nikdar, kakor je bil Kristusov. Zato se svojega križa nikar ne bojmo in ne sramujmo!

Ako bi se kdo sramoval križa, ki mu ga je Bog naložil, to je, ako bi zanemarjal dolžnosti svojega stanu iz strahu pred ljudmi, bi ga zadele Gospodove besede, ki je dejal: »Kdor mene zataji pred ljudmi, ga bom tudi jaz zatajil pred svojim Očetom, ki je v nebesih.« (Mat. 10, 33.) Mnogokrat nam je težko hoditi za Kristusom in nositi svoj križ; takrat se ozrimo na zgled Sinu Božjega. Pogled na njegov križ nas bo napolnil s pogumom, in njegova milost nam bo dala moči, da bomo lahko pretrpeli vse. Ako nas bo podpirala milost božja, nam ne bo nič pretežko. Zakaj »vse zamoremo v njem, kateri nas močne dela!« (Fil. 4, 13.) Tudi v največji sili nikar ne reci: »Zdaj ni več pomoči zame, izgubljen sem,« ampak zaupaj v Boga in rešil te bo.

27. dan.

Generalni vikar Sonoá.

Dné 4. septembra 1890 je prišel v Lurd g. Albert Sonoá (Sonnois), brat in generalni vikar sen-diéškega (Saint-Dié) škofa. Bil je že trinajst let bolan. Pomladi 1877 je obolel. Najprej je čutil bolečine v tilniku, v hrbtnicu, v nogah in v sklepih; kmalu ga je po vsem životu bolelo, kakor bi ga kdo zbadal; najhujše bolečine pa so bile v spodnjem delu života. Postni čas l. 1877 je bil večkrat premočen od potu in vse je kazalo, da je vsled tega obolel. Vendar pa je bil že pred 21 leti kot dijak na podoben način bolan, dasi ne tako hudo, in je moral za nekaj časa šolo pustiti.

Bolečine so ga mučile 7 let, od 1877 do 1884; v tem letu pa so mu noge oslabele, hodil je težko, pri hoji je omahoval in ni mogel stopati pravilno; če je oči zaprl, tudi stati ni mogel, ampak se je takoj opotekel ali padel; težko je pisal, ker roka ni mogla pravilno voditi peresa.

Spodnji deli života so bili skoraj neobčutljivi. Vid mu je polagoma pešal, bral je zelo težko.

Peljali so ga v Pariz v bolnišnico usmiljenih bratov. Bil je tam poltretji mesec, toda, ko se je vrnil od ondod, je bil bolj izmučen, kakor ko je tje prišel. Govoril je jako težko; ni našel več pravih besedi; če je pisal, je rabil napačne besede; njegova pisava in govor sta bila večkrat nerazumljiva. Mišljenje mu je bilo zmedeno.

Spati ni mogel; videl je vse po dvoje in pri umetni svetlobi, svetilni ali sveči, je bil popolnoma slep. Že tri leta ni mogel maševati in moliti brevirja. Več mesecev je bil silno potr in popolnoma obupan.

V Lurd je prišel 4. septembra 1890. Njegova bolezen je tedaj dosegla vrhunec, in potovanje ga je bilo silno utrudilo. Dne 5. septembra je šel v kopel, toda nič ni bil boljši. Zvečer tistega dne je bil pri svojem bratu, škofu, ko je prišel neki duhovnik vprašat, kdo bo opravil drugi dan zahvalno sveto mašo za romarje. »Jaz!« je odgovoril bolnik. Začudeno so ga pogledali; in ko je isto zopet zatrdil, si o tem niso upali več govoriti. Drugi dan je bolni duhovnik, oprt na dva strežaja, z veliko težavo prišel k votlini; med mašo svojega brata je sedel na stolu. Po maši so ga vzdignili, oblekli v mašno oblačilo in mu pomagali iti k oltarju. »Hotel sem se s kolenom prikloniti;« je pripovedoval, »in lahko sem to storil; lahko sem šel po stopnicah k oltarju; dovršil sem vse obrede brez težave, brez truda. Bolezen je naenkrat izginila. Stal sem ravno; videl sem izvrstno, roke, ki so se poprej tresle, so se gibale z gotovostjo; bil sem ozdravljen!«

»Tisti dan sem hodil mnogo in zvečer sem čutil nekoliko bolečin; to so bili zadnji sledovi bolezni; izginili so deset dni pozneje, in se niso povrnili več. Od tega časa dalje sem zelo veliko delal in nisem nikdar čutil najmanjše bolečine.«

Čudno je bilo, kako je ta duhovnik v Lurdu prišel do sklepa, da bi prosil ozdravljenja. Izprva ni imel poguma, da bi molil za to milost. Pripovedoval je: »Prišel sem prosit srečne smrti, ali vsaj, da bi se mi nekoliko vrnile duševne zmožnosti. Zakaj najbolj sem se bal, da bi se mi um popolnoma ne omračil.« Ko je pa zvečer pred ozdravljenjem prišel tisti duhovnik vprašat, kdo bo drugi dan opravil zahvalno sv. mašo, je bolniku bliskoma šinila v glavo misel, da bo uslišan, ako prosi zdravlja. Od tega trenutka dalje je trdno zaupal, da doseže popolno zdravje, in tako se je tudi zgodilo.

Smemo reči, da je vsako ozdravljenje te vrste trojna milost. Dar usmiljenja božjega je najprej bolnikov sklep, da hoče Boga prositi ozdravljenja. Druga milost je trdno in neomahljivo zaupanje, s katerim bolnik pričakuje uslišanja svoje prošnje. Le redki so, katere Bog navdihne s takim zaupanjem. Trdno zaupanje je bila tista moč, s katero so apostoli delali čudeže. Ko so se učenci čudili, da je figovo drevo na

Zveličarjevo besedo usahnilo, jim je Gospod rekel: »Resnično vam povem, ako imate vero in ne pomišljujete, ne bote storili le tega nad figovim drevesom, temveč tudi, če rečete tej gori: 'Vzdigni se in vrzi se v morje', se bo zgodilo.« (Mat. 21, 21.) Vendar jih ni veliko, kateri bi mogli obuditi v srcu tako živo vero in tako trdno zaupanje. Kdor more neomahljivo zaupati, mu je to mogoče le vsled milosti božje. Zato je velik dar božji ono zaupanje, ki napolnjuje bolnike, pričakujoče čudovitega ozdravljenja. Tretja, največja milost pa je, če se bolniku upanje res izpolni, in se mu zdravje na čudovit način vrne.

Zato se ne bomo zmotili, če rečemo, da obsega vsako lurško ozdravljenje celo vrsto milosti, med katerimi so poglavitne te-le tri: prvič sklep bolnikov, da hoče prositi ozdravljenja; drugič trdno zaupanje, tretjič izpolnitev bolnikove prošnje. In po Mariji prejetih milosti se ozdravljeni zavedajo; zato se ni čuditi, da jim srce prekipeva hvaležnosti.

28. dan.

Janez Debruvé.

Ko je bil Janez Debruvé (Debrouwer) iz Odnárda (Audenarde v Belgiji) star sedemnajst let, je padel z lestvice na kup kamenja. Poškodoval se je tako, da je ležal šest mesecev nepremično. Tudi potem, ko je že vstal, bolečine niso odnehale in kmalu je moral zopet leči. Zadrželo ga je klati in prenesli so ga v bolnišnico. Odslej je bila bolnišnica njegov navadni dom. Le za kratko dobo jo je včasih zapustil.

Dné 5. januarja 1892 se je podal v Odnárd v službo. Dva dni pozneje je pa že moral zopet v bolnišnico in je ni več zapustil dotlej, ko je odpotoval v Lurd. Spodnji del života je bil ves otekel, noge so mu odpovedale in želodec ni prenašal gostih jedi. Zdravniki so imenovali njegovo bolezen ‚vnetje trebušnice‘. Od januarja 1893 dalje ni Debruvé nič več mogel iz postelje.

Nekega dné je ležeč na postelji slišal govoriti o Lurdu in o čudovitih ozdravljenjih, ki se tam gode po priprošnji blažene Device. Že mnogo njegovih rojakov je ondi ozdravelo, in skoraj vsi so bili revni kakor on.

Izprosil si je dovoljenje, da sme iti v Lurd z romarskim vlakom, ki je odhajal 15. majnika. Mnogo je pretrpel na potovanju. Ves izmučen je prišel v Lurd; prenesli so ga precej v bolnišnico, kjer se ga je vsled utrujenosti in bolečin polastila nepopisljiva otožnost.

Ko so Debruvéjevi nosači opazili, da mu najmanjši dotikljaj provzročuje silno hude bolečine, se niso upali, vzdigniti ga s postelje in položiti v kopel. Eden izmed njih mu je bolne ude samo umil z gobo, namočeno v lurški vodi. Čeprav je bolnik zelo prosil, so tudi naslednja dva dni storili ravno tako. V tem času mu ni bilo nič bolje. Život je bil še ravno tako otekel; najrahljši dotikljaj in najmanjši udarec je bolniku provzročeval bolečine. Tretji dan popoldne ob pol treh so ga še enkrat nesli v kopavnico. Zopet je prosil, da bi ga dejali v vodo, toda branili so se kakor prej. Ko ga je eden nosačev umival, se je na Debruvéjevem vedenju videlo, da trpi najhujše bolečine. Nosačem se je smilil, in so ga nesli v romarsko hišo. Debruvé je povzdignil sklenjeni roki in goreče molil. Ko so nosači dokončali molitve, ki se v Lurdu navadno molijo pri bolnikih, se je Debruvé nagloma ozrl in rekel: »Ozdravljen sem; nič več me ne boli; vstal bom. O kako je mati božja dobra!« Odložil je odeje, vstal in hodil. S sklenjenimi rokami je šel počasi k podobi Lurške matere božje, pokleknil na klop in začel moliti rožni venec.

Šele ko je zopet vstal, so spremljevalci opazili, da prejšnje otekline ni več. Ozdravljenje je bilo popolno. Trije zdravniki so potrdili, da je Debruvé čisto zdrav.

Med romarji se je urno razširila novica o njegovem ozdravljenju. Čestitali so mu, veselili se z njim in mu priporočali v molitev druge bolnike. Zdravniki so ga pozneje še enkrat preiskali in so potrdili, da je popolnoma ozdravljen. Med

tem je stala pred zdravniško pisarno množica kakih dvesto ali tristo oseb, ki je proslavljala ta dogodek. Klicali so brez konca: »Slava Lurški materi božji!« Pozneje so še v bolnični kapelici skupno zapeli pesem ,Moja duša povečuje Gospoda'.

Ozdravljenje je bilo popolno in Debruvé je to včasih sam komaj verjel. Bolečine, grozne spremljevalke njegove mladosti, so ga zapustile, in udje, v katerih so se bile stalno naselile, so bili zopet zdravi.

Brzobjavno poročilo o ozdravljenju se je razširilo po vsej Belgiji, ko so bili romarji še na potu. Na kolodvoru v Odnárdu je bila zbrana velika množica; vse mesto je prišlo zvečer na postajo. Ob 8. uri je došel vlak iz Bruslja, in Janez Debruvé se je pokazal pri vratih voza, s čepico mahajoč. Tu je zadonel na kolodvoru enoglasni klic: »Živio Janez! Slava Lurški materi božji!« Tako je klicala množica neprenehoma od kolodvora do mesta. Nihče se ni spominjal, da bi bil v Odnárdu kdaj videl tako veliko množico in tako kipeče navdušenje. V bolnišnici so solze zalile oči vsem, ko je zdravnik objel Janeza Debruvéja. En bolnik pa je ozdravljencu čestital v imenu vseh trpečih prijateljev.

* * *

Znamenito je, da je ozdravljenje prvi popisal Simon Deploáz (Deploige), profesor löwenskega vseučilišča, ki je pri tem romanju pomagal nositi bolnega

Debruvéja. Tudi sicer se mnogi učenjaki, med njimi vseučiliški profesorji, jako zanimajo za Lurd, pišejo o lurških dogodkih, spremljajo v Lurd romarske vlake, strežejo ondi bolnikom in se sploh kažejo vnete častilce Marijine. Učenost in pobožnost si pač nikakor nista nasprotni. Prava učenost in vera si ne ugovarjata, temveč le druga drugo dopolnjujeta. In tudi pravi učenjak se nikdar ne sramuje spoznavati svoje vere. Saj učenost, ako je ne podpira vera, ne more zadovoljiti našega duha.

Človeška znanost brez vere na mnogo vprašanja ne ve odgovora, ampak mora iskati pojasnila v verskih naukih. Ravno tako nam pa tudi prava znanost bolj ali manj razjasni marsikako versko skrivnost. Razumu in veri, obema je Bog začetnik, in zato znanost veri ne sme nasprotovati. Ako bi pa znanost tajila to, kar vera uči, bi se ne smela več imenovati znanost, ampak zmota. — Kdor se posveti znanosti, kdor želi postati resnično moder, mora živeti po sveti veri. »Gospodov strah

je začetek modrosti,« (Preg. 9, 10.) pravi sv. Duh. Kateri pa zapusté luč svete vere, tisti ne najdejo prave modrosti nikdar, naj se še toliko trudijo. Njih prizadevanje je zastonj. Zgrešili so pravo pot. »Njih misli so prazne misli; njih dela so prazna dela,« govori prerok. (Iz. 59, 7. 6.)

29. dan.

Ozdravljenje pomorskega zdravnika.

Bilo je 2. avgusta 1895. Višji pomorski zdravnik, še mlad mož, je s tovariši vred izpraševal bolnike v pisarni lurške zdravniške komisije. Skoraj pri vseh ozdravljenjih pa je bilo treba še natančnejšega preiskovanja, ker so bila videti dvomljiva. Tu se je pomorski zdravnik obrnil do tovarišev in dejal:

»Moje ozdravljenje je jasnejše kakor vsa, katera sedaj tu vidim. Ozdravljen sem bil tri tisoč milj daleč od domovine, potem ko sem se priporočil Lurški materi božji.«

»Kot pomorski zdravnik sem dolgo bival v vročih krajih; v Kočinčini sem bil štiri leta nepretrgoma; potem so me brez odpočitka prestavili v Tonkin; tam se mi je lansko leto vsled hude

črevesne bolezni naredilo gnojno ulje na jetrih. Prenesli so me v bolnišnico, kjer so mi ulje odprli. Kmalu pa se je napravilo novo, še hujše. Ista bolezen je prešla na pljuča, in nastala je odprtina, ki je segala od jeter skozi pljuča do sapnika. Jasno je bilo, da se bo na ta način zastrupilo celo telo. Shujšal sem skoraj za polovico teže.«

»Bil sem izgubljen; vedel sem dobro, kako nevarna je moja bolezen. Dobre sestre iz reda sv. Pavla pa so mi svetovale, naj opravljam devetdnevnic v čast materi božji. Toda koncem devetdnevnic se nisem čutil nič boljšega.«

»Tu sem se domislil Lurda. Najdražji spomini so me vezali na lurško mesto. Ime Lurd mi je čudovito milo donelo in mi je zbuvalo nedopovedljivo zaupanje. Če je kdo daleč od vseh dragih, če leži v bolnišnici in se v cvetu mladostnih let bori s smrtjo, tedaj opazita duh in srce z neverjetno hitrostjo vsak najmanjši žarek upanja; mila luč je sijala od lurške votline prav do mene in me je napolnjevala s pogumom in upanjem, da bom ozdravel.«

»Redovnice so imele lurško vodo; s pobožnimi sestrami sem obhajal devetdnevnic za devetdnevnic. Moja mati, kateri sem bil sporočil svojo nevarno bolezen, je skrbela, da se je za-me veliko molilo in opravilo mnogo devetdnevnic. Odslej je upanje napolnjevalo mojo dušo; vendar bi se bil mogel ozdraviti le po čudežu in sicer po velikem čudežu. Kot zdravnik sem vedel, da je nemogoče to bolezen ustaviti, razdejane ude zaceliti in izpolniti votline v njih.«

»Tu je bilo treba čudeža. In ta čudež sem dosegel. Ozdravel sem popolnoma in naenkrat. Nekega dne je gnojenje prenehalo. Tudi moči so se mi hitro vrnile. V veliko začudenje zdravnikov in tudi sestrâ sem vstal. Življenje, ki je že ugašalo v meni, se mi je povrnilo. Nekaj mesecev pozneje sem se odpeljal na Francosko. Bil sem popolnoma zdrav.«

»Vsi moji tovariši, zdravniki v bolnišnici, so bili osupli vsled tega dogodka; nihče si ga ni upal razlagati na naraven način. — Moja hvaležnost je brezmejna; vsak dan se zahvaljujem Lurški materi božji in najbolj želim, da bi njeno češčenje vedno bolj razširil. Poslal sem v Kocinčino podobo Lurške matere božje in lurško vodo. Povsod, kamor bom prišel, bom uvel češčenje Lurške naše ljube Gospe.« —

Tako je mladi zdravnik popisoval svoje ozdravljenje; vsi, ki so ga poslušali, so bili ginjeni.

* * *

Po celem svetu časté Lurško mater božjo; njene podobe se vidijo povsod; voda lurškega studenta se razpošilja po vseh deželah. Brez posebnega vzroka bi se to češčenje ne bilo razširilo po celi zemlji, zlasti ne dandanes, ko ljudje še za najpotrebnejše pobožnosti marajo jako malo. In katera moč je zdramila

milijone iz mlačnosti in vnela v njih srcih ljubezen do Lurške matere božje? To je storila nevidna roka, ki v Lurdu deli bolnim zdravje in umirajočim življenje.

V Lurdu se vrše nenavadni, čudoviti dogodki, kateri morajo pretresti vsakogar, in kateri morajo napolniti z zaupanjem vsako trpeče srce. In vsled tega se je sloves o Lurdu sam ob sebi razširil po vsem svetu. Tako nenavadni dogodki nikakor ne morejo ostati skriti.

Svetovna slava lurške božje poti je pa najboljše potrdilo, da v Lurdu deluje višja moč. Vkljub vsem napadom nasprotnikov se slava Lurške matere božje vedno bolj množi in širi. Tu se izpolnjujejo Gamalielove besede, ki je dejal, da se bo resničnost Kristusovega nauka pokazala v tem, da ga nasprotniki ne bodo mogli zatreti. Najhujši nasprotniki ne morejo zatreti češčenja Lurške matere božje. To nam je precejšnji dokaz, da so tudi lurški dogodki od Boga, kakor je bil od Boga Kristusov nauk.

30. dan.

P u ž ó l.

Dné 9. septembra 1895 so se bližali romarji v gostih trumah lurškemu kolodvoru; nekateri so hiteli, da bi ne zamudili vlaka, drugi so šli počasi, kakor bi se čutili nesrečne, ker morajo zapustiti nebeški kraj, ki se imenuje Lurd. Vsi so ginjeni mislili nazaj na srečne dni, katere so preživeli ob Marijinem prestolu pred blaženo votlino, kjer so molili, peli, pretakali sladke solze ter pozabili, da so na zemlji.

Skozi množico je šel postaren gosposki človek, skrbno oblečen; vse je gledalo za njim, vsak se mu je umaknil začuden. Bil je odkrit in bos; črevlje in nogavice je držal pod pazduho, oči je imel povešene, molil je, na obrazu se mu je videl mir in pobožnost; hitel je proti votlini, ni pogledal ne na desno ne na levo, šel je naravnost, kakor bi ga gnala skrivnostna sila.

Čujte njegovo zgodbo: Ime mu je Pužól (Poujol). Njegov dom je v mestu Tulúz (Toulouse). Do leta 1893 je bil vedno krepak in zdrav. Dné 1. oktobra tega leta pa je med kosilom hipoma padel na tla, kakor od strele zadet. Mislili so, da ga je zadel mrtvoud. Pužól se je zopet zavedel, in pokazalo se je, da ni bila kap, ampak neka čudna bolezen, ki je prišla naenkrat in se je lotila bolnika s toliko silo, da se je bilo bati smrti. Tako so sodili zdravniki.

Od tega dné dalje so bili napadi vedno pogostejši in silnejši, bolnik je oslabil in upadel, pri

hoji se je opotekal, kmalu sam ni mogel več hoditi, dihal je težko.

Imel je bolezen, ki je skoraj vselej neozdravljiva, prav velikokrat smrtno nevarna, in ki ne uniči samo telesnih moči, ampak tudi dušne, tako da je strašnejša kakor smrt, in da se bolnika boje vsi, ki so okrog njega. Pužóla je metala božjast. Bolezen je nastala vsled poškodb v žilah, ki vodijo kri do srca. Po petdesetem letu so take poškodbe vedno večje in provzročajo žalosten konec.

Nič ni pomagalo, da so vestno izpolnjevali ukaze zdravnikov; bolnik je bil zmeraj slabši. Zastonj so povpraševali za svet razne francoske in tuje zdravnike. Povsod je bolnik dobil isti odgovor: »Smrt vas zasleduje; živite zmerno in ravnajte se po zdravnikovih ukazih; pomagati vam ni več mogoče.«

Bolnik se je šel zdraviti v Švico, Pireneje itd. — Dné 8. septembra 1895 (zapomni si ta dan) sta bila Pužól in soproga v Biáricu (Biarritz) in sta zjutraj prejela sv. obhajilo. Ob 4. popoldne je bolnika vrgel na tla silno hud napad. Kakor hitro se je Pužól zavedel, je rekel, da pojde brez odloga v Lurd; na tistem je obljubil preblaženi Devici, da bo prišel k njeni votlini kot spokornik, bos in odkrit. In zato so drugi dan, dné 9. septembra 1895 ljudje videli tega romarja, ko je izpolnjeval svojo obljubo.

Skočil je iz železničnega voza sam, brez opore; svojim, ki so bili vsi v skrbeh, je rekel, da gre naravnost k votlini, da noče imeti no-

benega spremljevalca, ter da ga bodo našli ob nogah preblazene Device.

In bolnik, ki je bil popolnoma oslabel, katerega nikoli niso pustili samega, je šel hitro in veselo; napolnilo ga je prej neznano navdušenje; občutljive noge so ga nosile lahko kakor perutnice vkljub kamenju in ostremu pesku. Hitel je k Mariji, k materi; ni bežal k njej samo prosit zdravja, ampak šel je tudi prosit odpuščanja grehov, hitel je k njej poln ljubezni in neomejenega zaupanja do dobre matere.

Zato mu ni bilo nič več mar; želel je samo eno, namreč iti k Mariji, pasti pred njo na kolena, moliti in jokati!

Njegova rodbina ga je dohitela in je tudi jokala in dolgo molila.

Marija je videla njegove solze, slišala je njegove prošnje. Molitev je dospela do prestola božjega, in Bog je podelil zaželeno milost.

Sedaj je bilo konec vse bolezní. — Že je minulo več let¹ od tistega dne, in ne enkrat se bolezen ni vrnila; ozdravljenje je bilo popolno; veselje družine in ozdravljenčevo je brezmejno, njih hvaležnost do Lurške matere božje ostane večna!

* * *

V Lurdu je navada, da prejme svete zakramente vsakdo, ki prosi mater božjo posebne milosti. Šele po skesani

¹ Pet let, to je od 1895 do 1900, ko je izšla knjiga »Les Grandes Guérisons«.

izpovedi in po sv. obhajilu si upajo bolniki moliti, da bi jim Marija izprosila ozdravljenje. Najprej skrbe, da ozdravijo dušo, potem šele iščejo zdravja telesu. Tudi Zveličar je mrtvoudnemu, katerega so spustili skozi streho v hišo predenj, poprej odpustil grehe, in šele potem mu je rekel: »Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom.« (Mat. 9, 6.)

Dokler je kristjan sovražnik božji, tudi res ni vreden, da bi mu Bog delil posebnih dobrot. Če smo se človeku zamerili, si ga ne upamo nič prositi, dokler ne potolažimo njegove jeze. Prav tako se moramo z Bogom poprej spraviti, moramo ga prej prositi odpuščanja, preden pokleknemo pred njegov prestol in ga prosimo velikih dobrot.

Bliža se že konec šmarnične pobožnosti. Sedaj ob sklepu šmarnic se bomo bolj goreče kakor poprej priporočili materi božji. Da bomo tem gotoveje uslišani, očistimo si vest, prejmemo, če mogoče, za sklep majnika sv. zakramente. Ako bomo kot otroci božji pokleknili pred prestol Marijin, nas bo

sprejela milostneje, in mnogo gotoveje bomo smeli pričakovati izpolnitve svojih želj.

31. dan.

S k l e p.

Središče vseh pobožnosti v Lurdu so procesije s sv. Rešnjim Telesom, katere so od leta 1888 vsako leto veličastnejše in številnejše.

Na obširnem prostoru pred votlino čakajo ob takih prilikah stotine bolnikov, da pride procesija z Najsvetejšim mimo njih. Ko nesejo sv. Rešnje Telo skozi trume bolnikov, ti siromaki glasno prosijo Boga usmiljenja in pomoči. Pričujoči se ob njih pretresljivih klicih ne morejo zdržati solz. Pri teh slovesnih izprevodih zapušča Bog tabernakelj in gre skozi množice svojih vernih; blišč njegove vseмогоčnosti, ki je sijajnejši kakor zlato in dragi kamni, kateri obdajajo monštranco, posije na umirajoče, jih oživi ter jih vse izpremenjene in radosti kipeče pozove v svoje spremstvo, ledena srca pa ogreva ter oživlja otrple duše. Kdo sešteje ta čudovita ozdravljenja in čudežna izpreobrnjenja?

Število bolnikov, ki ozdrave pri procesijah s sv. Rešnjim Telesom, je vsako leto večje. Znamenita ozdravljenja so se dogodila zlasti pri procesijah leta 1889. Tedaj je ozdravela gospa Fak iz Pont-a-Musóna (Facq, Pont à Mousson),

stara 44 let, mati deseterih otrok, ki je bila že pet let hroma. Ko so jo v kopavnici položili v vodo, je začela umirati. Molili so ji molitve za umirajoče. Tu zaslišijo zvonček, ki je naznanjal, da se bliža sv. Rešnje Telo. Hitro neso bolnico ven. Strežajke pokleknejo okrog nje, neka usmiljenka jo pokliče po imenu, poizkusi ji vzdigniti glavo. Zastonj! Glava omahne nazaj, oči se ne odpro več. Zdaj pa prineso sv. Rešnje Telo do nje, in umirajoča se dvigne, odpre oči, se ozre v monštranco, vstane in hodi!

Ozdravela je takrat tudi devetnajstletna Marija Alojzija Oró (Horeau), ki je bila slepa. Ni mogla razločevati noči od dneva; morali so jo voditi za roko. Med procesijo je čakala blizu votline in je prosila prijateljico, naj jo opomni, ko prineso sv. Rešnje Telo do nje. Najsветеjše se približa. Slepa ubožica pade na kolena in zakliče: »Gospod, ako hočeš, me moreš ozdraviti! — Gospod, daj, da vidim!« Takoj ji zasije bliščeča svetloba pred očmi, ona začuti skelečo bolečino, oči se ji odpro. Vidi klečečo množico in v lesketajoči se monštranci telo Jezusa Kristusa.

Drugikrat je bil med bolniki deček Gvi iz Monpeliéja (Guy, Montpellier), kateri je imel suho roko; brezbarvna koža na roki se je v nekaterih krajih dala odločiti. Med procesijo s sv. Rešnjim Telesom mu je roka hipoma ozdravela. Poleg njega je bil dvanajstleten deček, ki še nikoli ni hodil. Gnile so mu kosti (»tuberkulozna koxalgija z abscessi«), in ležal je v deskah. Ko so nesli Najsветеjše mimo njega, je prijel z obema rokama za velum (duhovnikovo naramno ogrinjalo) in je usta-

vil mašnika, kateri je nosil monštranco. Zastonj so ga opominjali, naj izpusti. Rekel je: »Ne, ne izpustim, dokler ne vstanem ozdravljen.« In nekaj trenutkov pozneje je res vstal pred očmi osuple množice, ki je hitela za njim in ga vsa navdušena nosila na rokah!

Plamteče navdušenje in neomahljivo zaupanje (sugestija) sicer tudi na naraven način ozdravlja živčne bolezni ali bolezni, ki izvirajo iz domišljije. Nikakor pa ne more samo navdušenje ali zaupanje v enem hipu ozdraviti bolnih, nagnitih kosti, vnetih udov, ran in jetike, kakor se to godi v Lurdu pri procesijah s sv. Rešnjim Telesom. Take bolezni lahko hipoma ozdravi samo tisti, ki je gospod zdravlja in bolezni, življenja in smrti, in ki dobrotno deli pomoč revnim bolnikom, kadar ga nesó v podobi kruha mimo njih.

Velik vtis je napravila ena prvih lurških procesij. Sredi med dvojno vrsto romarjev je šlo kakih petsto do šeststo bolnikov počasi in tiho mimo najsvetejšega Zakramenta. Bili so vmes kruljevi in jetični, ki so komaj še čutili zadnjo iskrico življenja v prsih. Tam je nesla mati otroka, tu so otroci opirali očeta ali mater. Nekateri bolniki so omedleli, večina pa je srečno prišla v cerkev. Tu so se razvrstili okrog svetega Rešnjega Telesa; na njih obrazih so žareli nebeški žarki upanja, oči so imeli uprte v sveto hostijo, in goreče molitve so jim kipele iz dna duše. Pretresljiv pogled! Kdo bi mogel popisati mile prošnje, ki so jih ta srca pošiljala v nebo? Kako so ubogi bolniki zaupno tožili svojo revščino

in nesrečo nebeški materi! Kako goreče so se ji priporočali, da bi jim pri svojem božjem Sinu izprosi'a pomoči!

* * *

Lurška božja pot je neprestano priča takih in podobnih prizorov. Sem se zatekajo grešniki, bolniki, nesrečni. Sem prihajajo tolažbe prosit družine, cela mesta, dà, celi narodi!

V teku teh šmarnic smo mnogokatega trpina spremljali na božjo pot v Lurd. Z njim smo žalovali in upali; z njim smo se veselili milosti, ki jih je dosegel ob lurški votlini; z njim vred smo peli hvalo Marijinemu usmiljenju. Spomin na dobrote Lurške matere božje, o katerih smo slišali ta mesec, naj nam oživilja vero in utrjuje upanje; posebno pa naj nam ta spomin vnema ljubezen do naše matere, preblazene Device Marije.

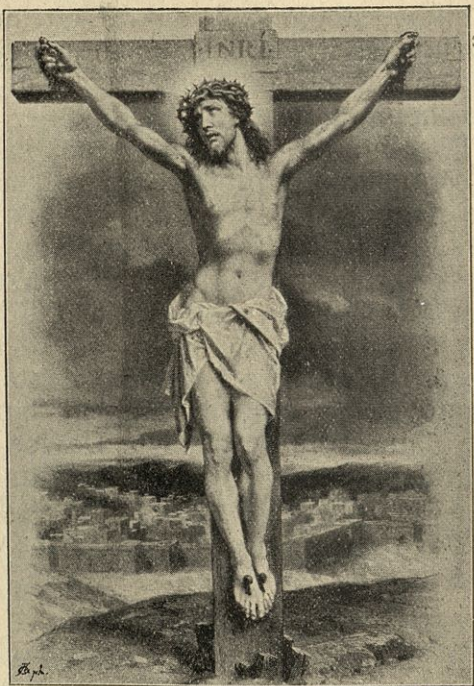
In sedaj, ko se poslavljam o od lurške božje poti, katero smo obiskali v duhu, pokleknimo še enkrat pred Marijino podobo. Priporočimo svoji nebeški materi prav zaupljivo vse prošnje, katere smo položili ta mesec pred njen prestol. Potožimo ji nadloge, ki nas teže.

Prosimo jo pomoči, pristrčno, z otroškim zaupanjem! K njej, ki je pribežališče grešnikov, se danes še enkrat zatecimo, obtožimo se ji svojih slabosti; povejmo ji, da srčno obžalujemo vse grehe, in izprosila nam bo božje usmiljenje.

Posebno pa jo prosimo, naj nas z mogočno svojo priprošnjo ohrani stanovitne do konca. Iz dna naših duš naj danes kipi k Mariji goreča molitev: naj nebeška kraljica ne pusti, da bi nas smrt dohitela v velikem grehu! Prosimo Marijo, naj nam nikar ne odreče vsaj te milosti, da bi mogli pred Sodnika stopiti v svatovskem oblačilu milosti božje. In če danes od preblazene Device izprosimo milost, da bomo stanovitni do konca, smo izprosili dosti. Zakaj »kdor bo stanovitен do konca, bo zveličan!« (Mat. 24, 13.)

Slava Mariji!

Jezus, usmili se nas!

Molitvenik.

Jutranja molitev.

V čast preblazene Device.

Po sv. Alfonzu.

Glej, o Marija, pred tvojimi nogami
kleči ubogi grešnik, ki je pribežal
k tebi in v te zaupa. Nisem vreden,
da bi se samo ozrla name, toda
vem, da želiš pomagati grešnikom,
ker je tvoj Sin umrl, da bi jih zve-
ličal. O mati usmiljena, poglej mojo rev-
ščino in usmili se me. Vsi te imenujejo
priebežališče grešnikov, upanje obupa-
jočih, pomočnico zapuščenih: torej bodi
danes tudi meni priebežališče, upanje
in pomoč. S svojo priprošnjo me danes
lahko obvaruješ greha in vsake nezgode.

Pomagaj mi zaradi ljubezni Jezusa Kristusa, podaj roko revnemu grešniku, ki se ti priporoča. Vem, da se veseliš, če moreš pomagati grešniku; pomagaj mi torej, ker mi lahko pomagaš. Zaradi svojih grehov sem postal nevreden milosti božje. Zdaj pa se izročam v tvoje roke. Bog hoče, da se zatečem k tvojemu usmiljenju in da se rešim ne samo po zasluženju tvojega Sina, temveč tudi po tvoji priprošnji. Zato sem pribežal k tebi. Prosi Jezusa zame. Pokaži na meni, kako velike dobrote skazuješ tistim, ki v te zaupajo! Amen.

* * *

O gospa moja, o mati moja, tebi se popolnoma darujem; in da ti svojo vdanost izkažem, ti danes posvečujem svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje srce in sebe popolnoma vsega. Ker sem tedaj tvoj, o dobra mati, ohrani me in brani me kakor svojo posest in lastnino. (100 dni odpustka.)

O Marija, moja milostljiva mati, obvaruj me danes vsega greha in prosi za nas uboge grešnike zdaj in ob naši smrtni uri. Amen.

Tri božje čednosti.

(Odpustek 7 let in 7 kvadragen vsakokrat. — Ta odpustek ni navezan na določen obrazec.)

Vera.

Verujem v tebe, pravi, trojedini Bog, Oče, Sin in sveti Duh, kateri si vse ustvaril, ki vse ohranjuješ in vladaš, ki dobro plačuješ in hudo kaznuješ. Verujem, da se je Sin božji včlovečil, da nas je s svojo smrtjo na križu odrešil, in da nas sveti Duh s svojo milostjo posvečuje. Verujem in trdim vse, kar si ti, o Bog, razodel ter nam po sveti katoliški cerkvi zapoveduješ verovati. Vse to verujem, ker si ti, o Bog, sam na sebi resnica in torej ne moreš ne goljufati ne goljufan biti. V tej veri hočem živeti in umreti. O Bog, pomnoži mojo vero!

Upanje.

Upam in trdno pričakujem, o Bog, da mi boš po zasluženju Jezusa Kristusa dal večno zveličanje, katero si obljubil vsem, ki izpolnjujejo tvoje zapovedi. Zato upam od tebe tudi odpustčanje svojih grehov in vse druge milosti,

katere potrebujem, da si zaslužim večno zveličanje. Vse to upam od tebe, ker si vsemogočen, neskončno dobrotljiv, usmiljen in zvest, in torej moreš in hočeš izpolniti, kar si obljubil. V tem upanju hočem živeti in umreti. O Bog, potrdi moje upanje!

Ljubezen.

O moj Bog! Ljubim te nad vse, ker si največja dobrota in neskončno popoln in torej zavljo samega sebe vreden vse ljubezni. In ker ljubim tebe, ljubim tudi svojega bližnjega, prijatelja in neprijatelja, in ga hočem ljubiti kakor samega sebe. V tej ljubezni do tebe hočem živeti in umreti; rajše hočem dati vse, kakor tebe in tvojo ljubezen s kakim grehom izgubiti. O Bog, užigaj bolj in bolj mojo ljubezen to tebe! Amen.

V petek, ob Kristusovi smrtni uri.

1. Od šeste do devete ure je bila tema po celi zemlji. — Oče naš . . .
2. In ob deveti uri je zaklical Jezus z močnim glasom: Moj Bog, moj

Bog! Zakaj si me zapustil? — Oče naš . . .

3. Jezus je zopet zaklical z močnim glasom, in je izdihnil svojo dušo. — Oče naš . . .

V. Kristus je bil za nas pokoren do smrti.

O. In sicer do smrti na križu.

Molimo! O Gospod Jezus Kristus, ki si se za odrešenje sveta dal sramotno križati in si pretil svojo dragoceno kri v odpuščanje naših grehov, ponižno te prosimo, daj nam po naši smrti veselo priti v nebeški raj. Kateri živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen!

Vzdihljaji.

Angel božji, za variha dan
Od višje dobrote meni na stran,
Varuj me, razsvetluj me,
Vodi me in vladaj me!

(100 dni odpustka.)

Vse Bogu na ljubo, vse v najsvetejšem imenu Jezusovem!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas! (100 dni odpustka.)

Večerna molitev.

Zahvala Devici Mariji in prošnja odpuščanja.

Po sv. Alfonzu.

O presveta mati, spoznavam, koliko milosti si mi danes izprosila, spoznavam pa tudi, kako sem ti bil nehvaležen zanje. Nehvaležnež ni vreden, da bi prejel novih dobrot, vendar zaradi tega nočem izgubiti zaupanja v tvoje usmiljenje. O velika moja priprošnjica, usmili se me! Ti si delivka vseh milosti, ktere prejemanj jaz ubogi grešnik; zaradi tega te je storil Jezus tako mogočno in dobrotno, da nam moreš pomagati.

Hočem biti zveličan. Zato polagam svojo dušo v tvoje roke. Rad bi bil med tvojimi posebnimi služabniki, ne odganjaj me od sebe. Ti iščeš uboge in jim želiš pomagati; ne zapusti torej revnega grešnika, ki je k tebi pribežal. Prosi zame Jezusa; vsaj on usliši vse, česar ga prosiš. Sprejmi me v svoje varstvo. Varuj me nocoj vsake nezgode. Brani me v izkušnjavah. Posebno pa me varuj smrtnega greha ves čas mojega življenja.

Če me ti čuvaš in braniš, se mi ni ničesar bati. Brani me torej, mati moja, izprosi mi odpuščanje grehov, ljubezen do Jezusa, stanovitnost do konca, srečno smrt in slednjič zveličanje v nebesih! Res je, da teh milosti nisem vreden; toda če ti prosiš zame, mi jih bo Bog vendar-le gotovo dodelil. Prosi torej Jezusa zame, o Marija! V te zaupam, in to upanje naj me spremlja v življenju in smrti! Amen.

Molitev »Spomni se«.

Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, ki je pod tvoje varstvo pribežal, tebe pomoči prosil in se priporočal tvoji priprošnji. S tem zaupanjem navdan hitim k tebi, o devic Devica in mati; k tebi prihajam in pred teboj vzdihujoč grešnik stojim; nikar ne zavrzi, o mati Besede, mojih besed, temveč milostno slušaj in usliši me! Amen.

(300 dni odpustka vsakokrat.)

Večerni blagoslov.

Blagoslovi me nocoj Bog † Oče, ki me je ustvaril, Bog † Sin, ki me je

odrešil, in Bog † sveti Duh, ki me je posvetil. Milost in pomoč presvete Trojice, ljubi mir našega Gospoda Jezusa Kristusa, moč njegovega bridkega trpljenja in smrti naj čuva nad menoj in me varuje vsega hudega na duši in telesu. O sveti Bog, sveti mogočni Bog, sveti vsemogočni, neumrjoči Bog, usmili se me in obvaruj me nagle in neprevidene smrti.

Tvoje vsemogočno varstvo naj bedi nad menoj, tvoja vsemogočna roka naj me brani in odvrča vse vidne in nevidne sovražnike, ki me zalezujejo. Tvoja luč naj mi sveti, da ne umrjem večne smrti.

V tvoje roke, o Gospod, izročam svojo dušo.

O Jezus, tebi živim; o Jezus, tebi umrjem; o Jezus, tvoj sem živ in mrtev! Amen.

V četrtek zvečer, v spomin Kristusovih smrtnih bridkosti.

1. Oče, če hočeš, vzemi ta kelih od mene; vendar ne moja, ampak tvoja volja se zgodi! — Oče naš . . .

2. Moja duša je žalostna do smrti. —
Oče naš . . .
3. In njegov pót je bil kakor krvave
kaplje, ki so tekle na zemljo. —
Oče naš . . .
- V. Svojemu lastnemu Sinu Bog ni pri-
zanesel.
- O. Temveč daroval ga je za nas vse.

Molimo! Ozri se milostno, pro-
simo te, o Gospod, na svojo družino,
zaradi katere se naš Gospod Jezus Kri-
stus ni obotavljal, izročiti se v roke
sovražnikom in trpeti muke na križu.
Po istem Kristusu, Gospodu našem.
Amen.

Vzdihljaji.

Hvaljen bodi Jezus, naša ljubezen,
in Marija, naše upanje!

Moj Bog in moje vse!

(Sv. Frančišek. — 50 dni odp. vsakokrat.)

Sladko Srce Marijino, reši me!

(300 dni odpustka.)

Prva sveta maša,

sestavljena po molitvah, ki jih mašnik bere pri sv. maši na Veliki Šmaren.

Mašnik moli pri stopnicah.

V imenu Očeta in Sina in svetega Duha. Amen.

Stopil bom pred božji oltar.

Pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost.

Sodi me, o Bog, in razsodi mojo pravdo zoper nesveto ljudstvo; reši me krivičnega in zapeljivega človeka.

Ker ti si moja moč, o Bog! Zakaj si me zavrgel, in zakaj hodim žalosten, ko me stiska sovražnik?

Pošlji svojo luč in svojo resnico, da me peljeta in pripeljeta na tvojo sveto goro in v tvoj šotor.

In bom stopil pred božji oltar; pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost.

Hvalil te bom s citrami, o Bog, moj Bog; zakaj si žalostna moja duša in zakaj me vznemirjaš?

Zaupaj v Boga, zakaj še ga bom hvalil; on je pomoč mojega obličja in moj Bog.

Čast bodi Očetu in Sinu in svetemu Duhu.

Kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in na vekomaj. Amen.

Stopil bom pred božji oltar.

Pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost.

Pomoč naša je v imenu Gospodovem.

Ki je ustvaril nebo in zemljo.

Izpovem se Bogu vsemogočnemu, blaženi Devici Mariji, svetemu Mihaelu arhangelu, svetemu Janezu Krstniku, svetima apostoloma Petru in Pavlu in vsem svetnikom, da sem veliko grešil z mislimi, z besedami in z dejanjem: žal mi je, žal mi je, žal mi je iz vsega srca! Zato prosim blaženo Devico Marijo, svetega Mihaela arhangela, svetega Ja-

neza Krstnika, sveta apostola Petra in Pavla in vse svetnike, naj molijo zame pri Gospodu, našem Bogu.

Usmili se me, vsemogočni Bog, odpusti mi grehe in me pripelji v večno življenje. Amen.

Milost, odvezo in odpuščanje grehov dodeli nam vsemogočni in usmiljeni Bog. Amen.

O Bog, obrni se k nam in oživi nas. Potem se bode veselilo v tebi tvoje ljudstvo. Skaži nam, o Gospod, svojo milost, in podeli nam svoje zveličanje.

O Gospod, usliši mojo molitev.

In moj klic naj pride do tebe.

Duhovnik gre k oltarju in potoma moli:

Odvzemi nam, prosimo, o Gospod, naše grehe, da bomo vredni stopiti s čistim srcem na presveti kraj. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Prosimo te, o Gospod, vsled služenja tvojih svetnikov, katerih svetinje so v tem oltarju, in vseh svetnikov, da nam milostljivo odpustiš naše grehe. Amen.

Pristop.

Veselimo se vsi v Gospodu, ker obhajamo praznik blažene Device Marije, katere vnebovzetja se radujejo angeli ter hvalijo Sina božjega.

Iz srca mi vre veselo petje; svojo pesem pojem kraljici nebes. (Po psalmu 44.)

Čast bodi Očetu in Sinu in svetemu Duhu . . .

Veselimo se vsi v Gospodu, ker obhajamo praznik blažene Device Marije, katere vnebovzetja se vesele angeli, ter hvalimo Sina božjega.

Gospod, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Slava.

Slava Bogu na višavah, in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje. Hvalimo te, slavimo te, molimo te, povelečujemo

te. Proslavljamo te zaradi tvojega veličastva, Gospod Bog, kralj nebeški, Bog Oče vsemogočni. Gospod, edino-rojeni Sin, Jezus Kristus, Gospod Bog, Jagnje božje, Sin Očetov. Ki grehe sveta odjemlješ, usmili se nas! Ki grehe sveta odjemlješ, sprejmi našo prošnjo! Ki sediš na desnici Očetovi, usmili se nas! Ker ti sam si svet, ti sam Gospod, ti sam najvišji, Jezus Kristus, s svetim Duhom v časti Boga Očeta. Amen.

Molitev.

Molimo! Prosimo, Gospod, odpusti grehe svojim služabnikom. Ker ti ne moremo dopadati zaradi svojih del, naj se zveličamo po priprošnji matere tvojega Sina, Gospoda našega, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Berilo iz bukev Sirahovih, 24, 11—20.

Povsod tod sem iskala pokoja, hotela sem pa prebivati v Gospodovem deležu. Tedaj je zapovedal in mi rekel Stvarnik vseh reči, in on, ki me je

ustvaril, je počival v mojem šotoru. In dejal mi je: »Prebivaj v Jakobu in v Izraelu bodi tvoj delež in med mojimi izvoljenci se ukorenini.« — In tako sem se utrdila na Sionu, in v svetem mestu sem ravno tako počivala, in v Jeruzalemu je bila moja oblast. In korenine sem pognala med slovečim ljudstvom, katero je del mojega Boga in njegov delež; in v družbi svetnikov je moje stanovanje. Kakor ceder na Libanu sem rastla, in kakor cipresa na sijonski gori. Kakor palma v Kadesu sem visoko zrastle, in kakor rožno grmičje v Jerihu; kakor lepa oljka na polju in kakor javor ob potih zraven vode sem visoko zrastle. Kakor cimet in lepo dišeče mazilo sem dišala; kakor izbrana mira sem dajala prijeten duh od sebe.

Po berilu:

Zaradi svoje pravičnosti kraljuješ nad nami, o Marija; tvoja priprošnja dela čuda.

Poslušaj nas, mati, in nagni k nam svoje uho, prosi za nas Kralja nebes. (Po psalmu 44.)

Aleluja, aleluja.

Marija je bila vzeta v nebo, in veselé se trume angelov.

Aleluja.

Pred evangelijem :

Vsemogočni Bog, očisti mi srce; kakor si nekdam z živim ogljem očistil usta preroku Izaiju, tako tudi mene s svojo milostjo očisti, da bom vedno zvesto izpolnjeval nauke tvojega svetega evangelija. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Evangelij svetega Lukeža 10, 38—42.

Tisti čas je šel Jezus v neko vas, in neka žena, Marta po imenu, ga je sprejela v svojo hišo. In ona je imela sestro, po imenu Marijo, katera je tudi sedla k nogam Gospodovim, in poslušala njegovo besedo. Marta pa si je dajala s postrežbo veliko opraviti, ter je pristopila in rekla: »Gospod, ali ti ni mar, da me moja sestra samo pusti streči? Reci ji torej, da naj mi pomaga!« In Gospod je odgovoril in ji rekel: »Marta,

Marta, skrbna si in si veliko prizadevaš! Pa le eno je potrebno. Marija je najboljši del izvolila, kateri ji ne bo odvzet.«

Vera.

Verujem v enega Boga, Očeta vse-mogočnega, Stvarnika nebes in zemlje, vseh vidnih in nevidnih stvari. In v enega Gospoda, Jezusa Kristusa, edino-rojenega Sina božjega, kateri je rojen iz Očeta od vekomaj in je Bog od Boga, luč od luči, pravi Bog od pravega Boga. Kateri je rojen in ne ustvarjen ter z Očetom enega bitja, po katerem je vse ustvarjeno; kateri je prišel zavoljo nas ljudi in zavoljo našega zveličanja iz nebes, včlovečil se po svetem Duhu iz Marije Device in je postal človek. Bil je tudi za nas križan, trpel pod Poncijem Pilatom in bil v grob položen. Tretji dan je vstal od mrtvih, kakor je bilo prerokovano v pismih. In je šel v nebesa, kjer sedi na desnici Očetovi. In pride zopet v veličastvu sodit žive in mrtve, in njegovega kraljestva ne bo konca. Verujem v svetega Duha, Gospoda, kateri oživlja, kateri izhaja iz

Očeta in Sina, katerega z Očetom in Sinom vred molimo in slavimo, ki je govoril po prerokih. In v eno, sveto, katoliško in apostolsko cerkev. — Pri-
znamam en krst, postavljen v odpuščanje
grehov. Pričakujem vstajenja mrtvih in
večnega življenja. Amen.

Darovanje.

Molimo! Vzeta je bila Marija v
nebesa, veselé se angeli in hvalijo ter
proslavljajo Gospoda. Aleluja.

Duhovnik daruje kruh in moli:

Sprejmi, sveti Oče, vsemogočni,
večni Bog, ta neomadeževani dar, ka-
terega jaz nevredni služabnik darujem
tebi, svojemu živemu in pravemu Bogu,
za svoje brezštevilne grehe, razžaljenja
in vnemarnosti, in za vse navzoče, tudi
za vse verne kristjane, žive in mrtve,
da meni in njim koristi v zveličanje in
večno življenje. Amen.

Ko uliva vodo v vino:

O Bog, ki si ustvaril čudovito do-
stojanstvo človeške narave in je še

čudovitejše prenovil, dodeli nam po skrivnosti te vode in tega vina, da smo deležni božje narave njega, ki se je tako ponižal, da se je udeležil naše človeške narave, Jezus Kristus, Sin tvoj, naš Gospod, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog na vekov veke. Amen.

Ko daruje kelih:

Darujemo ti, Gospod, kelih zveličanja in prosimo tvojo usmiljenost, da se ta dar dvigne v prijetni vonjavi pred tvoje božje veličastvo v naše in celega sveta zveličanje. Amen.

Sprejmi nas, o Gospod, ker smo ponižnega duha in potrtega srca, in tako naj daritev, katero ti danes darujemo, doseže tvoje dopadenje, o Gospod Bog.

Pridi, posvečevavec, vsemogočni večni Bog, in blagoslovi ta dar, ki je pripravljen tvojemu svetemu imenu!

Ko umiva roke. Po psalmu 25:

Umivam si med nedolžnimi svoje roke, in stopam k oltarju tvojemu, o Gospod,

da slišim glas tvoje hvale in pripovedujem vsa tvoja čuda.

Gospod, ljubim lepoto tvoje hiše, in kraj, kjer prebiva tvoje veličastvo.

Nikar ne pogubi, o Bog, z brezbožniki moje duše, in s krivičniki mojega življenja!

V njih rokah je krivica, njih desnica pa je polna daril.

Jaz pa hodim v svoji nedolžnosti; reši me in usmili se me!

Moja noga stoji na ravni poti; v zborih te bom hvalil, o Gospod!

Čast bodi Očetu . . .

Sredi oltarja moli mašnik:

Sprejmi, sveta Trojica, daritev, ki ti jo darujemo v spomin trpljenja, vstajenja in vnebohoda Gospoda našega, Jezusa Kristusa, in v čast blažene Marije, vselej Device, svetega Janeza Krstnika, svetih apostolov Petra in Pavla in vseh drugih svetnikov: naj bo njim v čast, nam pa v zveličanje, in naj prosijo v nebesih za nas, ki obhajamo njih spomin na zemlji. Po ravno tistem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Ko mašnik proti ljudstvu obrnjen reče: »Orate fratres — Molite bratje«, se moli:

Naj sprejme Gospod ta dar iz naših rok v hvalo in čast svojega imena, tudi v našo korist in v korist vse svoje svete cerkve. Amen.

Tiha molitev.

Molimo! Naj pomaga, o Gospod, tvojemu ljudstvu molitev božje porodnice; čeprav se je po telesu od nas ločila, naj vendar spoznamo, da v nebeški slavi pri tebi prosi za nas. Po istem Gospodu našem, Jezusu Kristusu, Sinu tvojemu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Predglasje.

Res, spodobi se in pravično je, da te zahvaljujemo vselej in povsod, sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog! Spodobi se, da te hvalimo, slavimo in častimo na vnebovzetje blažene Device Marije, ki je tvojega edinorojenega Sinu od sv. Duha spočela, častitljiva devica ostala in svetu rodila večno luč,

Jezusa Kristusa, Gospoda našega. Po njem hvalijo tvoje veličastvo angeli, molijo je gospostva, tresejo se pred njim oblasti. Nebo in nebeške moči z blaženimi serafi te skupaj veselo časte. Prosimo, dovoli, da se jim s svojimi glasovi tudi mi pridružimo, v ponižnem spoznavanju govoreč: Svet, svet, svet si Gospod Bog vojnih trum! Nebo in zemlja sta polna tvoje časti. Slava ti na višavah! Češčen bodi, kateri pride v imenu Gospodovem. Slava na višavah!

Tiha maša.

Tebe torej, usmiljeni Oče, po Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, Gospodu našem, ponižno molimo in prosimo, da sprejmeš in posvetiš te darove, te žrtve, te svete in prečiste daritve, katere ti zlasti darujemo za tvojo sveto katoliško cerkev, da ji podeliš mir, da jo braniš, v edinosti ohraniš in vladaš po vsem svetu; hkrati pa tudi prosimo za tvojega služabnika našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I. in za vse pravoverne, zlasti za one, ki imajo skrb za katoliško in apostolsko vero.

Spomni se, Gospod, svojih služabnikov in služabnic (posebno teh-le:¹) in vseh pričujočih, katerih vero in pobožnost poznaš, za katere ti darujemo ali kateri ti darujejo ta hvalni dar zase in za vse svoje: za zveličanje svojih duš, za zdravje in srečo; kateri svoje prošnje pošiljajo k tebi, večnemu, živemu in pravemu Bogu.

Združeni obhajamo posebno spomin Marije, vselej častitljive Device, matere našega Boga in Gospoda, Jezusa Kristusa, pa tudi spomin tvojih svetih apostolov in mučenikov: Petra in Pavla, Andreja, Jakoba, Janeza, Tomaža, Jakoba, Filipa, Jarneja, Matevža, Simona in Tadeja, Lina, Kleta, Klemena, Ksista, Kornelija, Ciprijana, Lavrencija, Hrizonogona, Janeza in Pavla, Kozma in Damijana in vseh tvojih svetnikov. Po njihovem zasluženju in priprošnji dodeli nam v vsem svoje varstvo in pomoč. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Prosimo torej, sprejmi milostno, o Gospod, ta dar od nas, svojih služab-

¹ Tu priporočimo Bogu žive, po povzdigovanju pa mrtve.

nikov, in vse svoje družine; daj, da mirno preteče čas našega življenja; reši nas večnega pogubljenja in prištej nas v vrsto svojih izvoljenih. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Stori, o Gospod, da bo ta dar v vsem posvečen, sprejet, potrjen, dostojen in prijeten; naj se izpremeni v telo in kri tvojega preljubega Sina, Gospoda našega, Jezusa Kristusa.

Povzdigovanje.

Kateri je tisti dan pred svojim trpljenjem vzel kruh v svoje svete in častite roke, povzdignil oči proti nebu k tebi, Bogu, svojemu vsemogočnemu Očetu, se ti zahvalil, ga posvetil, razlomil ter dal svojim učencem in rekel:

»Vzemite in jejte vsi od tega; zakaj to je moje telo.«

Duhovnik povzdigne in počasti presveto hostijo.

Ravno tako je vzel po večerji vzvišeni kelih v svoje svete in častite roke, zahvalil se ti zopet, ga posvetil ter dal svojim učencem in rekel:

»Vzemite in pijte vsi iz njega; zakaj to je kelih moje krvi, no-

vega in večnega zakona, skrivnost vere, katera (kri) bo za vas in za njih veliko prelita v odpuščanje grehov. Kolikorkrat boste to storili, delajte v moj spomin.«

Povzdigne in počasti presveto kri.

Po povzdigovanju.

Zato se spominjamo, o Gospod, mi, tvoji služabniki in tvoje ljudstvo, blaženega trpljenja, vstajenja in častitljivega vnebohoda prav tega Kristusa, tvojega Sina, našega Gospoda, in darujemo tvojemu prevzvišenemu veličastvu od tvojih dobrot in darov čisto, sveto, neomadeževano daritev, sveti kruh večnega življenja in kelih večnega zveličanja.

Ozri se s potolaženim in milostljivim obličjem na te darove, in naj ti ugajajo tako, kakor so ti bili povšeči darovi tvojega pravičnega služabnika Abelna, in daritev našega očaka Abrahama, in kakor ti je bila ljuba sveta daritev in brezmadežna žrtev, katero ti je daroval tvoj veliki duhovnik Melhizedek.

Ponižno te prosimo, vsemogočni Bog, da ukažeš svojemu angelu, naj prinese te darove na tvoj veličastni oltar pred tvoje božje veličastvo, da bomo vsi, kar se nas bode udeležilo tega oltarja in zaužilo presveto Telo in Kri tvojega Sina, polni nebeškega blagoslova in milosti. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Potem mašnik moli za verne mrtve:

Spomni se, o Gospod, tudi svojih služabnikov in služabnic (posebno teh-le:), ki so pred nami z znamenjem vere legli k večnemu počitku. Dodeli, prosimo te, o Gospod, njim in vsem, kateri v Kristusu počivajo, tolažbo, večno luč in mir. Po istem Kristusu Gospodu našem. Amen.

Pa tudi nas grešnike, tvoje služabnike, ki zaupamo v obilno tvoje usmiljenje, uvrsti v družbo svetih apostolov in mučenikov, Janeza, Štefana, Matija, Barnaba, Ignacija, Aleksandra, Marcelina, Petra, Felicite, Perpetuve, Agate, Lucije, Neže, Cecilije, Anastazije in vseh svojih svetnikov; sprejmi nas

v njihovo družbo, ne zavaljo naših zaslug, ampak zavaljo svojega usmiljenja. Po Kristusu, Gospodu našem, po katerem, o Gospod, vedno vse dobro ustvarjaš, posvečuješ, oživljaš, blagoslavljaš in nam deliš. Po njem, z njim, in v njem imaš ti, o Bog, Oče vsemo-gočni, v edinosti svetega Duha vso čast in slavo na vekov veke. Amen.

Oče naš.

Molimo! Ker nas opominjajo zveličavne zapovedi, in ker nas je tako poučila božja naredba, si upamo moliti:

Oče naš, kateri si v nebesih: Posvečeno bodi tvoje ime, priidi k nam tvoje kraljestvo, zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji. Daj nam danes naš vsakdanji kruh in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom, in nas ne vpelji v izkušnjo, temveč reši nas hudega. Amen.

Prosimo, o Gospod, reši nas vsega zlega, preteklega, sedanjega in prihodnjega. Po priprošnji blažene in častitljive Marije, vedno Device, božje porodnice,

in svojih svetih apostolov Petra in Pavla, Andreja in vseh svetnikov nam milostljivo dodeli mir v naših dnevih, da bomo po tvojem usmiljenju vedno prosti greha in obvarovani vsake nezgode. Po istem Gospodu našem, Jezusu Kristusu, tvojemu Sinu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj Amen.

Spusti odlomek hostije v kelih in reče:

To zedinjenje in posvečenje Telesa in Krvi Gospoda našega, Jezusa Kristusa, bodi nam vsem, kateri ga prejemamo, v večno življenje. Amen.

Jagnje božje.

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, podeli nam mir!

Pred zauživanjem.

Gospod Jezus Kristus, ki si dejal svojim apostolom: Mir vam zapustim, svoj mir vam dam, ne glej na moje pre-

grehe, ampak na vero svoje cerkve in utrdi jo po svoji sveti volji vedno bolj v miru in edinosti, ki živiš in kraljuješ, Bog od vekomaj do vekomaj! Amen.

Gospod Jezus Kristus, Sin živega Boga, ki si po Očetovi volji s pomočjo sv. Duha odrešil svet s svojo smrtjo, reši me s tem svojim presvetim Rešnjim Telesom in Rešnjo Krvjo vseh mojih pregreh in vsega hudega; daj, da vselej zvesto izpolnjujem tvoje zapovedi, in da se nikdar ne ločim od tebe, ki z istim Bogom Očetom in sv. Duhom živiš in kraljuješ, Bog na vekov veke. Amen.

Uživanje tvojega telesa, o Gospod Jezus Kristus, katero se jaz nevrednež drznem prejeti, naj mi ne provzroči sodbe in pogube, ampak naj mi bo po tvoji milosti za dušo in telo bramba in zdravilo, kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Nebeški kruh bom prejel, in klical Gospodovo ime!

Zaužívanje.

Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo, in ozdravljena bo moja duša! (Trikrat.)

Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa naj ohrani mojo dušo v večno življenje. Amen.

Nato mašnik prejme sv. Rešnje Telo. Tu obúdi srčno željo, da bi prejel svojega Odrešenika v podobi kruha.

Kaj naj povrnem Gospodu za vse, kar mi je dal? Kelih zveličanja bodem vzel in klical Gospodovo ime. V hvalnih pesmih bom klical Gospoda in varen bom pred svojimi sovražniki.

Kri Gospoda našega, Jezusa Kristusa, naj ohrani mojo dušo v večno življenje. Amen.

Mašnik prejme sv. Rešnjo Kri:

Kar smo z ustmi prejeli, o Gospod, naj zaužijemo s čistim srcem, in časni dar nam bo v večno zdravilo!

Tvoje Telo, o Gospod, katero sem prejel, in tvoja Kri, katero sem zaužil, naj vedno ostane v mojem srcu, in stori,

da izgine vsak madež greha iz mene; saj so me pokrepčale čiste in svete skrivnosti; ki živiš in kraljuješ na vekov veke. Amen.

Po zauživanju.

Marija si je izvolila najboljši del, ki ji vekomaj ne bo odvzet.

Molimo! Sedaj, ko smo se udeležili nebeške mize, prosimo te, usmiljeni Gospod, naš Bog, da po priprošnji božje porodnice rešiš vsega hudega nas, ki slavimo god njenega vnebovzetja. Po istem Gospodu našem, Jezusu Kristusu, Sinu tvojemu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Pred blagoslovom.

Naj ti bo po godu, o sveta Trojica, naša ponižna služba; daritev, ki smo jo mi nevredni opravili pred očmi tvojega veličastva, naj bo tebi dopadljiva, nam pa in vsem, za katere smo jo darovali, naj bo v zveličanje. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Blagoslov.

Blagoslovi naj nas vsemogočni Bog:
Oče, Sin in sveti Duh. Amen.

Zadnji evangelij.

V začetku je bila Beseda, in Beseda je bila pri Bogu, in Bog je bila Beseda. Ta je bila v začetku pri Bogu.

Vse je po nji storjeno, in brez nje ni nič storjenega, kar je storjenega. V nji je bilo življenje, in življenje je bilo luč ljudem, in luč sveti v temi, in tema je ni razumela.

Pojavil se je človek, poslan od Boga, ki mu je bilo ime Janez. Ta je prišel pričevat, da bi pričal o luči, naj bi vsi verovali po njem. On ni bil luč, marveč pričeval naj bi o luči.

Bila je prava luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, kateri pride na ta svet. Na svetu je bil, in svet je po njem storjen, in svet ga ni spoznal. V svojo last je prišel, in njegovi ga niso sprejeli. Kateri so ga pa sprejeli, jim je dal oblast biti božjim otrokom, tistim, kateri verujejo v njegovo ime, kateri niso

iz krvi, ne iz volje mesa, ne iz volje moža, marveč iz Boga rojeni.

In Beseda je meso postala, in je prebivala med nami, (in videli smo njeno slavo, kakor slavo Edinorojenega od Očeta) polna milosti in resnice.

Molitev po tihi sv. maši.

Češčena Marija . . . (Trikrat.)

Češčena bodi kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni torej, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa. O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sv. božja porodnica,

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo! O Bog, pribežališče naše in moč, ozri se milostno na ljudstvo k tebi vpijoče; in na priprošnjo častitljive in brezmadežne Device Marije, božje

porodnice, sv. Jožefa, njenega ženina, tvojih svetih apostolov Petra in Pavla in vseh svetnikov, usliši milostno in dobrotno naše prošnje za izpreobrnjenje grešnikov, za prostost in povišanje matere svete cerkve. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sv. nadangel Mihael, brani nas v boju; proti zlobnosti in zalezovanju hudobnega duha bodi nam pomoč! — Ukroti naj ga Bog; ponižno za to prosimo! In ti prvak nebeške vojne, satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z močjo božjo v peklenško brezno pahni! Amen.

(Odpustka 300 dni, ako se kleče moli. — Papež Leon XIII. 6. januarja 1884.)

Druga sveta maša.

Sestavljena iz odlomkov svetega pisma.

Pristop.

Po psalmu 44.

Iz srca mojega vre glasna pesem;
svojo pesem pojem kraljici nebes.

Pribežal sem k tebi, o Devica, po-
moči proseč klečim pred tvojim pre-
stolom.

O Marija, na tvojo besedo deli
milosti Bog, ki te je oblagodaril na
vekomaj.

Mogočna je tvoja priprošnja, vse
dosežeš pri Bogu.

Zaradi tvoje ponižnosti in pravič-
nosti te je Gospod povišal, da kraljuješ
nad nami; tvoja priprošnja dela čuda.

Prestol tvoj je na vekov veke; ti
si kraljica miru.

Ker si ljubila pravico in sovražila
krivico, zato je izmed tvojih tovarišic
edino tebe Bog mazilil za kraljico nebes.

Poleg svojega božjega Sina sediš, obdana z nebeško slavo in veličastvom.

Poslušaj nas, mati, in nagni k nam svoje uho; prosi za nas Kralja nebes.

K tebi se zatekamo in te prosimo pomoči.

Pomagaj nam, varuj nas, vodi nas po potu, ki ti dopada.

Pripelji nas kdaj v večno veselje in radovanje, katero naj uživamo ob tvojem prestolu.

Bodi nam varihinja in mati, in proslavljali bomo tvoje ime od roda do roda.

Ljudstva te bodo poveličevala vselej in na vekov veke. Amen.

Slava.

Po psalmu 95.

Pojmo nebeški kraljici novo pesem; naj ji poje vsa zemlja.

Pojmo preblaženi Devici ter hvalimo njeno ime; oznanujmo dan na dan njeno blagost.

Oznanuje naj se med narodi njena čast, med vsemi ljudstvi naj se slave njeni čudeži.

Zakaj mati Zveličarjeva je mogočna
in usmiljena in vse hvale vredna.

Slavé naj jo vse dežele, skazujejo
naj ji slavo in čast!

Skazujmo slavo njenemu imenu,
častimo jo v njenih svetiščih!

Vesêli se, nebo, Marijine slave,
in raduj se zemlja; giblji se veselja
morje, in kar je napolnjuje!

Vesêli se polje in vse, kar je na
njem.

Vsa zemlja naj se raduje Marijine
slave!

Deset češčenamarij s skrivnostjo: Katerega si,
Devica, od svetega Duha spočela.

Berilo.

Po bukvah pregovorov 8.

Marija govori: Moje veselje je, bivati
med človeškimi otroki.

Zdaj torej, otroci, poslušajte me:
Blagor jim, ki živijo po mojih naukih!

Poslušajte moj nauk, bodite modri
in nikar ga ne zametujte!

Skrbite bolj za modrost kakor za
zlato; zakaj modrost je boljša kakor

vse najdražje reči, in ničesar ni, kar bi se ji moglo primerjati.

Blagor človeku, kateri me posluša in čuje pri mojih vratih vsak dan.

Kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda.

Evangelij.

Sv. Lukež 1, 26 — 28.

Tisti čas je bil poslan angel Gabrijel od Boga v galilejsko mesto, ki mu je ime Nazaret, k devici, zaročeni možu, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše; in devici je bilo ime Marija.

In angel pride k nji in ji reče: »Češčena, milosti polna! Gospod je s teboj, blažena si med ženami!«

Darovanje.

Po psalmu 126.

Ako Gospod hiše ne zida, zastonj delajo, ki jo zidajo.

Ako Gospod ne varuje mesta, zastonj čuje, kdor je varuje.

Brez božje pomoči je prazno naše delo in zastonj naš trud.

Zato darujemo tebi, o Marija, vse, kar smo in imamo; izprosi nam božjo pomoč in blagoslov.

V tvoje varstvo, o Marija, se izročamo popolnoma; varuj nas, brani nas kakor svojo lastnino in posestvo.

Deset češčenamarij s skrivnostjo: Katerega si, Devica, v obiskanju Elizabete nosila.

Predglasje.

Po psalmu 149.

Pojmo Mariji novo pesem, njena hvala se razlegaj do neba.

Vse krščanstvo naj se veseli svoje matere, vse človeštvo naj se raduje svoje kraljice,

ker Marija ljubi nas, svoje ljudstvo, in nas vodi k zveličanju.

Slavimo njeno ime z molitvijo, darujemo njej v čast dobra dela;

zakaj njeni častivci se bodo radovali v nebeški slavi, veselili se bodo v večnem počitku.

Pri povzdigovanju.

Pozdravljam te, resnično Telo Jezusa Kristusa, ki si bilo darovano zame na križu! Najponižnejše te molim.

Jezus, tebi živim!

Jezus, tebi umrjem!

Jezus, tvoj sem živ in mrtev! Amen.

Pozdravljam te, dragocena Kri Jezusa Kristusa, ki si bila prelita zame na križu! Najponižnejše te molim.

Jezus, bodi mi milostljiv!

Jezus, usmili se me!

Jezus, odpusti mi moje grehe! Amen.

Po povzdigovanju.

Po Salomonovi molitvi v III. bukvah kraljev 8.

Gospod, Izraelov Bog, ni ga tebi enakega v nebesih gori in na zemlji doli! Ako te nebo in nebes nebesa ne morejo obseči, koliko manj ta cerkev.

Ker si se pa iz ljubezni do nas ponižal in prišel iz nebes na oltar, zato se te drznemo prositi:

Ozri se na molitev svojih hlapcev in na njih prošnje, Gospod, naš Bog! Sliši molitev, ki jo tvoji hlapci molijo danes pred teboj.

Poslušaj prošnjo svojega ljudstva, karkoli te bomo prosili ta trenutek.

Tvoje ljudstvo smo namreč in tvoja dedščina, ki si nas rešil iz rok sovražnikov.

Zato naj bo tvoje uho odprto prošnjam tvojega ljudstva, in usliši nas v vsem, česar te prosimo!

Deset češčenamarij s skrivnostjo: Katerega si, Devica, rodila.

Priporočenje Devici Mariji.

Po Salomonovi molitvi v III. bukvah kraljev 8.

Če se pregreši kdo izmed tvojih otrok, o Devica, in pride pred tvoj oltar prosit milosti, poslušaj v nebesih njegovo molitev, izprosi mu odpuščanje.

Ako nas zadene šiba božja, in se izpreobrnemo od svojih grehov zavoljo nadloge, sliši v nebesih našo prošnjo in odvrni od nas jezo božjo.

Kadar klečimo pred tvojim prestolom in kličemo k tebi, da bi izprosila od Boga blagoslova za vsa naša dela:

Ti poslušaj takrat v nebesih, v trdnjavi svojega prebivališča, in stori vse, za kar te bomo klicali.

Če tvoje ljudstvo moli, obrnjeno proti tvoji podobi ali proti svetišču, ki je sezidano tvojemu imenu:

Poslušaj v nebesih njegove molitve in njegove prošnje, in se ga usmili.

Bodi nam milostljiva, bodi vedno z nami in nas ne zapusti in ne zavrzi! Deset češčenamarij s skrivnostjo: Katerega si, Devica, v templu darovala.

Zauživanje.

Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo, in ozdravljena bo moja duša. (Trikrat.)

Po zauživanju.

Po Marijini pesmi v evangeliju sv. Lukeža 1.

Duša moja poveljuje Gospoda, in duh moj se raduje v Bogu, mojem Zveličarju, ker se je ozrl na nizkost svojih hlapcev in se nam pri sv. obhajilu daje v hrano.

Velike dobrote nam deli on, ki je mogočen, in ki je sveto njegovo ime; in njegovo usmiljenje je od roda do roda tistim, kateri se ga boje.

Naklepe ošabnih razdira, napuhnjene ponižuje, in povišuje ponižne.

One, ki hrepene po njem, nasičuje z angelskim kruhom; slava mu na višavah! Deset češčenamarij s skrivnostjo: Katerega si, Devica, v templu našla.

Prošnja za Marijino varstvo.

Po Esterini molitvi; Esterine bukve 14.

Marija, naša kraljica, pomagaj nam zapuščenim, ki za Bogom nimamo mogočnejšega pomočnika, kakor si ti!

Od vseh strani se nam bližajo nevarnosti, ki prete zveličanju naših duš.

Res smo mnogokrat grešili pred obličjem božjim, in zato nas Gospod obiskuje z nadlogami.

Ne daj, o Marija, da bi nas pokončal srd Gospodov!

Spomni se nas, o mati, prihiti nam na pomoč ob času nadloge;

Vlij nam v srce trdno zaupanje v tvojo priprošnjo; izprosi nam milost, da bo naša molitev goreča in zaupljiva.

Reši nas s svojo mogočno roko, pomagaj nam, ki nimamo boljšega priprošnjika, kakor si ti.

Poznaš našo stisko; zato, o Devica mogočna, usliši glas svojih otrok, ki vate zaupajo, in otmi nas iz vseh nevarnosti!

Tretja sveta maša.

Sestavljena iz molitev cerkvenih pisateljev.

Začetek.

Srce Marijino, ki si polno dobrote in usmiljenja do ubogih, izpremeni moje srce, da se bo vnelo v ljubezni do božjega Zveličarja. Vlij v naša srca ljubezen do čednosti, zaneti v njih tisti blaženi ogenj, ki je neprenehoma gorel v tebi. Varuj me, bodi mi pribežališče in brani me zoper vse sovražnikove napade. Kaži mi pot, po kateri morem priti k Jezusu, izprosi mi milosti, ki mi je potrebna za zveličanje.

Pomagaj mi v vseh nadlogah, tolaži me v žalosti, brani me v izkušnjah, čuvaj me v nevarnostih, posebno v zadnjem boju ob smrtni uri. Brani me takrat, ko se bo hudobni duh najbolj trudil, da bi mojo dušo za vekomaj pogubil. Takrat, o najdobrotnejša Devica, takrat naj se zbudi vse usmiljenje tvojega materinskega srca; tisto uro mi odpri studenec milosti božje, da srečno

pridem v sveti raj, in da bom s teboj proslavljal tvojega božjega Sina celo večnost. Amen.

Evangelij.

O preblazena Devica Marija, kdo te more dostojno zahvaliti za vse dobrote, ki si jih skazala človeštvu? Saj si dovolila v božji sklep in tako rešila svet, kateremu je pretil pogin. Kako te more zahvaliti slabi človeški rod, kateremu se je pričelo odrešenje še le takrat, ko ti je prinesel angel z nebes veselo oznanilo? Sprejmi to zahvalo, čeprav je neznatna in ni v razmerju s tvojim zasluženjem; izprosi nam odpuščanje grehov, ko sprejemaš naše češčenje. Ponesi naše molitve v svetišče, kjer bodo uslišane, in prinesi nam zanje zdravilo sprave. Stôri, da nam po tvoji priprošnji zadobi odpuščanje to, kar po tebi darujemo; stôri, da bomo po tvoji prošnji dosegli ono, česar po tebi zaupljivo pričakujemo! Sprejmi, kar ti podajamo; daj nam, česar te prosimo; reši nas, česar se bojimo, ker ti si edino upanje grešnikov! Po tebi upamo doseči

odpuščanje grehov in po tebi pričakujemo plačila. O presveta Marija, pomagaj ubogim, dviguj malosrčne, tolaži jokajoče, prosi za ljudstvo, podpiraj duhovščino, varuj Bogu posvečene osebe; tvojo pomoč naj okusijo vsi, ki obhajajo tvoj sveti spomin! Radovoljno sprejemaj želje prosivcev in deli nam zaželjene sadove naših prošenj! Neprestano moli za ljudstvo božje, o blažena, ki si zaslužila biti mati Odrešenika sveta, ki živi in kraljuje na vekov veke! Amen.

Darovanje.

Sprejmi, o Gospod, vse, kar imam. Sprejmi moj spomin, moj razum, mojo voljo. Vse, kar je mojega, si mi ti dal, in vse to ti vračam ter prepuščam tvoji volji. Popolnoma se izročam tvojemu vodstvu. Dodeli mi samo milost, da te bom vedno ljubil, potem bom zadosti bogat, in ne bom želel nič drugega.

Pred povzdigovanjem.

V duhu prihajam s teboj, o Marija, pod križ in premišljudem bolečine tvo-

jega Sina, ki jih je trpel v onih treh bridkih urah pred svojo smrtjo. O božji Sin, o sveta mati, kako dolge so vama bile te mučeniške ure; koliko neizrekljivih bolečin in muk sta pretrpela ta čas na duši in na telesu!

O presveto telo mojega Gospoda Jezusa, v kako žalostnem stanju te vidim! Vse si ranjeno in razmesarjeno. O častitljiva glava, kako si razbodena! O ljubeznive oči, kako ste otemnele! O sveta lica, kako ste razbita! O ustnice, kako ste prebledele! O prsi, kako ste razmesarjene! O sveta stran, kako si prebodena! O milostne roke, kako ste razprostrte! O blažene roke in noge, kako ste ranjene! O sveto telo, kako si izmučeno! In vse to za moje zveličanje, vse to v zadoščenje za moje pregrehe!

Kako naj se ti, o Jezus, dovolj zahvalim, in kako naj ti povrnem tako veliko, nerazumljivo ljubezen? Hvalim, ljubim, slavim in častim te tisoč in tisočkrat. Iz dna srca te zahvaljujem za vso ljubezen, prav posebno pa zato, ker si me povabil in mi dal milost, da te na tem svetem prostoru slavim

in se ti zahvaljujem. Prosim te zaradi vseh ran in udarcev, katere si prejel: odpusti mi grehe in zaslužene kazni! Tolaži me v težavah in uslišuj me v stiskah! Dodeli mi milost, da se poboljšam v življenju, daj mi po srečni smrti večno veselje v nebesih! Amen.

Povzdigovanje.

Pozdravljam te, resnično telo Jezusa Kristusa, ki si bilo darovano zame na križu. Najponižnejše te molim!

Jezus, tebi živim!

Jezus, tebi umrjem!

Jezus, tvoj sem živ in mrtev! Amen.

Pozdravljam te, dragocena kri Jezusa Kristusa, ki si bila prelita zame na križu. Najponižnejše te molim!

Jezus, bodi mi milostljiv!

Jezus, usmili se me!

Jezus, odpusti mi moje grehe! Amen.

Po povzdigovanju.

Častim te, o božje Srce Jezusovo, pričujoče na oltarju v najsvetejšem zakramentu, neusahljivi vir usmiljenja

in milosti, največji čudež vsemogočnosti, dobrote in ljubezni božje, edini vredni dar, ki more potolažiti božjo pravičnost.

Ponižno in spoštljivo klečim pred teboj in spoznavam tvojo prevzvišeno čast, ki zasluži češčenje vseh nebeških duhov; njim se pridružujem tudi jaz, da te častim in proslavljam iz vse duše.

O božje Srce mojega Odrešenika, z večno Besedo bistveno in nerazločljivo združeno, ki obsegaš vse njegove večne in neizrekljive popolnosti, in si na tak način tudi ljubezen in večna slast najsvetejše Trojice, molim te najponižnejše.

Molim te, darujem se ti; tvoji časti in slavi posvečujem vse, kar sem in kar imam, zdaj in vekomaj!

Dodeli mi milost, o najslajše Srce, da te vredno ljubim, in sprejmi me milostno za živi žgavni dar, ki naj žari v srečni ljubezni za te zdaj in vekomaj. Amen.

V. Bodi hvaljeno in vekomaj češčeno.

O. Božje Srce Jezusovo v najsvetejšem zakramentu.

Obhajilo.

Duša Kristusova, posveti me.
 Telo Kristusovo, zveličaj me.
 Kri Kristusova, napoji me.
 Voda iz strani Kristusove, operi me.
 Trpljenje Kristusovo, potrdi me.
 O dobrotljivi Jezus, usliši me.
 V svoje svete rane skrij me.
 Da bi se od tebe ločil, ne pusti me.
 Hudega sovražnika brani me.
 Ob smrtni uri pokliči me.

Naj k tebi pridem, povabi me, da
 s tvojimi svetniki hvalim te na vekov
 veke vse. Amen.

Po obhajilu.

Bodi češčena, prevzvišena kraljica
 miru, najsvetejša mati Marija! Presveto
 Srce tvojega božjega Sina usliši vse,
 česarkoli ga prosiš. Preprosi Jezusa,
 da se bo potolažila njegova jeza, in da
 nas ne bo kaznoval, kakor smo zaslu-
 žili. Spomni se, o dobrotna Devica, da
 se še nikdar ni slišalo, da bi bila ti
 koga zapustila, ki se je tvoji priprošnji

priporočal. Poln tega zaupanja prihajam k tebi ter se popolnoma izročam tvojemu varstvu. Amen.

Sklep.

Presveta, brezmadežna Devica, moja mati Marija, k tebi, ki si mati mojega Gospoda, kraljica sveta, priprošnjica, upanje, pribežališče grešnikov, se za-tekam jaz, najrevnejši izmed vseh ljudi. Častim te, o velika kraljica, in se ti zahvaljujem za tolike milosti, katere si mi do danes skazala. Posebno se ti zahvaljujem za milosti, ki sem jih prejel pri tej sv. maši. Varuj me današnji dan, vodi me in izprosi mi blagoslov pri vseh mojih delih!

O Bog, kako srečen in vesel sem, da sem se pri sv. maši udeležil za-slужenja Jezusovega. Kar je bilo po-manjkljivega pri moji pobožnosti, naj mili Jezus dodá. Bodi ti izročeno, o Bog, to sveto opravilo, naj bo tebi v čast, meni pa v tolažbo in pomoč!

Angel božji, vodi me po vseh mojih potih, dokler srečno ne pridem v večno zveličanje. Amen.

Zakrament sv. pokore.

Pred izpovedjo.

V čast sv. Duhu.

Pridi, sveti Duh, napolni mi srce z milostjo, da morem spoznati svoje grehe! Razsvetli me, da ne bom slep za svoje napake, temveč da jih bom videl tako natančno, kakor jih vidi oko Vsevednega. Pomagaj mi, da vse grehe obžalujem iz dna srca!

Kesanje.

Molitev kralja Manaseta.

Gospod vsemogočni, ti si ustvaril nebo in zemljo in vso njuno krasoto; uklenil si s svojo besedo morje, zaprl

si brezdna ter jih zapečatil s svojim strašnim in veličastnim imenom. Vse se te boji in se trese pred tvojo močjo, ker je veličastvo tvoje slave nepremagljivo, in strašna jeza, ki si jo zažugal grešnikom. Neizmerno in nerazumljivo je pa tudi usmiljenje, katero si obljubil. Zakaj ti si Gospod, najvišji, dobroten, obilen usmiljenja, in rad odpuščaš hudobije človeštva. Ti, Gospod, si vsled svoje obilne dobrote obljubil usmiljenje in odpuščanje tistim, ki so zoper tebe grešili.

Oh, in mojih grehov je več, kakor peska ob morju; namnožile so se moje hudobije, Gospod, in vsled neštevilnih krivic nisem vreden dvigniti oči in se ozreti proti visočini neba. Upognjen sem pod bremenom premnogih vezi grešnih navad, da ne morem dvigniti glave. Živim v vednem strahu, ker sem vnel tvojo jezo in storil hudo pred tvojim obličjem. Toda sedaj klečim pred teboj in te prosim usmiljenja. Grešil sem, Gospod, grešil in spoznavam svoje hudobije. Zato te prosim in rotim, odpusti mi, Gospod, odpusti mi, ne zavrzi me radi mojih hudobij, ne prisodi mi več-

nih kazni, ne pogubi me v peklenko brezdno, ker ti si Bog, Bog, ki odpušča spokornim. Upam, da boš na meni razodel svojo dobroto, in da bom jaz, nevredni, zveličan po tvojem velikem usmiljenju. In hvalil te bom vedno, vse dni svojega življenja. Amen.

Izpoved.

Ko pride vrsta za izpoved nate, ponižno poklekni k izpovednici, pokrižaj se in reci:

Prosim svetega blagoslova, da se svojih grehov prav in čisto izpovem.

Jaz ubogi grešnik se izpovem Bogu vsemogočnemu, preblaženi Devici Mariji, vsem ljubim svetnikom in vam, častitemu mašniku, božjemu namestniku, da sem po svoji zadnji izpovedi, ki sem jo opravil — (tu se pové, kdaj) — velikokrat in obilno grešil; posebno pa se obtožim . . .

Izpoved skleni s tem, da še enkrat obudiš kes, rekoč:

O moj Bog! Ti in vsi moji grehi so mi resnično žal, ker sem ž njimi zaslužil, da me po vsej pravici kaznuješ.

Žal mi je, ker sem tebe, svojega najboljšega Očeta, največjo in preljubeznivo dobroto, ž njimi razžalil. Trdno sklenem, s tvojo milostjo svoje življenje poboljšati, bližnje priložnosti v greh se varovati in nič več ne grešiti. Prosim, duhovni oče, zveličavne pokore in svete odveze.

Po izpovedi.

Ali je mogoče, o Jezus, da si me zopet sprejel za svojega otroka, da si mi zopet odpustil vsa razžaljenja? Izbrisal si vse moje grehe! Tvoja dragocena kri je oprala mojo dušo. Iz dna srca te zahvaljujem, ker me nisi zavrgel, dasi sem te premnogokrat razžalil. Nisi me pahnil od sebe, ko sem se vrnil k tebi in te prosil odpuščanja, temveč sprejel si me ljubeznivo, kakor je sprejel oče izgubljenega sina. Res, tvoje usmiljenje je brezumno in zaklad tvoje dobrote je neskončen!

Zanesi mi napake, katere sem morda storil pri prejemu zakramenta sv. pokore. O Jezus, dopolni iz zaklada svojega neskončnega zasluženja moje slabo kesanje. S svojo milostjo me v prihodnje

ohrani na pravem potu. Daj mi moč, da se ustavljam izkušnjam, brani me sovražnika. Posebno pa te prosim, da me vsaj smrtnega greha za zmeraj obvaruješ. Spominjaj se, da si zame nosil težki križ, da si na križu tudi zame trpel nepopisljive bolečine! Zaradi svojega bridkega trpljenja in grenke smrti dodeli mi milost, da nikdar več ne storim smrtnega greha. Prosim te, o Jezus, vsaj te milosti mi ne odreci, temveč dobrotno usliši mojo ponižno prošnjo. Amen.

Spokorna molitev sv. Avguština.

Pred teboj, o Gospod, spoznamo svoje grehe in vidimo šibe, katere smo zaslužili. Če premislimo grehe, katere smo storili, vidimo, da je sila malo, kar trpimo, in sila veliko, kar zaslužimo. Bolj hudo je to, kar smo zagrešili, kakor to, kar trpimo. Kazen greha občutimo, vendar trdovratnosti ne odpuščamo. Pod tvojo šibo slabosti pojemljemo, ali od hudobije vendar ne odstopimo. Bolno srce medli, pa ošabna glava se ne uda. Duša v bolečinah vzdihuje, ali v de-

janju se ne poboljša. Če nam prizanašaš, se ne izpreobrnemo; če nas tepeš, ne zdržimo. Ko nas strahuješ, spoznamo, kar smo zagrešili, ko pa odjenjaš, hitro pozabimo, kar smo objovali. Če nam kažeš šibo, obetamo poboljšanje; ko jo pa deneš iz rok, hitro pozabimo, kar smo obetali. Če nas tepeš, vpijemo, da bi nam prizanesel; če pa prizanašaš, te zopet dražimo, da bi nas tepel. Spoznamo, o Gospod, da smo zaslužili kaznen, in dobro vemo, če nam po milosti ne odpustiš, da nas po pravici pogubiš. Spomni se, vsega-mogočni Oče, da si nas ustvaril iz nič, daj nam torej tudi brez zasluženja, za kar te prosimo. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

V. O Gospod, ne ravnaj z nami po naših grehih.

O. In ne povračuj nam po naših hudobijah.

Molimo! O Bog, ki te greh žali in pokora utolaži, ozri se milostljivo na prošnjo k tebi kličečega ljudstva, in šibe svoje jeze, katere za svoje grehe

zaslužimo, od nas odvrni. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev po izpovedi.

Po psalmu 102.

Hvali Gospoda, moja duša, in vse, kar je v meni, njegovo sveto ime! Hvali Gospoda, moja duša, in nikar ne zabi vseh dobrot njegovih! Ker on ti odpušča vse krivice, ter ti ozdravlja vse slabosti; on reši pogina tvoje življenje, te venča z milostjo in usmiljenjem ter nasiti z dobrotami tvoje želje.

Usmiljen in milostljiv je Gospod, potrpežljiv in jako usmiljen. Ne stori nam po naših grehih, ne povrača nam po naših krivdah. Kakor je nebo visoko nad zemljo, tako močna je njegova milost nad menoj; kakor je izhod daleč od zapada, tako daleč spravi od mene krivice moje. Kakor se oče usmili otrok, usmilil se me je Gospod. Saj pozna, kakšna stvar sem, saj pomni, da sem prah.

Hvalite zato Gospoda vsi angeli njegovi, močni junaki, ki storite nje-

govo povelje, ki slušate glas njegove besede. Hvalite Gospoda vse vojne trume njegove, služabniki njegovi, ki storite voljo njegovo. Hvalite Gospoda vsa dela njegova, na vseh krajih njegovega gospodstva; moja duša, hvali Gospoda!

Zahvala.

Molim, častim in zahvaljujem te, o dobrotljivi in usmiljeni Bog! Ti nisi zaničeval mojega kesanja, marveč si me vsprejel z očetovsko ljubeznijo in mi odpustil v zakramentu pokore vse grehe. Raztrgal sem vezi, ki so me priklepale na greh; zopet uživam prostost tvojih otrok, zopet me osrečuje tvoj nebeški mir, odpuščeni so mi grehi!

Veliko, Gospod, je usmiljenje tvoje, katero si mi ravnokar izkazal pri izpovedi; dodeli, prosim te, da bo velika tudi moja hvaležnost! Daj mi milost, da ti ostanem zvest, da nikdar več ne pozabim svojih sklepov!

O Gospod, ki si v meni dobro začel, utrjuj me v čednosti tudi zanaprej, da bom v nebesih deležen neizmernega

plačila, katero si pripravil vsem, ki te ljubijo.

Čast in hvala ti, oče nebeški, da si me rešil velike revščine, v katero so me pripravili moji grehi. Še enkrat trdno sklenem, da te nikdar več z nobenim grehom ne bom razžalil. Podpiraj me, o Gospod, da v svojih sklepih ostanem stanovitven do konca.

Ti pa, prečista Devica Marija, izprosi mi milost, da natanko izpolnjujem svoje obljube, in se enkrat s teboj ter z angeli in svetniki božjimi vred udeležujem nebeškega veselja. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Zaupljiva prošnja k Zveličarju.

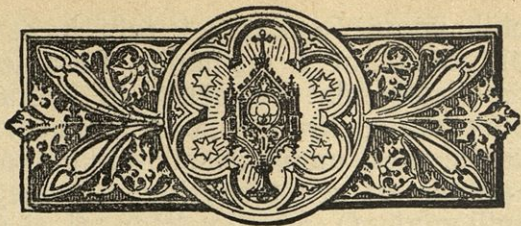
Molitev sv. Fidela.

O Bog, moj Gospod in Zveličar Jezus Kristus, ponižno padem pred te v prah; prosim te, dodeli mi svojo milost, da se rešim. Po sveti izpovedi ti zdaj slovesno obetam, da ti hočem odslej zvesto služiti. Oh, usmili se me! Kdo se me še more usmiliti, ako mi ti odrečeš svojo pomoč? Sprejmi me torej milostljivo, ko se po toliko storjenih

grehih vnovič zatekam k tebi in se k tebi povračam z resničnim kesanjem in v nadii, da me očisti in ozdravi tvoja predraga kri. Reši, ozdravi in opraviči me vseh mojih dosedanjih grehov, in pomilosti me z blagoslovom svojega usmiljenja! O moj Zveličar, ti si mi vcepil željo po sveti pokori, daj mi tudi moč, da izpolnim svoje svete sklepe. Ker se sam nase prav nič ne zanašam, zaupam samo v tebe ter te prosim, naj me obvaruje v vseh izkušnjavah tvoja sveta in mogočna milost. Naj me okrepčuje in podpira zasluženje tvojega presvetega življenja, tvojega trpljenja in tvoje bridke smrti! Naj me okrepčuje in podpira moč svetega Duha in zasluženje preblazene Device Marije, tvoje matere, na priprošnjo serafinskega očeta, svetega Frančiška, in na priprošnjo vseh svetnikov in izvoljencev tvojih, da v sveti pokori očiščen ostanem stanoviten do konca. Amen.

Moj Jezus, usmiljenje!

Zakrament svetega Rešnjega Telesa.

Pred sv. obhajilom.

Ponižnost.

O Gospod, spoznavam: nisem vreden, da bi te prejel. Če premišlujem svoje grehe, se komaj upam prikazati v hišo božjo pred tvoje obličje, in groza me obhaja, ko se bližam angelski mizi. Jaz, prah zemlje, hočem prejeti tebe, ki si stvarnik in vladar neba in vsega sveta! Jaz, nevredni grešnik, hočem prejeti Najsvetejšega, kateremu se studi najmanjši greh! Res, Gospod, nisem vreden, da ti prideš v moje srce.

Zato te ponižno prosim, pripravi s svojo vsemogočno milostjo mojo revno, grešno dušo, operi jo vseh madežev, da se bom mogel vredno približati tvoji sveti mizi. Amen.

Kesanje.

Molitev blažene Margarete Marije Alakok v čast presvetemu Srcu Jezusovemu.

V ponižnosti klečim pred teboj, presveto Srce Jezusovo! Molim te, hvalim te, slavim te, ljubim te iz vseh moči in z vso ljubeznijo, katere je zmožno moje srce. Pomnoži mojo ljubezen, da te bom še gorečnejše ljubil, in da bom za vedno tvoj. — Te milosti te prosim zase in za vse ljudi; prav posebno te prosim te milosti za svoje uporno, trdovratno in nezvesto srce, katero je že dolgo zlorabljal tvoje milosti, se ti ustavljalo in te žalilo. — Tako mlačen in len sem v tvoji službi, da sem zaslužil, da bi me bil že zdavnaj zavrzel izpred svojega obličja in me kaznoval z najhujšimi kaznimi. Pa tvoje usmilenje je večje kakor so moje pregrehe!

Zato te prosim, presveto Srce mojega

ljubeznivega Jezusa, zavoljo ljubezni, ki te je nagnila, da si se hotel za nas darovati na lesu svetega križa, in ki te še zdaj nagiba, da se vsak dan daruješ za nas na oltarjih, odpusti mi vse grehe, posebno nehvaležnost, malomarnost in nezvestobo v tvoji službi; saj jih iz srca obžalujem. — Rad bi kri prelil, rad bi trpel vsakršne muke in bolečine, da bi zadostil tvoji pravičnosti, in da bi dobil odpuščanje za vsa razžaljenja tvojega presvetega Srca!

Vse kazni, katere mi boš poslal v tem življenju, rad sprejemem, samo te ne, da bi me pustil v grehu. O dobro, o ljubeznivo Srce, ne obsodi me v strašno muko, da bi te ne ljubil. — Moja duša hoče živeti le zato, da te ljubi; v času in v večnoti hrepeni edino le po ljubezni do tebe. V svojem neskončnem usmiljenju ne boš pustil, da bi v mojem srcu ugasnila ljubezen do tebe. — O ljubeznivo Srce mojega Gospoda Jezusa Kristusa, usliši torej ponižno prošnjo revnega grešnika, ki te prosi milosti, da bi se mogel resnično poboljšati! Studi se mi moje prejšnje

življenje. Nič več nočem živeti v grehih kakor do zdaj. — Če me hočeš za mojo nezvestobo kaznovati z ognjem, kaznuj me, a ne s peklenkim, ampak z ognjem svoje najčistejše ljubezni! Če mi pa hočeš v svoji neizmerni dobroti skazati kako milost, prosim te milosti, da te smem vekomaj ljubiti. — Maščuj se nad menoj, da sem do zdaj ljubil le bolj sebe kakor tebe; in sicer se maščuj tako, da moje nehvaležno srce raniš tisoč in tisočkrat s puščico svoje čiste ljubezni; nobeno posvetno nagnjenje naj ne vlada več v mojem srcu, ampak edino le tvoja ljubezen. — Daj, o mili Jezus, da pokažem svojo ljubezen s tem, da natanko izpolnjujem tvojo najsvetejšo voljo in da rad trpim zate.

To milost dodeli, o presveto in najljubeznivejše Srce Jezusovo, mojemu pa tudi vsem onim srcem, ki te morejo ljubiti, da bomo vsi v tej sveti ljubezni živeli in umrli. Amen.

Molitev v čast vsem angelom in svetnikom.

Angeli, nadangeli, sedeži, gospostva, knezi, oblasti, moči nebeške, kerubi in

serafi, vsi svetniki in svetnice božje, zlasti ti moj varih, prosite zame, da bi vredno prejel sv. obhajilo — Bogu v čast in slavo, sebi pa v blagor. Amen.

Kadar mašnik pokaže presv. Rešnje Telo.

Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo, in ozdravljena bo moja duša! (Trikrat.)

Po sv. obhajilu.

Molitev sv. Alfonza Ligvorija.

O Jezus, prišel si zdaj v moje srce; dodeli mi torej, naj svetu umrjem in le tebi živim! O moj Zveličar, uniči s plamenom svoje svete ljubezni v mojem srcu vse, kar ti ne dopada! Daj mi gorečo željo, da bi le tebi dopadal, da bi ti dopadal v vseh stvareh!

Stori me resnično pobožnega, da mi bodo ljuba zaničevanja in zasramovanja! Odvzemi mi ničemurno hrepenenje po tem, da bi se na kakršenkoli način poviševal pred svetom. Obudi v meni duha zatajevanja, da odrečem sam sebi vse, česar ne želi

tvoja ljubezen, in da se rad poprimem tega, kar nasprotuje moji ljubezni in mojim čutilom! Dodeli mi milost, da se popolnoma udam tvoji volji in veselo prenašam bolečino, bolezen, izgubo premoženja in sorodnikov, dušno zapuščenost, preganjanje in sploh vse, kar prihaja iz tvojih svetih rok! Vsega se ti darujem; ravnaj z menoj, kakor ti je ljubo! Podeli mi milost, da se ti kar največkrat vsega darujem, zlasti pa ob smrtni uri! Stori, da ti darujem celo svoje življenje z vsemi željami, in da združim ta dar z ono daritvijo, v kateri si samega sebe daroval večnemu Očetu. O moj Jezus, razsvetli me, da spoznam, kako dobrotljiv si do mene! Spoznam naj, kako zelo sem te dolžan ljubiti zlasti zaradi tega, ker si iz ljubezni do mene umrl in mi samega sebe zapustil v presvetem Rešnjem Telesu.

Prosim te, razsvetli tudi vse nevernike, kateri te še ne poznajo, vse krivoverce, ki ne živijo v tvoji cerkvi, in vse grešnike, ki niso v tvoji milosti! O moj Jezus, razsvetli jih, da te spoznajo, vzbudi jih, da te začno ljubiti!

Priporočam ti tudi vse duše v vicah, posebno . . .; olajšaj jim bolečine in okrajšaj čas, ki bi ga morale še prebiti, ne gledajoč tvojega obličja, stori jim to zaradi tvojih zaslug in zaradi zaslug presvete Device in vseh svetnikov!

O moj Bog, vžgi me s svojo sveto ljubeznijo, da bom iskal le to, kar tebi dopada! Dodeli mi, da mi bo dopadalo vse, kar je tebi všeč, in da iz srca izženem vse, kar bi ti bilo zoprno. Daj, da bi mogel vedno prav iz dna srca govoriti: Moj Bog, moj Bog, tebe edinega hočem in nič drugega. O moj Jezus, dodeli mi, da vzbudi tvoje presveto trpljenje v meni gorečo ljubezen, in da bo ta ljubezen tem večja, čimbolj premišljujem v duhu tvoje bolečine in tvojo smrt. O Jezus, vsaj nekoliko naj se skažem hvaležnega za tvojo ljubezen!

O, da bi prav srčno ljubil tudi presveto Rešnje Telo! Saj si ravno s tem zakramentom pokazal, kako neizmerno nas ljubiš. Prosim te dalje, da bi prav pri srčno in pobožno častil tvojo presveto mater Marijo. Daj mi milost, da jo vedno ljubim in se vedno spominjam njene mo-

gočne priprošnje; daj, da pridobim tudi druge, ki jo bodo častili in se zaupljivo izročali njeni pomoči! Po tvoji milosti naj jaz in vsi drugi trdno zaupamo zlasti v zasluge tvojega trpljenja in v Marijo, svojo srednico!

Prosim tudi, o moj Bog, da mi dodeliš srečno zadnjo uro. Takrat naj te prav pobožno prejmem v sv. popotnici! Takrat naj te objamem in moje srce naj vzplamti v sveti ljubezni in v želji, da bi te gledal od obličja do obličja!

Prosim pa prav posebno, o moj Jezus, dodeli mi milost molitve, da se vedno priporočujem tebi in tvoji sveti materi, zlasti ob času izkušnjav. Radi tvojih zaslug te prosim tudi milosti, da ostanem vedno stanoviten in te prav goreče ljubim, blagoslovi me, o Jezus, na duši in na telesu! Blagoslovi vse moje čute in zmožnosti mojega duha. Blagoslovi moje oči, da bi ničesar ne gledale, kar bi me moglo odtrgati od tebe. Blagoslovi moj jezik, da bo govoril le v tvojo čast. Blagoslovi moja usta, da te nikdar ne razžalijo z nezmernostjo. Blagoslovi moje ude, da ti

bodo vsi služili, in se nobeden ne pregreši zoper tebe. Blagoslovi moj spomin, da se spominjam le tvoje ljubezni in vseh dobrot, katere si mi skazal. Blagoslovi moj razum, da spozna tvojo dobrotljivost pa tudi dolžnost, da te moram ljubiti. Blagoslovi zlasti mojo voljo, da ne bo nič drugega ljubila kakor tebe, neskončno dobro, in da ne bo nič drugega želela, kakor tebi dopasti in le tvoje časti se veseliti!

O moj kralj, pridi in gospoduj v mojem srcu! Prilasti si je popolnoma, da bo služilo le tvoji ljubezni!

O moj Jezus, naj bi se tudi jaz tebi vsega dal, kakor si ti zame dal celo življenje!

O Jagnje božje, ki si bilo darovano na križu, jaz sem jedna tistih duš, katero si odrešil z nepopisljivo muko in bolečino! Ne daj, da bi te kdaj izgubil! Ti si se meni podaril vsega; daj, da bom tudi jaz le tebi živel in ničesar ne želel, kakor le tebi dopasti! Ljubim te, o neskončna dobrota! Nič me bolj ne peče, kakor to, da sem toliko časa živel, ne da bi te ljubil. O moj ljubi Zveličar,

naj tudi jaz nekoliko občutim bolečine, ki si jih pretrpel zaradi mojih grehov v vrtu Getzemani! O moj Jezus, ko bi bil pač prej umrl, kakor sem te razžalil!

Ti, o Gospod, si moja ljubezen in moje upanje. Da, rajši hočem umreti, tisočkrat umreti, kakor izgubiti tvojo milost! O moj Bog, ko bi bil takrat umrl, ko sem bil še v grešnem stanu, bi te ne mogel nikdar več ljubiti. Zahvalim te, da si mi dal čas in me iznova povabil, naj te ljubim. Zdaj, ko je še mogoče, te hočem ljubiti iz celega srca. Potrpel si z menoj zaradi tega toliko časa, da bi te ljubil; glej, hočem te v resnici ljubiti. Zaradi dragocene krvi, ki si jo zame prelil, ne daj, da te zopet kdaj razžalim! V tebe, o Gospod, sem upal, vekomaj ne bom osramoten. Ne svet, ne bogastvo, ne zemske slasti in časti, marveč le Bog, le Bog sam naj je zdaj moja last! Moj Bog, ti sam mi zadostuješ, ker si neskončno dobro. O moj Jezus, prikleni me popolnoma na svojo ljubezen, vodi vsa moja nagnjenja, da ne bom nič drugega ljubil

kakor le tebe! Daj, da bom ves tvoj do smrti!

Moj Bog, dokler živim, preti mi vedno še nevarnost, da te zopet ne izgubim. Naj pač skoro zasiže tisti srečni dan, ko bom mogel reči: »Moj Jezus, zdaj te ne morem več izgubiti!«

O večni Oče, prosim te zaradi ljubezni Jezusove, ne obrni od mene svojega obličja! Sprejmi me med svoje ljubljence. Daj, da te ljubim iz celega srca, da te ljubim vedno! Celo svoje življenje naj te prosim milosti, da bi te ljubil! V tvoji ljubezni naj živim in v tej ljubezni tudi umrjem. Potem pa naj te ljubim v nebesih iz vseh moči, in tedaj te vekomaj ne bom nehal ljubiti. Amen.

Molitev sv. Tomaža Akvinca.

Zahvaljujem te, sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog! Ne zaradi mojih zaslug, marveč zgolj iz usmiljenja si dal zaužiti meni grešniku, nevrednemu služabniku tvojemu, predragoceno telo in kri tvojega Sina, Gospoda našega, Jezusa Kristusa. Prosim te, naj mi ne bo to sveto obhajilo v zadolženje,

marveč zveličanski pomoček v odpušcanje. Podpira naj me kot orožje vere in ščit tvoje svete volje! Izbriše naj moje grehe, prežene huda nagnjenja in poželenja, poveča pa naj mi ljubezen in potrpežljivost, ponižnost in pokorščino ter vsakršno čednost! Zalezovanj vseh sovražnikov, vidnih in nevidnih, naj me krepko brani. Nagnjenja moja, dušna in telesna, naj popolnoma pomiri. Moč naj mi da, da živim le tebi, edinemu in pravemu Bogu, in srečno dosežem namen življenja! Prosim te, o Bog, da pripelješ mene, grešnika, k oni nepopisljivi pojedini, kjer si s svojim Sinom in sv. Duhom svetnikom prava luč, obilno nasičenje, večno veselje, dovršena radost in popolna sreča. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Vzdihljaji sv. Ignacija.

Duša Kristusova, posveti me.
 Telo Kristusovo, zveličaj me.
 Kri Kristusova, napoji me.
 Voda iz strani Kristusove, operi me.
 Trpljenje Kristusovo, potrdi me.
 O dobrotljivi Jezus, usliši me.

V svoje svete rane skrij me.
 Da bi se od tebe ločil, ne pusti me.
 Hudega sovražnika brani me.
 Ob smrtni uri pokliči me.

Naj k tebi pridem, povabi me, da
 s tvojimi svetniki hvalim te na vekov
 veke vse! Amen.

Molitev za odpustke.

Glej, moj ljubeznivi
 in dobrotljivi Jezus, pred
 teboj klečim in te pro-
 sim prav goreče: vtisni
 globoko v moje srce vero,
 upanje in ljubezen! Obu-
 di mi kesanje radi mo-
 jih grehov in trden sklep,
 da se resnično pobolj-
 šam! Poln ljubezni in so-
 čutja gledam v duhu in
 premišlujem tvoje svete
 petere rane, spominjajoč
 se besedi, ki jih je izrekel
 o tebi, o dobri Jezus,
 prerok David: »Moje roke

in moje noge so mi prebodli; vse moje kosti so razšтели.« (Psalm 21, 17. 18.)

(Vsi, ki se skesano izpovedo in prejmejo sv. obhajilo ter molijo to molitev pred sv. križem, dobe popolni odpustek, če molijo razen tega še v papežev namen. Zadostuje, če se moli pred podobo sv. križa, natisnjeno v knjižici. Tako je določil papež Pij IX. dné 31. julija 1858).

Molitev k presv. Srcu Jezusovemu po sv. obhajilu.

Poglej, o moj preljubeznivi Jezus, kako daleč je segla preobilost tvoje ljubezni! S svojim mesom in s svojo predrago krvjo si mi pripravil božjo mizo, da bi se mi vsega daroval. Kdo te je naklonil, da mi izkazuješ toliko ljubezen? Gotovo le tvoje ljubeznivo Srce. O božje, časti vredno Srce mojega Jezusa, ognjišče božje ljubezni! Vzemi mojo dušo v svojo posvečeno rano, da bi se v tej šoli ljubezni učil zopet ljubiti onega Boga, ki mi je dal tako čudovite dokaze svoje ljubezni. Amen.

(100 dni odpustka enkrat na dan.)

Litanije

v čast presv. Srcu Jezusovemu.

Gospod, usmili se nas!
Kriste, usmili se nas!
Gospod, usmili se nas!
Kriste, sliši nas!
Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,
Bog Sin, Odrešenik sveta,
Bog sveti Duh,
Sveta Trojica, en sam Bog,
Srce Jezusa, Sinu večnega Očeta,
Srce Jezusovo, v materi Devici od
svetega Duha upodobljeno,
Srce Jezusovo, z Besedo božjo v
osebi združeno,
Srce Jezusovo, neskončno veličan-
stveno,
Srce Jezusovo, sveti tempel božji,
Srce Jezusovo, šotor Najvišjega,

usmili se nas!

Srce Jezusovo, hiša božja in vrata
 nebeška,
 Srce Jezusovo, žareče ognjišče lju-
 bezni,
 Srce Jezusovo, posoda pravice in
 ljubezni,
 Srce Jezusovo, dobrote in ljubezni
 polno,
 Srce Jezusovo, brezdno vseh čed-
 nosti,
 Srce Jezusovo, vse hvale najbolj
 vredno,
 Srce Jezusovo, kralj in središče
 vseh src,
 Srce Jezusovo, v katerem so vsi
 zakladi modrosti in znanosti,
 Srce Jezusovo, v katerem biva vsa
 polnost božanstva,
 Srce Jezusovo, nad katerim ima
 Oče svoje posebno dopadenje,
 Srce Jezusovo, iz čigar polnosti smo
 vsi prejeli,
 Srce Jezusovo, hrepenenje večnih
 višav,
 Srce Jezusovo, potrpežljivo in ne-
 skončno usmiljeno,

} usmili se nas!

Srce Jezusovo, bogato za vse, ki
 te na pomoč kličejo,
 Srce Jezusovo, vir življenja in sve-
 tosti,
 Srce Jezusovo, sprava za naše grehe,
 Srce Jezusovo, z zasramovanjem
 nasičeno,
 Srce Jezusovo, zavoljo naših hu-
 dobij potrto,
 Srce Jezusovo, do smrti pokorno,
 Srce Jezusovo, s sulico prebodeno,
 Srce Jezusovo, vir vse tolažbe,
 Srce Jezusovo, življenje in vsta-
 jenje naše,
 Srce Jezusovo, mir in sprava naša,
 Srce Jezusovo, krvava žrtev za
 grešnike,
 Srce Jezusovo, zveličanje v tebe
 upajočih,
 Srce Jezusovo, upanje v tebe umi-
 rajočih,
 Srce Jezusovo, sladkost vseh svet-
 nikov,

usmili se nas!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
 zanesi nam, o Gospod!
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
usmili se nas!

V. Jezus krotak in iz srca ponižen.

O. Vpodobi po svojem naše srce.

Molimo! Vsemogočni, večni Bog, ozri se na Srce svojega preljubega Sina, in na češčenje in zadoščenje, katero ti daje v imenu grešnikov, ter tako potolažen odpusti njim, ki prosijo tvojega usmiljenja, v imenu istega svojega Sina, Jezusa Kristusa, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog na vekov veke. Amen.

Posvetitev presvetemu Srcu Jezusovemu.

Presladki Jezus, Zveličar človeškega rodu, poglej nas ponižno klečeče pred tvojim oltarjem! Tvoji smo, tvoji hočemo biti. Da bi pa bili še ožje združeni s teboj, zato se danes vsak izmed nas radovoljno posveti tvojemu Srcu.

Tebe mnogi niso nikdar poznali, tebe so mnogi zavrgli, ne meneč se za tvoje zapovedi. Usmili se obojih, usmiljeni Jezus, in potegni k svojemu Srcu vse. Kralj bodi, Gospod, ne samo

vernikov, ki niso nikdar odpadli od tebe, ampak tudi izgubljenih sinov, ki so te zapustili. Stori, da se že skoraj vrnejo v očetovo hišo, da ne poginejo od uboštva in gládú. Bodi kralj tistih, ki jih slepi zmota ali loči nesloga. Privabi jih v zavetje resnice in k edinosti vere, da bo kmalu en hlev in en pastir. Bodi nazadnje kralj vseh tistih, ki žive še v starem poganstvu in otmi jih iz teme v božjo svetlobo in kraljestvo.

Daj, Gospod, svoji cerkvi varno in zanesljivo svobodo. Daj vsem narodom mirno življenje. Daj, da se glasi od kraja do kraja zemlje en glas: Bodi hvala božjemu Srcu, ki nas je rešilo; njemu čast in slava vekomaj! Amen.

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.

(Trikrat.)

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,	}	usmili se nas!
Bog Sin, Odrešenik sveta,		
Bog sveti Duh,		
Sveta Trojica, en sam Bog,		

Sveta Marija,	}	prosi za nas!
Sveta mati božja,		
Sveta devic Devica,		
Mati Kristusova,		
Mati milosti božje,		
Mati prečista,		
Mati brez madeža,		
Mati nedolžna,		
Mati presveta,		
Mati ljubezniva,		
Mati prečudna,		
Mati dobrega svèta,		
Mati našega Stvarnika,		
Mati našega Odrešenika,		
Devica modra,		
Devica častitljiva,		
Devica hvale vredna,		
Devica mogočna,		
Devica usmiljena,		
Devica verna,		
Podoba pravice,		
Sedež modrosti božje,		
Začetek našega veselja,		

Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Stolp kralja Davida,
 Stolp slonokoščeni,
 Hiša zlata,
 Skrinja miru in sprave,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angelov,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica apostolov,
 Kraljica mučencev,
 Kraljica spoznavavcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov,
 Kraljica brez madeža izvirnega
 greha spočeta,
 Kraljica presvetega rožnega venca,)

prosi za nas!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.

Molitve.

1. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

Kadar je izpostavljeno.

V. Kruh z nebes si jim dodelil (aleluja),
O. Kateri ima vso sladkost v sebi (aleluja).

Molimo! O Bog, ki si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

2. K sveti Devici, materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta božja porodnica; ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej

nevarnosti. O častitljiva in blažena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica! S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči!

V. Prosi za nas sveta božja porodnica,
O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih!

Molimo! Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog, da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej Device sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

3. K sveti Devici, materi Mariji.

Od 1. adventne nedelje do božiča.

Usmiljena mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in zgodnja danica, pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega Stvarnika prečudno rodila, devica prej in potlej ostala, ko si iz Gabrijelovih ust sprejela češčenje, usmili se grešnikov!

V. Angel Gospodov je oznanil Mariji,
O. In je spočela od svetega Duha.

Molimo! Milost svojo, prosimo te, o Gospod, v naša srca vlij, da, ki smo po angelovem oznanjenju učlovečenje Kristusa, tvojega Sina spoznali, po njegovem trpljenju in križu dosežemo častitljivo vstajenje.

Od božiča do svečnice.

Usmiljena mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in zgodnja danica, pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega Stvarnika prečudno rodila, devica prej in potlej ostala, ki si iz Gabrijelovih ust sprejela češčenje, usmili se grešnikov!

V. Po porodu si Devica čista ostala,
O. Prosi za nas, božja porodnica!

Molimo! Bog, ki si po rodovitnem devištvu svete Marije človeškemu rodu dodelil dar večnega zveličanja, daj, prosimo, da njo za nas prositi čutimo, po kateri nam je sreča došla prejeti življenja začetnika, Gospoda našega, Jezusa Kristusa, Sinu tvojega.

Od svečnice do velikega četrтка.

Bodi češčena, nebes kraljica, češčena angelov gospa; češčena korenina,

češčena ti, ki si svetu pravo luč rodila!
 Bodi pozdravljena, Devica častitljiva,
 mimo vseh lepa; bodi pozdravljena,
 preljubezniva, in prosi za nas Kristusa!
 V. Hvalimo te, Devica presveta.

O. Daj nam moč zoper sovražnike tvoje!

Molimo! Dodeli, milostljivi Bog,
 brambo naši slabosti, da, ki obhajamo
 spomin svete božje porodnice, s po-
 močjo njenih prošenj vstanemo od svojih
 grehov.

Od velike sobote do 1. nedelje po binkošti.

Veseli se, kraljica nebeška, aleluja!
 Katerega si zaslužila nositi, aleluja! je
 vstal od smrti, kakor je rekel, aleluja!
 Prosi za nas Boga, aleluja!

V. Veseli in raduj se, Devica Marija, aleluja!
 O. Ker je Gospod res vstal, aleluja!

Molimo! O Bog, ki si po vstajenju
 svojega Sina, Gospoda našega Jezusa
 Kristusa, svet razveselil, dodeli, prosimo,
 da po njegovi materi Devici Mariji do-
 sežemo veselje večnega življenja.

Od 1. nedelje po binkošti do 1. adventne nedelje.

Češčena bodi, kraljica, mati mi-
 losti, življenje, sladkost in upanje naše,

bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni
 Evini otroci; k tebi vzdihujemo žalostni
 in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni
 torej, naša pomočnica, svoje milostljive
 oči v nas; in pokaži nam po tem revnem
 življenju Jezusa, blaženi sad svojega
 telesa. O milostljiva, o dobrotljiva, o
 sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta božja porodnica,
 O. Da postanemo vredni obljub Kristu-
 sovih!

Molimo! Vsemogočni, večni Bog,
 ki si dušo in telo častite Device ma-
 tere Marije, da bi vredno prebivališče
 tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo
 svetega Duha pripravil, daj, da bomo,
 ki se njenega spomina veselimo, po
 njenih milostljivih prošnjah prihodnjega
 zlega in večne smrti rešeni.

4. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, ka-
 terega je Gospod postavil čez svojo
 družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef,

O. Da postanemo vredni obljub Kristu-
 sovih!

Molimo! Naj nam, prosimo, o Gospod, zasluženje ženina tvoje pre-svete matere Marije pomaga, da, česar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

5. Za vse potrebe.

Gospod, ponižno te prosimo, raz-veži po svoji milosti naših grehov vezi in ohrani po prošnjah svoje izvoljene matere, ljube Device Marije, in vseh svojih svetnikov nas, svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pohištvo v vsi svetosti; očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatelje od hudobe in grehov in napolni jih z lepimi čednostmi; dodeli nam mir in zdravje, odvrni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude želje; daj nam zdravo vreme in dobro letino, skaži milost našim prijateljem in neprijateljem in obvaruj to duhov-nijo z vsemi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsem ver-nim kristjanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I.,

našega škofa I., našega cesarja I. in vso našo duhovsko in deželsko gosposko in vse krščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi iz nebes na nas in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, Sinu tvojemu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Božja pomoč ostani vselej pri nas. Amen.

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.
(Petkrat.)

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,	}	usmili se nas!
Bog Sin, Odrešenik sveta,		
Bog sveti Duh,		
Sveta Trojica, en sam Bog,	}	prosi za nas!
Sveta Marija,		
Sveta mati božja,		

Sveta devic Devica,	}	prosi za nas!
Sveti Mihael,		
Sveti Gabrijel,		
Sveti Rafael,		

Vsi sveti angeli in	}	prosite za nas!
arhangeli,		
Vse svete vrste zve- ličanih duhov,		

Sveti Janez Krstnik,	}	prosi za nas!
Sveti Jožef,		
Vsi sveti očaki in preroki, prosite za nas!		

Sveti Peter,	}	prosi za nas!
Sveti Pavel,		
Sveti Andrej,		
Sveti Jakob,		
Sveti Janez,		
Sveti Tomaž,		
Sveti Jakob,		
Sveti Filip,		
Sveti Jernej,		
Sveti Matevž,		
Sveti Simon,		
Sveti Tadej,		
Sveti Matija,		
Sveti Barnaba,		
Sveti Luka,		
Sveti Marka,		

Vsi sveti apostoli in evan-
 gelisti, } prosite
 Vsi sveti učenci Gospodovi, } za nas!
 Vsi sveti nedolžni otroci, }

Sveti Štefan, }
 Sveti Lavrencij, } prosi za nas!
 Sveti Vincencij, }

Sveti Fabijan in Sebastijan, }
 Sveti Janez in Pavel, } prosita
 Sveti Kozma in Damijan, } za nas!
 Sveti Gervazij in Protazij, }

Vsi sveti mučenci, prosite za nas!

Sveti Silvester, }
 Sveti Gregorij, }
 Sveti Ambrož, } prosi za nas!
 Sveti Avguštin, }
 Sveti Hijeronim, }
 Sveti Martin, }
 Sveti Nikolaj, }

Vsi sveti škofje in spozna- }
 vavci, } prosite
 Vsi sveti učeniki, } za nas!

Sveti Anton, }
 Sveti Benedikt, }
 Sveti Bernard, } prosi za nas!
 Sveti Dominik, }
 Sveti Frančišek, }

Vsi sveti mašniki in leviti,
 Vsi sveti menihi in puščav-
 niki, } prosite
 za nas!

Sveta Marija Magdalena,
 Sveta Agata,
 Sveta Lucija,
 Sveta Neža,
 Sveta Cecilija,
 Sveta Katarina,
 Sveta Anastazija, } prosi
 za nas!

Vse svete device in vdove, } prosite
 Vsi svetniki in svetnice božje, } za nas!

Bodi nam milostljiv, zanesi nam, o
 Gospod!

Bodi nam milostljiv, usliši nas, o
 Gospod!

Vsega zlega,
 Vsega greha,
 Svoje jeze,
 Nagle in neprevidene smrti,
 Izkušnjav hudičevih,
 Jeze, sovraštva in vse hude volje,
 Duha nečistosti,
 Treska in hudega vremena,
 Šibe potresa,
 Kuge, lakote in vojske,
 Večne smrti, } reši nas, o Gospod!

S skrivnostjo svojega svetega učlo-
večenja,

S svojim prihodom,

S svojim rojstvom,

S svojim krstom in svetim postom,

S svojim križem in trpljenjem,

S svojo smrtjo in svojim pokopom,

S svojim svetim ustajenjem,

S svojim čudovitim vnebohodom,

S prihodom Tolažnika svetega Duha,

V dan sodbe,

reši nas, o Gospod!

Mi grešniki,

Da nam zanesesh!

Da nam odpustiš,

Da nas k pravi pokori pripelješ,

Da svojo sveto cerkev vladaš in
ohraniš,

Da pastirja apostolskega in vse cer-
kvene stanove v svoji sveti veri
ohraniš,

Da sovražnike svete cerkve ponižaš,

Da našega cesarja obvaruješ,

Da krščanskim kraljem in oblast-
nikom mir in pravo edinost
daruješ,

Da vsemu krščanskemu ljudstvu
mir in edinost dodeliš,

prosimo te, usliši nas!

Da nas vse v svoji sveti službi po-
 trdiš in ohraniš,
 Da naše misli k nebeškim željam
 povzdigneš,
 Da vsem našim dobrotnikom večne
 dari podeliš,
 Da duše naše in naših bratov,
 bližnjih in dobrotnikov večnega
 pogubljenja rešiš,
 Da sad zemlji daš in ohraniš,
 Da vsem vernim dušam večni pokoj
 dodeliš,
 Da nas uslišiš,
 Sin božji,

prosimo te, usliši nas!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
 zanesi nam, o Gospod!
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
 usliši nas, o Gospod!
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
 usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!
 Kriste, usliši nas!
 Gospod, usmili se nas!
 Kriste, usmili se nas!
 Gospod, usmili se nas!

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.

Molitve

po litanijah pri popoldanji službi božji ob nedeljah in praznikih, kateri niso matere božje.

K presvetemu Rešnjemu Telesu.

Kadar je izpostavljeno.

V. Kruh z nebes si jim dodelil (aleluja),
O. Kateri ima vso sladkost v sebi (aleluja).

Molimo! O Bog, ki si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Za vse potrebe.

Vsemogočni večni Bog, nebeški Oče! Poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vseh vernih kristjanov, za katere se je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago kri

na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odvrni, milostljivi Oče, zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, kugo, lakoto, draginjo, bolezni in žalostne, revne čase!

Vsemogočni, večni Bog! Usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga po potu večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih! Glej milostljivo na svojega služabnika, našega škofa I., ki si ga pastirja naši škofiji postavil; dodeli mu, da tistim, čez katere je postavljen, z besedo in z dejanjem k dobremu služi, in tako s čredo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varih vseh kraljestev! Dodeli svojemu služabniku, našemu cesarju I., spoznati in častiti tvojo moč, s katero se sovražnik premaga, da bo, ker je iz tvoje volje cesar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in potrdi v vsem dobrem duhovske in deželske oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napelje-

vali, kar more k tvoji božji časti, k našemu zveličanju in k miru in sreči vsega krščanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi, za svoje prijatelje in neprijatelje, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mrtve.

Vsemogočni večni Bog, ki gospoduješ nad živimi in mrtvimi in se usmiliš vseh, katere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, ponižno te prosimo, da vsi, za katere smo se namenili moliti, kateri so še živi, ali pa so se že s sveta ločili, na prošnje vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpuščanje vseh svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog miru, pravo edinost v veri brez vsega razdrtja in ločitve! Preobrni naša srca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Vžgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo kot tvoji pokorni otroci v življenju in smrti prijetni in dopadljivi.

Tebi, o Gospod, bodi vedno priporočeno vse naše dejanje in nehanje,

naše delo in opravilo, naše življenje in naša smrt! Daj nam tvojo milost tukaj uživati in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselju in zveličanju hvalili in molili. To nam dodeli, Gospod nebeški Oče, po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in Odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Božja pomoč ostani vselej pri nas.
Amen.

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.
(Petkrat.)

Litanije presv. Rešnjega Telesa.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,	} usmili se nas!
Bog Sin, Odrešenik sveta,	
Bog sveti Duh,	
Sveta Trojica, en sam Bog,	

Jezus, kateri si v presvetem zakramentu resnično pričujoč z mesom in krvjo, z dušo in telesom, po božji in človeški natori, Jezus, živi kruh, kateri si prišel iz nebes,

Jezus, skriti Bog in Zveličar,
 Jezus, nekrvavi dar novega zakona,
 Jezus, dar sprave za žive in mrtve,
 Jezus, nedolžno jagnje božje,

Jezus, kruh angelov,
 Jezus, naša dragocena dušna hrana,

Jezus, vez ljubezni in miru,

Jezus, moč in sladkost čistih duš,

Jezus, studenec vseh milostij,

Jezus, tolažba žalostnih,

Jezus, pribežališče grešnikov,

Jezus, moč slabotnih,

Jezus, zdravilo bolnikov,

Jezus, popotnica teh, ki v večnost gredó,

Jezus, zastava večnega življenja,

Jezus, večno veselje izvoljenih,

Bodi nam milostljiv, zanesi nam, o Jezus!

Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Jezus!

usmili se nas!

Nevrednega prejemanja tega pre-
 svetega zakramenta,
 Poželjenja mesa,
 Poželjenja oči,
 Prevzetnosti življenja,
 Vseh grešnih priložnosti in nevar-
 nosti,
 Vsake lahkomišljenosti srcá,
 Vsake mrzlosti do bližnjega,
 Vsega greha,
 Večne smrti,
 Po svojem svetem učlovečenju,
 Po svojem bridkem trpljenju in po
 svoji smrti,
 Po svoji neskončni želji, dati učen-
 cem in nam svoje meso in kri
 za dušno hrano,
 Po srčni ljubezni, s katero si dal
 svojim učencem in nam presveto
 meso za hrano in presveto kri
 za pijačo,
 Po svoji neizmerni ponižnosti, skate-
 ro si umival svojim učencem noge,
 Po peterih ranah svojega presve-
 tega telesa,
 Po presveti krvi, katero si nam na
 oltarju zapustil,

reši nas, o Jezus!

Mi ubogi grešniki,
 Da našo vero, čast in pobožnost
 do tega presvetega zakramenta
 pomnožiš in ohraniš,
 Da vse, kar je pregrešno in tebi
 zoprno, v nas uničiš in zamoriš,
 Da nas v milosti utrdiš in ohraniš,
 Da nas pred zalezovanjem hudob-
 nega duha zavaruješ,
 Da naša srca po svoji milosti oči-
 stiš in posvetiš,
 Da nam sad tega presvetega za-
 kramenta obilno dodeliš,
 Da nas po tem presvetem zakra-
 mentu ljubezni v skupni sveti
 ljubezni vedno bolj družiš,
 Da nam hrepenenje, te večkrat v
 svetem obhajilu prejeti, obudiš,
 Da nam milost daš, vselej dobro
 pripravljenim k tvoji božji mizi
 pristopiti,
 Da nas ob koncu našega življenja
 s to nebeško popotnico previdiš
 in zveseliš,
 Da nas v smrtnem boju ne za-
 pustiš,
 Da nam srečno zadnjo uro dodeliš,

prosimo te, usliši nas!

Da nas poslednji dan	}	prosimo te, usliši nas!
k večnemu življenju		
obudiš,		
Sin božji,		

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
zanesi nam, o Jezus!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
usliši nas, o Jezus!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
usmili se nas, o Jezus!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.

Molimo! O Bog, kateri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil; dodeli, te prosimo, da svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi tako častimo, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha od vekomaj do vekomaj. Amen.

Litanije presv. imena Jezusovega.

(Odpustek 300 dni enkrat na dan.)

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Jezus, sliši nas!

Jezus, usliši nas!

Bog Oče nebeški,
 Bog Sin, Odrešenik sveta,
 Bog sveti Duh,
 Sveta Trojica, en sam Bog,
 Jezus, Sin živega Boga,
 Jezus, odsvit Očeta,
 Jezus, žar večne luči,
 Jezus, kralj veličastva,
 Jezus, solnce pravice,
 Jezus, sin Marije Device,
 Jezus ljubeznivi,
 Jezus prečudežni,
 Jezus, močni Bog,
 Jezus, oče prihodnjega veka,
 Jezus, angel velikega sklepa,
 Jezus najmogočnejši,
 Jezus najpotrpežljivejši,
 Jezus najpokornejši,
 Jezus krotki in iz srca ponižni,

usmili se nas!

Jezus, ljubitelj čistosti,
 Jezus, naš ljubitelj,
 Jezus, Bog miru,
 Jezus, začetnik življenja,
 Jezus, zgled kreposti,
 Jezus, gorečih duš ljubitelj,
 Jezus, naš Bog,
 Jezus, naše pribežališče,
 Jezus, oče ubogih,
 Jezus, zaklad vernih,
 Jezus, dobri pastir,
 Jezus, prava luč,
 Jezus, večna modrost,
 Jezus, neskončna dobrota,
 Jezus, pot in življenje naše,
 Jezus, veselje angelov,
 Jezus, kralj očakov,
 Jezus, voditelj apostolov,
 Jezus, učitelj evangelistov,
 Jezus, srčnost mučencev,
 Jezus, luč spoznavavcev,
 Jezus, čistost devic,
 Jezus, krona vseh svetnikov,

usmili se nas!

Bodi nam milostljiv; zanesi nam, o
 Jezus!

Bodi nam milostljiv; usliši nas, o
 Jezus!

Vsega zlega,
 Vsega greha,
 Svoje jeze,
 Zalezovanj hudičevih,
 Duha nečistosti,
 Večne smrti,
 Zanemarjanja navdihov твоjih,
 Po skrivnosti svojega svetega učlo-
 večenja,
 Po rojstvu svojem,
 Po detinstvu svojem,
 Po božjem življenju svojem,
 Po trudih svojih,
 Po smrtni bridkosti in trpljenju
 svojem,
 Po križu in zapuščenosti svoji,
 Po bolečinah in slabostih svojih,
 Po smrti in pokopu svojem,
 Po vstajenju svojem,
 Po vnebohodu svojem,
 Po radostih svojih,
 Po slavi svoji,

reši nas, o Jezus!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 zanesi nam, o Jezus!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 usliši nas, o Jezus!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usmili se nas, o Jezus!

Jezus, sliši nas!

Jezus, usliši nas!

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.

Molimo! Gospod Jezus Kristus,
ki si rekel: »Prosrite in boste prejeli;
iščite, in boste našli; trkajte, in se vam
bo odprlo«; daj nam, prosimo te, go-
rečnost svoje božje ljubezni, da te s
celim srcem, z besedo in dejanjem lju-
bimo in neprenehoma hvalimo.

Dodeli nam, Gospod, da strah in
ljubezen do tvojega svetega imena vedno
v sebi ohranimo, ker nikdar voditi ne
nehaš njih, ki jih v stanovitnosti svoje
ljubezni utrdiš. Ki živiš in kraljuješ na
vekov veke. Amen.

Litanije za verne duše.

Gospod, usmili se jih!

Kriste, usmili se jih!

Gospod, usmili se jih!

Kriste, sliši jih!

Kriste, usliši jih!

Bog Oče nebeški,
 Bog Sin, Odrešenik sveta, } usmili
 Bog sveti Duh, } se jih!
 Sveta Trojica, en sam Bog, }
 Sveta Marija, }
 Sveta mati božja, } prosi za-nje!
 Sveta devic Devica, }
 Sveti Mihael, }
 Vsi sveti angeli in arhangeli, } prosite
 Vse svete vrste zveličanih } za-nje!
 duhov, }
 Sveti Janez Krstnik, } prosi za-nje!
 Sveti Jožef, }
 Vsi sveti očaki in preroki, prosite za-nje!
 Sveta Peter in Pavel, } prosita za-nje!
 Sveta Jakob in Janez, }
 Vsi sveti apostoli in evan- } prosite
 gelisti, } za-nje!
 Vsi sveti nedolžni otroci, }
 Sveti Štefan, } prosi za-nje!
 Sveti Lavrencij, }
 Vsi sveti mučenci, prosite za-nje!
 Sveti Ambrož, } prosi za-nje!
 Sveti Avguštin, }
 Vsi sveti škofje in spoznavavci, prosite
 za-nje!

Sveti Anton, }
 Sveti Frančišek, } prosi za-nje!

Vsi sveti mašniki in }
 leviti, }
 Vsi sveti menihi in } prosite za-nje!
 puščavniki, }

Sveta Marija Magdalena, }
 Sveta Agata, } za-nje!

Vse svete device in vdove, }
 Vsi svetniki in svetnice božje, } prosite
 za-nje!

Bodi jim milostljiv, zanesi jim, o
 Gospod!

Bodi jim milostljiv, usliši jih, o Gospod!

Vsega hudega,

Svoje jeze,

Ostrosti svoje pravičnosti,

Bridkih muk,

Grizečega črva vesti,

Bridke zapuščenosti,

S skrivnostjo svojega svetega učlo-
 večanja,

S svojim rojstvom,

S svojo popolno pokornostjo,

S svojim prostovoljnim uboštvom,

S svojim krstom in svetim postom,

S svojim krvavim potom,

reši jih, o Gospod!

S svojim vjetništvom, S svojim bičanjem in kronanjem, S svojim bridkim križevim potom, S svojim grozovitim križanjem, S svojo bridko smrtjo, S svojimi svetimi ranami, S svojim svetim pokopom, S svojim svetim vstajenjem, S svojim čudovitim vnebohodom, Po zaslugah svoje svete matere, Po prošnji vseh svojih svetnikov, V dan sodbe,	} reši jih, o Gospod!
--	--------------------------

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta;
 usmili se nas, o Gospod!

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.

V. Od peklenskih vrat

O. Reši, o Gospod, njihove duše.

V. Gospod, usliši mojo molitev.

O. In moje vpitje naj k tebi pride.

Molimo! Prosimo te, o Gospod,
 izkaži svojim služabnikom in služab-
 nicam neskončno usmiljenje, da jim bo

njih vera, upanje in ljubezen v večno zveličanje. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

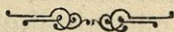
V. Prosi za-nje, sveta božja porodnica!
O. Da postanejo vredni obljub Kristusovih!

O najljubeznivejša mati Marija, obrni svoje milostljive oči na verne duše v vicah, in se jim izkaži močno in dobro. S svojim Sinom jih spravi, svojemu Sinu jih priporoči, svojemu Sinu jih izroči, da jih pridruži tvojim veselim otrokom v večnem življenju. Amen.

Prosimo te, o Gospod, usliši našo ponižno in iskreno molitev za duše svojih služabnikov in služabnic in jih očisti vseh grehov, ter jim dodeli delež svojega odrešenja, ki živiš in kraljuješ, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj!
O. In večna luč naj jim sveti!

Naj v miru počivajo! Amen.

Sveti križev pot

svetega Leonarda Portomavriškega.

Darovanje sv. križevega pota.

O moj dobrotljivi Jezus, ljubim te črez vse, ker si večna dobrota in neskončna milost. Žal mi je iz vsega srca, da sem kdaj tebe, o največja dobrota, razžalil. Darujem sveti križev pot tebi v čast, v spomin tistega težavnega pota, po katerem si hodil za voljo mene, ubogega grešnika. Vseh odpustkov se želim udeležiti, kateri so podeljeni za sveti križev pot; torej tudi želim vse tako opraviti, kar in kakor je potrebno, da se dobe odpustki. Prosim te, o Jezus, dodeli mi milost in moč, da s križevim potom v tem življenju zaslužim tvojo milost, za prihodnje življenje pa večno veselje. Amen.

I. postaja.

Jezusa obsodijo v smrt.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil!

Premišluj čudovito ponižnost svojega nedolžnega Jezusa, s katero je krivično sodbo poslušal in sprejel brez vsega izgovarjanja. Tvoji grehi so tiste lažnive in krivične priče, katere so podpisale sodbo. Hudobnost tvojega jezika, s katerim si večkrat grešil zoper Boga in bližnjega, je oslepila sodnika, da je nedolžnega Jezusa obsodil v smrt. Obrni se torej k svojemu Zveličarju, jokaj in vzdihni bolj s srcem kakor z usti:

O moj ljubeznivi Jezus, kako neizmerna je tvoja ljubezen do mene, ubogega grešnika! Boš-li torej za nevredno, hudobno stvar trpel v ječi in v verigah? Se boš-li dal zame bičati in obsoditi v tako grozovito smrt? Oh, to je zadosti, da gane moje srce, in da objokujem vse pregrehe, katere sem storil s svojim jezikom. Obžalujem jih in kličem k tebi: O Jezus, usmiljenje! Prosim te usmiljenja in milosti, o Jezus! Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ... Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

II. postaja.

Jezus vzame težki križ na svoje rame.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil!

Premišluj, s kakšnim veseljem in radovoljnim srcem objame Jezus sveti križ in kako potrpežljivo prenaša tepenje in suvanje malopridnega ljudstva! Ti pa poln nevolje in nepotrpežljivosti bežiš pred križem, kar le mogoče. Ali ne veš, da se brez križa ne more zaslužiti nebeško veselje? Oh, objokuj svojo slepoto, obrni se k Jezusu, vzdihni in reci:

Ne tebi, o moj Zveličar, ampak meni se spodobi križ. O težki križ, ki so ti ga naložili moji grehi! O ljubeznivi Jezus, dodeli mi milost in moč, da veselo objamem vse križe, katere sem zaslužil s svojimi grehi. Stori, da bom voljno prenašal svoje križe in se tako ločil od sveta. Daj mi tako ljubezen do križa, da bom vedno s tvojo služabnico, sveto Terezijo, iskal in želel: »Trpeti ali umreti, umreti ali trpeti!«

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

III. postaja.

Jezus pade prvič pod križem.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil!

Poglej in premisli, kako tvoj Jezus, zavoljo tolikanj prelite krvi ves oslabel, prvič pade na zemljo. Oh, kako ga s pestmi bijejo, z nogami teptajo in suvajo. Vendar ni slišati pritoževanja ali nevolje iz njegovih ust. Ti pa tarnaš in tožiš, če občutiš le majhen križ ali slišiš zoprno besedo. Oh, sovraži svojo nepotrpežljivost, ničmurnost in napuh. Vzdiхни k Jezusu:

O ljubeznivi Jezus, poglej me preubogega grešnika pred tvojimi nogami. Oh, kolikokrat in v kako velike grehe sem padel! Kolikokrat sem se pogreznil v globočino hudobije! O Jezus, podaj mi svoje roke! Pomoči, o Jezus, pomoči iščem pri tebi, da ves čas svojega življenja nikdar in nikoli ne bom storil smrtnega greha in da bom tako ob zadnji uri mogel upati zveličanje.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

IV. postaja.

Jezus sreča svojo žalostno mater.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil!

Oh, kako veliko žalost in bolečino je občutilo srce Jezusovo! Oh, kakšna grenkost je napolnila Marijino srce, ko sta se srečala! Poslušaj, o nehvaležna duša: »Kaj ti je storil moj Sin?« ti kliče Marija. — »Kaj hudega ti je storila moja mati?« te vprašuje Jezus. »Oh, zapusti že vendar svoje grehe, zavoľo katerih trpiva toliko žalosti in bridkosti!« — Oj grešnik, kaj praviš na to? — Vzdihni torej v svojem srcu:

Božji Sin Marije, presveta mati mojega ljubeznivega Jezusa! Ves potrť in ponižan klečim pri vajinih nogah. Jaz sem tisti izdajavec; s svojimi grehi sem brusil meč, kateri je ranil vajino srce. Oh, iz srca mi je žal. Prosim vaju, odpustita mi! Milost, o Jezus, milost, o Marija! Po svojem velikem usmiljenju mi dodelita milost, da nikdar več ne bom grešil, ampak da bom noč in dan premišľjeval in objokaval vajino grenko trpljenje in žalost.

Oče naš... Češćena Marija... Čast bodi...

Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

V. postaja.

Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ nesti.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil!

Spomni se, da si ti tisti Simon, kateri si ničemurnosti sveta in sladnostim svojih počutkov ves vdan, ki svojih križev ne nosiš radovoljno, ampak z veliko nevoljo in le, ker se jih ne moreš ubraniti. Oh, vzbudi si že vendar srce in usmili se s križem obloženega Jezusa. Sprejemaj voljno vse križe in nadloge, ki ti jih pošilja nebeški Oče. Trdno skleni, da boš potrpežljivo prenašal vse zoprnosti in da se boš Bogu tudi zahvaljeval zanje. Prosi ga tako-le:

O ljubeznivi Jezus, zahvaljujem te, ker mi daješ mnogo priložnosti, da morem zate trpeti in zase kaj zaslužiti. O moj Bog, daj mi milost, da bom vse, kar se mi bo v tem življenju zgodilo hudega, prenašal s potrpežljivim srcem in tako zaslužil večno veselje. Stori, o Jezus, da bom tukaj s teboj jokal in trpel, potlej pa s teboj gospodoval v nebesih!

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

VI. postaja.

Veronika poda Jezusu potni prt.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil!

Glej na tem prtu sveto obličje Zveličarjevo, ki ti kaže bolečine, katere je božji Sin pretrpel zate! Po tej podobi se uči in ljubi Jezusa in po tej ljubezni si vtisni v srce njegov sveti obraz. O kako srečen boš, ako boš živel z Jezusovim obrazom v svojem srcu in ako boš ž njim šel v večnost. Da dosežeš to milost, prosi Boga in reci:

O moj žalostni Jezus, prosim te, vtisni v moje srce sveto podobo svojega obličja, da bom brez nehanja mislil nate in da bom noč in dan premišljeval tvoje grenko trpljenje ter objokaval svoje grehe. O Jezus, s premišljevanjem tvojega trpljenja želim krepčati svojo dušo, in moje oči naj točijo vedno solze zaradi mojih grehov, ki so te toliko žalili.

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

VII. postaja.

Jezus pade drugič pod križem.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil!

Premišluj, kako Jezus, tvoj Bog in Gospod, leži na zemlji, ves oslabeled od velike bolečine, izmučen in zaničevan od sovražnikov. Premišluj, da je Jezusa potrla in vrgla na zemljo tvoja prevzetnost, katere ne more prenašati. Oh, zapusti svojo ošabnost in ne bodi več tako napuhjen! Izpokori se in skleni, da postaneš ponižnejši. Reci z izkesanim srcem:

O prečastitljivi Jezus! Čeprav vidim, da ležiš na zemlji pod težo križa, vendar te molim in častim kot svojega mogočnega, večnega Boga. Prosim te, poteri moj napuh, vzemi iz mojega srca vso ošabnost. Daj, da bom spoznal svojo ničemurnost, da bom vsa zasramovanja sprejemal s tebi tolikanj ljubo ponižnostjo, in da bom potem tudi s teboj povišan v nebeškem kraljestvu. Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

VIII. postaja.

Jezus tolaži jeruzalemske žene.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil!

Premišljuj, koliko ti je treba jokati in žalovati. Prvič, ker tvoj ljubeznivi Jezus toliko trpi zavaljo tebe; drugič zaradi samega sebe, ker si mu nehvaležen in ga ne nehaš žaliti. Kako moreš premišljujoč njegove grozovite bolečine še ostati trdovraten? Poglej, kako milostljivega se izkazuje Jezus jeruzalemskim ženam! Zaupaj vanj in vzdihni:

O moj ljubeznivi Jezus, kako je to, da se moje srce ne raztopi v solzah velike žalosti? Solz, o Jezus, prosim; solz prave pokore in srčnega obžalovanja mi daj, da si tako izprosim milost, katero si izkazal tem revnim ženam. Oh, Jezus, ne obračaj od mene svojih oči. Milostno se ozri name, ubogega grešnika, da te bom tudi jaz ves potolažen mogel videti ob zadnji uri.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

IX. postaja.

Jezus pade tretjič pod križem.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil!

Oh, s kako veliko bolečino je Jezus že tretjič padel pod križem! Pomisli: Jezusa, krotko, nedolžno jagnje, Judje in neverniki kakor stekli volkovi tepo, sujejo in semtertja po trdih kamnih vlačijo. Nesrečni greh, ki samega Sinu božjega tako grozovito trpinčiš! Grešnik, ali ni tvoj ves potrti in krvavi včlovečeni Bog vreden tvojih solz? Oh, pomiluj ga iz vsega srca in reci:

Vsemogočni Bog, ki nebo in zemljo držiš z enim prstom, kdo te je tako neusmiljeno vrgel? Oh, nihče drugi kakor moji grehi, v katere sem tolikrat zopet zabredel. Moja hudobnost ni jenjala grešiti, in zato se je množilo tvoje trpljenje. Toda poglej, o Jezus, pred teboj zdaj klečim z izkesanim srcem in trdno sklepam, da bom storil konec svoji hudobiji. Z objokanimi očmi ti trdno in zvesto obetam: Nikdar več nečem grešiti! O Bog, nikdar več, nikdar več ne!

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

X. postaja.

Jezusa slečejo in mu dajo žolča piti.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil!

Premisli, o duša, kako Jezusu, ki je ves ranjen in tepen, še dajo grenkega žolča piti. Glej, kako Jezus tvojo nesramežljivost, nespo-
dobno vedenje in ničemurnost v obleki plačuje s svojo nagoto, z žolčem pa tvojo požrešnost. Ali moreš svojega Jezusa brez milovanja pogledati? Vrzi se mu k nogam in reci:

O žalostni Jezus! Kako velik razloček je med teboj in menoj! Ti si ves ranjen, poln grenkosti in ves s krvjo oblit, jaz pa ves ničemuren, poln sladnosti in veselja, ali vsaj tak želim biti. Nisem na pravem potu! O Jezus, pelji me ti na pravo stezo! Stori, da mi bodo vse sladnosti tega sveta grenke in zoprne. Daj, da bom namesto njih želel tebi v čast trpeti. Tako naj postanem vreden milosti, da bom kdaj smel s teboj uživati večno veselje.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

XI. postaja.

Jezusa pribijejo na križ.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil!

Premišluj neizrekljivo bolečino, katero je čutil dobrotljivi Jezus, ko so mu ude, kite in žile prebodli z žreblji. O kako je to, da ti srce kar žalosti ne počí, ko vidiš, da tvoji grehi tako neusmiljeno morijo ljubega Zveličarja? Vsaj zdaj toči solze, obžaluj grehe in reci:

Dobrotljivi, zavoljo mene križani Jezus, ulij v moje srce strah in ljubezen do tebe! Ker so moji grehi tisti žreblji, ki so tebe pribili na križ, stori s svojo milostjo, da bodo vse moje slabe želje in občutki na tvoj križ nabiti in tamkaj umorjeni. Daj, da bom v življenju in v smrti s teboj križan, da bom voljno in rad sprejemal vse bridkosti, ki mi jih pošiljaš, in da bom potem tudi s teboj večno kraljeval v nebesih.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

XII. postaja.

Jezus umrje na križu.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil!

Premišluj na križ pribitega Jezusa. Poslušaj, kako prosi odpuščanja tistim, kateri ga križajo in žalijo. Razbojniku obljubi nebeško kraljestvo. Svojo mater izroči Janezu. Dušo priporoči nebeškemu Očetu. Slednjič pa umrje z nagnjeno glavo. — Tako je torej umrl moj Jezus zavaljo mene. O duša moja, kaj boš zdaj počela? Vzdični k Jezusu:

Moj ljubeznivi Zveličar, vem, da so moji grehi tisti rablji, kateri so te tako neusmiljeno umorili. Nobene milosti nisem vreden, ker sem tebe križal. Pa kako veliko veselje in upanje napolnjuje mojo dušo, ko te slišim, da prosiš celo za tiste, ki so te križali. Kaj hočem sedaj storiti zate, ker si ti toliko storil zame? Poglej, o Jezus, odpustiti hočem vsem, ki so me kdaj razžalili. Zavaljo tvoje ljubezni odpuščam vsem ter jim želim vse dobro! In tako tudi upam, da bom ob smrtni uri slišal tvoje besede: »Še danes boš z menoj v raju!«

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

XIII. postaja.

Jezusa s križa snamejo in ga Mariji v naročje polože.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil!

Premišluj, kako oster je bil meč, ki je prebodel srce žalostne matere, ko je vzela v naročje svojega mrtvega Sina. Videla ga je vsega ranjenega in krvavega. Kakšno žalost in bolečino je takrat čutila v svojem srcu. — Kateri pa je bil tisti ostri meč, ki je prebodel njeno srce? Oh, greh je bil, ki je Jezusu vzel življenje in Marijino srce tako močno ranil! Objokuj torej grozoviti greh. Združi svoje solze s solzami svoje žalostne matere in vzdihni k njej tako:

Kraljica vseh mučenikov, kdaj bom prav razumel tvojo žalost in bolečino? Kdaj bom prejel milost, da bom tvojo žalost v srcu nosil in trpel s teboj? O velika gospa, izprosi mi to milost, da bom noč in dan žaloval nad svojimi grehi, ki so ti napravili toliko žalost, in da bom izkesan in izpokorjen v zaupanju in v ljubezni do tebe umrl in po smrti s teboj večno živel!

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

XIV. postaja.

Jezusa v grob polože.

Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil!

Premišluj tukaj žalovanje, vzdihovanje in jokanje Magdalene, Janeza in drugih pobožnih duš, ki so se morale ločiti od Jezusa, ko so jim ga vzeli in položili v grob. Zlasti pa si vtisni v srce žalost, ki je presunila srce Mariji, njegovi materi, ko je iz naročja dala ljubega Sina. Premišljujoč njeno tedanjo žalost in trpljenje se moraš res sramovati, da si pri obiskovanju tega križevega pota čutil tako malo usmiljenja. Oh, zdrami svoje srce vsaj zdaj pri zadnji postaji in reci:

O usmiljeni Jezus, ki si prehodil krvavi križevi pot iz ljubezni do mene, molim, častim in hvalim te v grobu ležečega. Prosim te, prebivaj v mojem srcu, da bom po tem križevem potu vstal k novemu življenju in se v tvoji milosti ločil s tega sveta. Po zasluženju tvojega trpljenja mi dodeli, da bo ob zadnji uri tvoje presveto Rešnje Telo moja popotnica, da bom svoje življenje sklenil z vzdihljajem: 'Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo!' in da bodo moje zadnje besede: 'Jezus, Marija, Jožef.' Daj, da bom s teboj in zavoljo

tebe umrl v živi veri, trdnem zaupanju in goreči ljubezni ter da bom po smrti živel s teboj vekomaj. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

Sklep.

Nebeški oče, večni Bog, po tisti ljubezni, s katero si svojega Sina Jezusa Kristusa zavoljo mene poslal na svet, in s katero me je Jezus odrešil po svojem bridkem trpljenju in grenki smrti, darujem ti sveti križevi pot, ki sem ga zdaj obhodil s tvojo pomočjo. Vzemi to pobožno opravilo v povišanje svoje časti, v zahvalo za vse meni in drugim podeljene milosti, za odpuščanje grehov vsega sveta, v pomoč revnim dušam v vicah, zlasti onim, za katere sem prosil v začetku. O milostljivi nebeški Oče, poglej obličje Kristusa, svojega Sina, usliši glas njegove svete krvi in bodi milostljiv meni, ubogemu grešniku! Amen.

Hvaljen bodi naš križani Zveličar Jezus Kristus in njegova žalostna mati Marija!

Devetdnevnica

v čast brezmadežnega spočetja Device Marije.

Pripravna molitev.

Pridi sv. Duh, napolni srca svojih vernih in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni.

V. Izlij svojega duha, in bomo pre-rojeni.

O. In prenovil boš obličje zemlje.

Molimo! O Bog, ki si srca svojih vernih po razsvetljenju svetega Duha učil, daj nam po ravno tem Duhu raz-umeti, kar je prav, in se njegove tolažbe vselej veseliti. Po Jezusu Kristusu, Go-spodu našem. Amen.

Počeščenje brezmadežne Device.

O prečista Devica, brez madeža izvirnega greha spočeta, in od tega tre-

notka vsa lepa in brezmadežna! O Marija, častitljiva in milosti polna mati božja, kraljica angelov in ljudi! Ponižno te pozdravimo kot mater našega Odrešenika, ki je s češčenjem, spoštovanjem in pokorščino, katero je kakor Bog izkazoval tebi, učil tudi nas, kakšno čast in spoštovanje naj ti izkazujemo. Prosimo te, sprejmi blagovoljno, kar (bomo) vsak dan te devetdnevne pobožnosti darujemo (darovali) tebi v počeščenje. Ti si varno pribežališče izpokornih grešnikov; po pravici tedaj pribežimo k tebi. Ti si mati milosti in se gotovo usmiliš naše revščine. Ti si za Jezusom Kristusom vse naše upanje; s trdnim zaupanjem se tedaj zatečemo k tebi, in ti nas boš milostljivo sprejela. Stori, da bomo vredni tvoji otroci in da zaupljivo kličemo k tebi: Bodi naša mati, o Marija!

Zdaj moli 9 krat »Češčena si Marija« in 1 krat »Čast bodi Očetu«, ter vsak dan eno naslednjih molitev.

Prvi dan.

Glej, pred teboj klečimo, o brezmadežna Devica! Presrčno se veselimo

s teboj, da si od vekomaj bila izvoljena mati večne Besede in obvarovana izvirnega greha. Hvalimo in častimo presveto Trojico, ki te je v tvojem spočetju obdarovala s tolikimi prednostmi, ter te prosimo s ponižnim srcem, da nam zadobiš milost, vse pregrešno poželjenje, kot žalostni nasledek izvirnega greha, srečno premagovati. O Marija, pomagaj nam zmagati vse izkušnje, in stori, da nikdar ne prenehamo svojega Boga ljubiti. Amen.

Tukaj moli lavretanske litanije.

V. V svojem spočetju, o Devica, si bila brez madeža.

O. Prosi za nas Očeta, čigar Sina si nam rodila.

Molimo! O Bog, kateri si po brezmadežnem spočetju Device svojemu Sinu vredno prebivališče pripravil, dodeli nam, te prosimo, da kakor si njo po predvideni smrti ravno tega svojega Sina obvaroval slehernega madeža, po njeni priprošnji dodeliš tudi nam, da čisti k tebi pridemo.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih, glej milostljivo na svojega služabnika,

našega papeža I., ki si ga postavil pastirja svoji cerkvi; dodeli mu, da tistim, nad katere je postavljen, z besedo in dejanjem služi k dobremu, in tako s čredo, ki mu je izročena, doseže večno življenje.

O Bog, naše pribežališče in naša moč, začetnik vse dobrote, poslušaj ponižne prošnje svoje cerkve, in nam dodeli, da, kar z zaupanjem prosimo, gotovo dosežemo. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Drugi dan.

Pripravna molitev kakor prvi dan.

O Marija, ti neomadežena lilija čistosti! Veselimo se s teboj, da si že v prvem trenotku svojega spočetja bila vse milosti polna. Molimo in hvalimo presveto Trojico, da ti je podelila toliko darov, in se globoko ponižamo pred teboj, ki smo tako ubogi in potrebni milosti. Ti pa dodeli iz svoje obilnosti tudi našim dušam in stori nas deležne svojega brezmadežnega spočetja. Amen.

Lavretanske litanije itd. kakor prvi dan.

Tretji dan.

Pripravna molitev kakor prvi dan.

O Marija, ti skrivnostna roža čistosti! Veselimo se s teboj, da si v svojem prečistem spočetju tako častito premagala peklensko kačo in da si bila brez madeža izvirnega greha spočeta. Vsa čast in zahvala bodi torej presveti Trojici, od katere si prejela ta veliki dar. Ponižno te prosimo, izprosi nam srčnost in moč, da premagamo vse zalezovanje peklenškega sovražnika in da svoje duše z nobenim grehom ne omadežujemo. Oh, stoj nam vselej na strani in pomagaj nam srečno premagati vse sovražnike našega zveličanja. Amen.

Lavretanske litanije itd. kakor prvi dan.

Četrty dan.

Pripravna molitev kakor prvi dan.

O Marija, ogledalo brezmadežne čistosti! Presrčno veselje občutimo, ko vidimo, da si že v svojem spočetju prejela najžlahtnejše in najpopolnejše čednosti z vsemi darovi sv. Duha. Čast

in hvala bodi presveti Trojici, ki te je obdarovala s tolikimi prednostmi. Prosimo te, o mati vse dobrote, izprosi nam gorečnost, da se v vseh čednostih vadimo in tako vredni postanemo, prejeti darove in milosti sv. Duha. Amen.

Lavretanske litanije itd. kakor prvi dan.

Peti dan.

Pripravna molitev kakor prvi dan.

O Marija, čistosti mila danica! Veselimo se s teboj, ker skrivnost tvojega brezmadežnega spočetja je bila začetek zveličanja vsega človeškega rodu in veselje vesoljnega sveta. Častimo in hvalimo presveto Trojico, ki te je tako visoko povzdignila in počastila, in te prosimo, zadobi nam milost, da bomo vredni postali zasluženja, trpljenja in smrti Jezusa, da njegova prelita kri ne bo za nas izgubljena, temveč da sveto živimo in se zveličamo. Amen.

Lavretanske litanije itd. kakor prvi dan.

Šesti dan.

Pripravna molitev kakor prvi dan.

O Marija, ti svetla zvezda brezmadežne čistosti! Veselimo se s teboj,

da je tvoje prečisto spočetje z neizrečenim veseljem napolnilo angele v nebesih. Hvalimo in častimo presveto Trojico, ki ti je podelila toliko prednost. Izprosi nam milost, da se tudi mi tega veselja udeležimo in tebe v družbi angelov in svetnikov vekomaj častimo in hvalimo. Amen.

Lavretanske litanije itd. kakor prvi dan.

Sedmi dan.

Pripravna molitev kakor prvi dan.

O Marija, jutranja zarija brezmadežne čistosti! Veselimo se s teboj in se radujemo, da si bila že ob času svojega spočetja obvarovana vsega greha. Častimo in hvalimo presveto Trojico za to posebno prednost, katero je podelila samo tebi. O sveta Devica, izprosi nam milost, da popolnoma in vedno sovražimo greh bolj kakor vse drugo hudo, in da rajši umrjemo, kakor da bi še kdaj grešili. Amen.

Lavretanske litanije itd. kakor prvi dan.

Osmi dan.

Pripravna molitev kakor prvi dan.

O Devica Marija, ti brezmadežno solnce! Veselimo se in radujemo se s teboj, da ti je Bog v tvojem spočetju podelil večjo obilnost milosti kakor vsem angelom in svetnikom. Častimo torej in hvaležno občudujemo toliko dobrotljivost presvete Trojice, ki te je obdarovala s toliko prednostjo. Pomagaj nam, da ostanemo stanovitni v milosti božji in da je nikdar več ne zanemarjamo. Izpreobrne naša srca in stori, da odslej začnemo sebe spoznavati in poboljševati. Amen.

Lavretanske litanije itd. kakor prvi dan.

Deveti dan.

Pripravna molitev kakor prvi dan.

O prelepa luč svetosti, ki si zgled brezmadežne čistosti, deviška mati Marija! Komaj si bila spočeta, si že svojega Boga molila in hvalila z največjo ponižnostjo; zakaj po tebi se je imelo izbrisati staro prekletstvo in obilnost blagoslova izliti nad Adamove otroke.

Stori vendar, da ta blagoslov užge v naših srcih ljubezen do Boga; vnemi ti naša srca z ognjem božje ljubezni, da ga tukaj stanovitno ljubimo in enkrat v nebesih vekomaj uživamo, kjer ga bomo za vse tebi dodeljene prednosti z največjo gorečnostjo hvalili, in s teboj, ki si venčana s toliko slavo, se vekomaj veselili. Amen.

Lavretanske litanije itd. kakor prvi dan.

(Odp. 300 dni za vsak dan te pobožnosti, za vseh devet dni pa enkrat popolen odpustek pod navadnimi pogoji. Papež Pij VII. dne 11. januarja 1809.)

Litanije Lurške matere božje.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Oče nebeški, vsemogočni Bog,	} usmili se nas!
Sin vsega sveta rešnji Bog,	
Šveti Duh, resnični Bog,	
Sveta Trojica, en sam Bog,	

Sveta Marija,
 Sveta mati božja,
 Sveta devic Devica,
 Naša ljuba gospa Lurška, ljubljena
 hči nebeškega Očeta,
 Naša ljuba gospa Lurška, brez-
 madežna mati božjega Sinu,
 Naša ljuba gospa Lurška, izvoljena
 nevesta svetega Duha,
 Naša ljuba gospa Lurška, ki si v
 božjem razodenju rekla: »Jaz
 sem brezmadežno spočetje«,
 Naša ljuba gospa Lurška, ki si se
 Bernardiki prikazovala,
 Naša ljuba gospa Lurška, ki si k
 ljudstvu obrnjena rekla: »Pokora,
 pokora, pokora«,
 Naša ljuba gospa Lurška, ki si za-
 povedala moliti sveti rožni venec
 za izpreobrnjenje grešnikov,
 Naša ljuba gospa Lurška, ki si skalo
 masabielsko posvetila kot pri-
 bežališče zapuščenih,
 Naša ljuba gospa Lurška, ki je na
 tvojo besedo začel čudopolni stu-
 denec izvirati,

prosi za nas!

Po peterih skrivnostih veselega rožnega venca, usliši naše prošnje, o Marija!

Po peterih skrivnostih žalostnega rožnega venca, daj nam najti uslišanje, o Marija;

Po peterih skrivnostih častitljivega rožnega venca, daj nam najti zavetje pri tebi, o Marija!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta; zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta; usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta; usmili se nas, o Gospod!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Češčena Marija itd.

Molimo! K tebi, o Lurška Marija, se zatečem v veliki potrebi in stiski. Znano ti je, koliko nevarnosti mi preti od vseh strani. Z velikim zaupanjem se zatečem k tebi in te prosim pomoči in tvojega varstva. O Marija, stoj mi na strani! Izprosi mi milost, da vse posvetno zaničujem in ljubim le onega, od katerega imam vse milosti. Zlasti pa te prosim, pomagaj

mi v tej veliki potrebi . . . , ki se z velikim zaupanjem k tebi zatečem. Amen.

Mali venček

na čast brezmadežnega Srca Marijinega.

V. O Bog, glej na mojo pomoč.

O. Gospod, hiti mi pomoč.

Čast bodi Očetu . . . itd.

1. Kakor si ti, brezmadežno spočeta Devica Marija, vse občutljaje najčistejšega svojega srca obračala edino na Boga, ki je bil večni predmet tvoji ljubezni, in si se vsakikrat radovoljno udala njegovi sveti volji, tako izprosi sedaj tudi meni milost, da bom iz vsega srca sovražil greh in vedno živel vdan v božjo voljo.

Oče naš . . . 7 Češčena Marija . . .

O srce Marijino, prebridkih bolečin presunjeno, vžgi v mojen srcu plameneč ogenj božje ljubezni.

2. Občudujem, o Marija, tvojo globoko ponižnost, vsled katere je bilo vznemirjeno tvoje blaženo srce pri milosti polnem oznanjenju nadangela Gabriela. Želela si biti najnižja dekla Gospodova, a nadangel te je pozdravil

kot mater Jezusovo, Sinú Najvišjega. Osramočen spoznam svoj napuh in svojo prevzetnost, potrtega in ponižanega srca te prosim za milost, da spoznam svojo revo, da izpokorjen dosežem ono čast in slavo, katera se daje le ponižnim in izkesanim, prevzetnim pa se odteguje.

Oče naš ... 7 Češčena Marija ...

O srce Marijino, prevelikih bolečin presunjeno, vžgi tudi v mojem srcu ogenj božje ljubezni.

3. Blažena Devica, ti si hranila v svojem presladkem srcu besede svojega božjega Sina kakor dragocen zaklad, in v premišljevanju zvišanih skrivnosti si živela le njemu samemu. Kako me je sram pred teboj zaradi mrzlotte mojega srca! O draga moja mati, zadobi mi milost, da bom božje zapovedi vedno v srcu premišljeval in se trudil, te z vso gorečnostjo v vseh kršanskih čednostih posnemati.

Oče naš ... 7 Češčena Marija ...

O srce Marijino, prevelikih bolečin presunjeno, vžgi tudi v mojem srcu ogenj božje ljubezni.

4. O častitljiva kraljica mučnikov, tvoje srce je bilo presunjeno s sedmerim, od svetega starčka Simeona prerokovanim mečem. Izprosi mojemu srcu veliko moč in sveto potrpežljivost v prenašanju bridkosti in nezgod tega bednega življenja, da bom križal svoje telo z vsemi njegovimi sladnostmi in tako po vsestranskem zatajevanju postal popolnoma tvoji službi posvečen otrok.

Oče naš . . . 7 Češčena Marija . . .

O srce Marijino, prevelikih bolečin presunjeno, vžgi tudi v mojem srcu ogenj božje ljubezni.

5. O skrivnostna roža Marija, katere ljubezni polno srce, prevzeto od živega plamena božje ljubezni, nas pod križem sprejema za svoje otroke, daj nam uživati sladkost tvojega materinega srca in moč tvoje priprošnje pri Jezusu. Stoj nam vselej na strani, posebno v strašni uri naše smrti, tako da bode moglo naše srce zmiraj s tvojim združeno Jezusa sedaj in vekomaj ljubiti. Amen.

Oče naš . . . 7 Češčena Marija . . .

O srce Marijino, prebridkih bolečin presunjeno, užgi v mojem srcu plameneč ogenj božje ljubezni.

Obrnimo se k presv. Srcu Jezusovemu in prosimo, naj nas napolni s svojo sveto ljubeznijo.

O božje Srce mojega Jezusa, jaz se ti darujem popolnoma. Napolnjen hvaležnosti za vse dobre, katere mi je tvoja neskončna ljubezen do zdaj podarila, zahvalim te iz celega srca, da si me tvoji božji materi izročil v varstvo. Stori, da bode moje srce vedno gorelo ljubezni do tebe in le samo v tebi našlo mir, tolažbo in blaženost.

Odpustki:

1. 300 dni odpustka, ako enkrat na dan z izkesanim srcem in pobožno opravimo ta venček.

2. Popolnoma odpustek enkrat v mesecu, katerikoli dan, ako imamo pobožno navado, ta venček moliti cel mesec vsak dan.

Pogoji: Izpoved, sv. obhajilo, obiskanje presv. Rešnjega Telesa in pobožna molitev v papežev namen. (Pij IX. 11. dec. 1854.)

Molitve

za praznik brezmadežnega spočetja in
druge Marijine praznike.

Posvečenje Najsvetejšega.

Praznujmo brezmadežno spočetje
Device Marije! Molimo Kristusa, njenega
Sina, Gospoda našega!

Pridite in radujmo se in vriskajmo
k svojemu Zveličarju v presvetem Za-
kramentu!

Pridite in častimo ga!

Jezusa Kristusa, svojega Zveličarja,
Sina brezmadežne Device Marije,

Hvalimo in zahvalimo ga!

Pridite in zakličimo z vsemi angeli
in svetniki v nebesih:

Svet, svet, svet si ti, Gospod, Bog
vojnih trum!

Nebo in zemlja sta polna tvoje slave in tvojega veličanstva.

Čast bodi Očetu in Sinu in svetemu Duhu.

Kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen. Aleluja.

Prošnja.

Jezus Kristus, pravi Bog in Odrešenik sveta, ki si v neskončni ljubezni postavil največjo skrivnost presvetega zakramenta, molim te v ljubezni in bi te rad molil z ono ljubeznijo in pobožnostjo, s katero te je tvoja najčistejša mati častila v jaslicah in na križu.

Kako brezmejna je tvoja ljubezen, katera te ne zadržuje samo v presvetem zakramentu, ampak te je tudi nagnila, da si nam dal svojo božjo mater in brezmadežno Devico Marijo, da nas po materinsko varuje in vlada nad nami. Bog, tebi bodi vsa čast in slava in zahvala za neizrečene milosti, katere si dodelil nam grešnikom!

Toda svet ostane mrzel in malomaren do tebe in je zaslepljen tako,

da te celo žali v največji skrivnosti tvoje ljubezni in te vnovič križa z brezštevilnimi grehi.

O moj Jezus, da bi mogel zadostiti za take grozovite zločine, kako rad bi ti zadostil! Toda jaz sam sem uboga grešna stvar in moram tožiti s prerokom: »V grehih sem rojen, in v grehih me je spočela moja mati.«

Pribežim torej k prečisti, brezmadežni Devici Mariji, katera je edina brez greha in zadolženja. Ona je vredna, da se ti zahvali, ona, ki je tebe, katerega ne morejo nebes nebesa obseči, nosila pod svojim srcem. O Jezus, po čistosti brezmadežne Device, ki je brez greha, odpusti nam in se milostljivo ozri na nas!

Vsa lepa si, o Marija, in ni ga madeža izvirnega greha na tebi.

Tvoje oblačilo je belo kakor sneg, in tvoj obraz kakor solnce.

Ti si slava Jeruzalema, in veselje Izraela, in čast našega ljudstva.

V. V spočetju svojem, o Devica, si ostala brez madeža.

O. Prosi za nas Očeta, čegar Sina si rodila!

Molimo! O Bog, ki si pripravil po brezmadežnem spočetju Device dostojno bivališče svojemu Sinu, dodeli nam po njeni priprošnji, da pridemo brez madeža k tebi, ki si sveto Devico obvaroval vsakega madeža. Po ravno tistem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitve k brezmadežni Devici.

Blagoslovil te je, o Devica, Gospod pred vsemi ženami na zemlji. Vzemi nas k sebi, o brezmadežna Devica! Nasledovaje po tvojih stopinjah pridemo do tvoje višave.

O Marija, kako razveseljuje tvoja svetloba naše utrujeno oko! Rod za rodom so si sledili ljudje na zemlji. S strahom in s skrbjo so ogledovali nebo, upajoči, da se jim na nebu prikaže zvezda, katera prežene strašno temo; a smrt jim je zatisnila oči, preden so zagledali zaželeno zvezdo! Nam je bilo namenjeno, da vidimo tvojo zlato zarjo, tebe, prekrasna jutranja zvezda! O, zbistri naše oči, da moremo gledati

kras nebeškega solnca, katero te obseva. Pripravi naša srca, da moremo videti Jezusa, tvojega Sina. Toda, da zaslužimo videti njega, je potrebno, da so čista naša srca; zato te prosimo, očisti je ti, najčistejša!

Izruj iz nas po svojem neomadeževanem spočetju korenine samoljubja; oprosti nas svojeglavnosti in napuha, ki nas vlada; o prečista Devica, očisti nas, o mati naša, stori nas ponižne!

O Marija, skrinja zaveze, narejena iz netrohljivega lesa, okrašena z najdražjim zlatom, pomagaj nam, da zadostimo čudovitim sklepom božjim. Bog, kateri si hoče, potem ko se je v tvoji presveti čistosti povelical, tudi po naši nevrednosti pridobiti čast in slavo, Bog, kateri nas je samo zaradi tega iztrgal satanu iz rok, da je iz nas naredil svoj tempel, svoje ljubo prebivališče, bodi nam milostljiv po tvojih prošnjah!

Pridi nam pomagat, o sladka Devica Marija, ki nisi vsled usmiljenja svojega Sina poznala greha; vzprejmi dobrohotno našo otročjo ljubezen. Zakaj ti si ladja blagosti, ki edina še plove na

valovih vesoljnega potopa; belo runo, katero kropi nebeška rosa, med tem ko vsa zemlja vsled suše koprne po dežju; goreči plamen, katerega visoki valovi niso mogli ugasiti. Ti si lilija cvetoča med trnjem; ti, o neomadežena Devica, si vrt, ki je peklenški kači zaprt; zapečaten potok, katerega še nikdo ni skalil; hiša Gospodova, katero on vedno čuva; vrata, katera nič nečistega ne prestopi; mistično mesto, o katerem se čuje toliko čudežev.

O Marija, naša mati! Mi te ljubimo, ker smo kot tvoji otroci deležni tvojega materinega veličanstva; pomagaj nam i nadalje in obvaruj vse one, ki tvojo presveto čistost časte, in pokaži nam svojega Emanuela, katerega si rodila in svetu darovala, Jezusa, svojega božjega Sina, ki naj bo češčen na veke. Amen.

V. O Marija, brez madeža spočeta.

O. Prosi za nas, ki k tebi pribežimo.

**Pozdrav sv. škofa Germana brez-
madežni Devici Mariji.**

Češčena si Marija, milosti polna!
Ti si svetejša kakor svetniki, veličast-

nejša kakor nebo, slavnjejša kakor kerubi, častitljivejša kakor serafi, in bolj hvale vredna kakor vse stvari.

Bodi pozdravljena, golobica, ki prinašaš oljkino vejico, oznanjaš rešitelja iz duševnega potopa, in pristanišče blagosti; ti, golobica, katere peruti so s srebrom prevlečene, katere perje se blesketa samega zlata, katera se vsa bliščiš v odsvitu najsvetejšega in najsvetlejšega Duha.

Bodi pozdravljen, ljubeznivi in razumni raj božji, zasajen od vsemogočne roke božje današnji dan na vzhodu, ki sladko dišečo cvetico rodiš za blagor vseh, ki so na zahodu okusili kužno in dušo morečo grenkobo.

Ti si raj, v katerem cvete spoznanje resnice, drevo življenja, od katerega vsi, ki okušajo njegov sad, večnost prejmó.

Bodi pozdravljena, na najsvetejšem sezidana, neomadeževana in čista palača Boga, največjega kralja, okrašena po istem Bogu in kralju, ki vse gostoljubno vzprejemaš in z dušnimi sladkostmi krepčaš.

Ti si ono, z vsakovrstnim krasom ozaljšano, ne od ljudi narejeno počivališče dušnega ženina, kjer se je Beseda, ko je zapeljano človeštvo hotela zopet pripeljati na pravi pot, združila z mesom, da vse, ki so si zaslužili pregnanstvo, spravi zopet z Očetom.

Bodi pozdravljen, ti rodovitni in senčnati hrib, kjer se je paslo Jagnje božje, ko je nase vzelo naše grehe in slabosti, ti čudoviti hrib, od katerega se še ni ločil noben kamen, ki si oltarje malikov prebrnil in postal vogelni kamen, oj čudoviti prizor v naših očeh!

Bodi pozdravljen, sveti prestol božji, nebeško darilo, hiša veličanstva, ti prekrasna lepota, izvoljena zakladnica, ti spravi oltar vsega sveta, ti nebo, ki nam oznanjaš čast božjo!

Bodi pozdravljena, ti posoda, iz čistega zlata narejena, ki hraniš v sebi največjo sladkost naših duš, Jezusa, našo mano.

O prečista, vse hvale in češčenja vredna Devica; ti Bogu posvečeno darilo, vzvišeno nad vse stvari; ti ne-

omadeževana dežela, neobdelana njiva,
ti cvetoča vinska trta, ti žuboreči
vrelec!

Pozdravljena, blagoslovljena Devica;
mati, ki ne poznaš moža; skriti zaklad
nedolžnosti, mili kras svetosti; vodi ti
po svojih mogočnih in milih prošnjah
pri Bogu, Stvarniku vesoljstva, in pri
svojem Sinu, rojenem iz tebe brez
očeta, vodi duhovnike, in pripelji jih
v varno pristanišče! Obleci duhov-
nike v pravičnost in okraši jih z mi-
lostjo odkritosrčne in trdne vere.

Daj vsem vernim vladarjem, kateri
se niso prevzeli zaradi svoje oblasti,
ampak so si izvolili tebe za svojo krono,
svoj kras in najtrdnejšo oporo državi,
daj jim, da mirno in srečno vladajo.

Podvrzi jim nevedna ljudstva, katera
zasramujejo tebe in tvojega božjega
Sina. Okrepi podložno jim ljudstvo, da
po božji postavi vztrajajo v zvesti po-
korščini.

Podari, o Marija, jetnikom rešenje,
tujcem prenočišče, in tolaži vse za-
puščene in žalostne!

Ves svet odreši, da bomo veseli praznovali tvoje praznike v Jezusu Kristusu, kralju vesoljstva, našem Bogu, kateremu bodi čast in slava s pre-svetim Očetom, ki je vir življenja, in z enako večnim, bistveno enakim in ž njim vladajočim svetim Duhom, zdaj in vselej in vekomaj. Amen.

Svečnica ali darovanje Gospodovo.

(Dne 2. svečana.)

O mati blagoslovljena, najčistejša Devica Marija, moje srce se danes raz-veseljuje s teboj ter hvali Gospoda, svojega Zveličarja. Vsi prebivalci ne-beški obhajajo ta praznik z neomejenim veseljem in pobožni kristjani se zbirajo pred oltarji svojega Boga. Tudi jaz hočem ž njimi počastiti tebe, častivredna Devica, in s teboj tvoje pre-sveto dete, Jezusa, in prečistega ženina, svetega Jožefa. Kakor si s svetim Jožefom ta dan v blagor vsega človeštva prinesla v tempel najsvetejši dar, svoje dete Jezusa, tako ga daruj danes zopet za vse grešnike, zlasti pa zame, da

dosežem po njegovi milosti časno in večno srečo.

S svetim Simeonom vzamem v duhu božje dete v svoje naročje in združen s pobožnostjo, s katero je svojega božjega Sina darovala mati Marija, darujem ti ga, nebeški Oče, v tvoje večje dopadenje in v odrešenje moje revne duše. Sprejmi ta dar, o Gospod, in odpusti mi moje grehe. To mi izprosi, blagoslovljena Devica Marija, po Gospodu našem in Sinu tvojem, Jezusu Kristusu, ki živi in kraljuje od vekomaj do vekomaj. Amen.

Marijino oznanjenje.

(Dne 25. sušca.)

Sveta Devica in mati Zveličarja, v tebi so se danes izpolnile besede prerokove: »Glej, Devica bo spočela in porodila sina, in njegovo ime bo Emanuel, to je, Bog z nami!« Danes je ta milosti polni dan. Danes je vsegamogočni Bog poslal angela Gabrijela k tebi ter te je blagoslovil s prijaznim in srčnim pozdravom. Danes je blaženi dan, ko je božji Sin prišel iz nebes, ter je v

tvojem prečistem telesu združil človeško naravo s svojo božjo naravo. Danes je tolažljivi dan, ko si sprejela Jezusa Kristusa, Odrešenika sveta, ter si postala mati. Ponižno in verno in občudovaje božjo vsemogočnost si sprejela oznanjeno ti čast, rekoč: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!«

Bodi hvaljena za vse čudeže milosti, katere je vsemogočni storil v tebi! O, kako si nam v svojem oznanjenju postala živi zgled vere, čistosti, ponižnosti in udanosti. Izprosi nam milost, da tvoje čednosti zvesto posnemamo in udani v sveto voljo božjo vsa svoja dela uravnamo po njegovih zapovedih, da se udeležimo blagra, ki ga je Jezus s svojim učlovečenjem iz nebes prinesel na zemljo. Amen.

Marijino vnebovzetje ali veliki šmaren.

(Dne 15. vel. srpana.)

O prečista Devica Marija, venčane so sedaj tvoje čednosti. Ti, ki si se imenovala deklo Gospodovo, si zdaj kraljica nebes. Tvoja nedolžnost in pobožnost, tvoja ljubezen do Boga in

bližnjega, tvoja potrpežljivost v trpljenju in udanost v božjo voljo so te storile vredno, da si postala mati božja in da v veličastvu sediš poleg svojega Sina. Zdaj te hvalijo vsi rodovi, zdaj te častijo angeli in svetniki. Nobeden meč žalosti ne prebode več tvoje duše, tvoje oči ne prelivajo več grenkih solz kakor pod križem, dosegla si veličastvo in zveličanje.

Bolečine svojega Sina si občutila tudi ti in trpela si ž njim. Zdaj pa je njegovo veličastvo tudi tvoje veselje in tvoja sreča. Videla si svojega Sina ponižanega, zasramovanega, kakor hudodelnika obsojenega v smrt; videla si ga na križu umirati in trpeti neznane muke. Zdaj sedi na božjem prestolu kot vsega sveta kralj, kateremu se uklanja vse, kar je v nebesih in na zemlji.

O preblaga mati božja, ki te je tvoj ljubljeni Sin današnji dan povzdignil do tolike časti, združi svoje mogočne prošnje z mojimi prošnjami in izroči jih svojemu božjemu Sinu, ki te je ta dan sprejel v svoje nebeško kraljestvo.

Prosi ga, da mi podeli milost, da na tem svetu po tvojem zgledu Bogu udano, zvesto in pokorno služim, po tem življenju pa s teboj pridem v nebeško zveličanje. Amen.

Praznik Marijinega srca.

(Nedelja po osmini Marijinega vnebovzvetja.)

O srce Marije, matere božje in naše matere! O najljubeznivejše srce, dopadenje presvete Trojice, vredno, da te angeli in ljudje častijo nad vse! O sveto srce, Jezusovemu srcu najbolj podobno! O ljubezni polno, nam revam tako milo srce, otajaj vendar tudi naša ledena srca in stori jih podobna Jezusovemu božjemu srcu; dodeli nam ljubezen do čednosti in del tiste ljubezni, s katero si bilo ti vedno vneto.

Varuj sveto cerkev, brani jo, bodi ji pribežališče zoper napade njenih sovražnikov. Sprejmi nas k Jezusu; izprosi nam milosti, potrebne k zveličanju. Bodi nam tolažnica v bridkostih, podpora v izkušnjavah, pribežališče v preganjanju, zaščitnica v nevarnostih, zlasti pa ob naši smrtni uri, v tistem

zadnjem boju, ko bo satan zoper nas napenjal vse svoje moči, da bi pogubil našo dušo. V tistem strašnem trenutku, ko pojde za vso dolgo večnost, takrat, o premila Devica, izkaži nam vso ljubezen in moč svojega materinega srca; takrat nam pokaži, koliko premoreš pri Jezusu, in odpri nam po svoji nezapopadljivi milosti svoje presveto srce, da bomo Jezusa v hiši izvoljenih častili in hvalili na vekomaj, Amen.

Bodi božje srce Jezusovo in neomadeževano srce Marijino vedno bolj spoznano, hvaljeno in češčeno, ljubljeno in poveljano zdaj in vselej in povsod na vesoljnem svetu. Amen.

(Pij VII. je l. 1816. podelil 60 dni odpustka za to pobožno molitev.)

Marijino rojstvo ali mali šmaren.

(Dne 8. kimavca.)

Prosimo te, o Gospod, podeli svojim služabnikom nebeške milosti, da nam, kakor je bilo materinstvo preblazene Device začetek zveličanja, slav-

nostni praznik njenega rojstva mir pomnoži.

Tvoje rojstvo, o preblaga Devica in božja porodnica Marija, je svetu oznanilo veliko veselje. Iz tebe je izšlo solnce pravice, Jezus Kristus, naš Gospod in Bog, on, ki je vzel prekletstvo od nas in nam dal blagor, on, ki je premagal smrt in nam podelil večno življenje. Pravično je, da se danes vsi dobri ljudje vesele, in da tvoji častilci z otročjim veseljem kličejo: Blagor nam; kraljica nebes, bodoča mati našega Odrešenika, nam je rojena; hvaliti in ljubiti jo hočemo, ker bo tudi naša mati; tvoj rojstni dan je razveselil nebo, bodi nam, ker si zdaj v nebesih, prijateljica, srednica in mati. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Praznik imena Marijinega.

(Nedelja v osmini Marijinega rojstva.)

Slavna Devica Marija, kraljica nebes, častitljiva mati Odrešenika vseh ljudi, z otroškim zaupanjem kličem k tebi in te prosim, da mi po svojem imenu pri Bogu izprosiš usmiljenje!

Marija, o blaženo, o drago, o tolažljivo ime! Kaj je Marija pač drugega kot pribežališče grešnikov, tolažnica žalostnih, zagovornica vseh, ki iščejo pomoči, srednica izpokornih, pomoč slabih, rešiteljica iz nevarnosti, zgled vseh čednosti! Spoštovano, češčeno in povekšano bodi ime Marijino!

Izkaži, o blaga Devica, vsem svojo pomoč, ki tvoje ime častijo. Tvoja usmiljenost naj tolaži žalostne, tvoja ljubezen naj varuje vse!

Bodi mi pomočnica in tolažnica v trpljenju, varuj me v nevarnostih duše in telesa! Tvoje sveto ime, katerega se angeli vesele, hočem imeti v ustih in srcu, dokler živim. Naj me tolaži in krepča, naj oživlja tvoje upanje, naj utrjuje moj pogum in naj me blagoslavlja! O dobra, ljubezniva mati in Devica Marija!

Posnemajoč tvoje čednosti ti hočem izkazovati svoje češčenje, vedno se hočem ozirati po tvojem zgledu, da postanem vreden tvoje milosti in tvojega varstva. Vodi me povsod skozi to truda-polno življenje. V tebe zaupam, bodi

mi mogočna zagovornica in varihinja zdaj in vse dni mojega življenja in ob moji smrtni uri. Amen.

Za rožnovensko nedeljo.

(Prvo nedeljo meseca vinotoka.)

O Bog, katerega edinorojeni Sin nam je s svojim življenjem, s svojo smrtjo in s svojim vstajenjem pridobil plačilo večnega življenja, dodeli nam, ki skrivnosti svetega rožnega venca preblazene Device pobožno častimo, da posnemamo, kar nas učijo, in dosežemo, kar nam obetajo. Po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, Gospodu našem. Amen.

Marijino darovanje.

(Dne 21. listopada.)

Prečista Devica Marija, z vesoljno sveto cerkvijo vred praznujem danes spomin tvojega darovanja v templu, kjer so te tvoji pobožni stariši Joahim in Ana darovali Vsemogočnemu. Naj bode to vsem starišem zgled, da svoje otroke s sveto odgojo Najvišjemu kot

prijetne darove sporoče. V prvi mladosti si se ti, najčistejša, darovala večnemu Bogu, kateremu si že v trenutku svojega rojstva bila posvečena. Prosim te pomoči, da se tudi jaz ves posvetim Bogu, njemu samemu služim in tako po tem življenju dosežem večno zveličanje. Amen.

Molitev k materi božji dobrega sveta.

O Bog, ti čudoviti svetovalec vsega dobrega, ki si milosti polno podobo porodnice svojega božjega Sinu ohranil in jo prenesel po svojih svetih angelih v dežele vernikov, daj, da, kakor pobožno častimo velikost daru, po zasluženju in blagih svetih preblažene Device in matere Marije srečno dospemo v nebeško domovino. Ki živiš in kraljuješ, pravi Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Počeščenje žalostne Device.

**Prošnja do žalostne Device
za 7 čednosti in 7 darov sv. Duha.**

V. O Bog, pazi na mojo pomoč!
O. Gospod, hiti mi pomagat!

1. O prežalostna mati Marija! Z najpristrčnejšim sočutjem spominjam se tiste žalosti, ki jo je občutilo tvoje nežno srce pri prerokovanju svetega starčka Simeona. O preljuba mati, po tem tvojem prežalostnem srcu prosim te, zadobi mi čednost sv. ponižnosti in dar svetega strahu božjega. Češčena Marija . . .

2. O prežalostna mati Marija! Z najpristrčnejšim sočutjem spominjam se tistega strahu, ki ga je občutilo tvoje rahlo čuteče srce takrat, ko si bežala

v Egipt in ondi prebivala. O preljuba mati, po tem tvojem prestrašenem srcu prosim te, zadobi mi čednost svete radodarnosti, zlasti do ubožcev, in dar pobožnosti. Češčena Marija . . .

3. O prežalostna mati Marija! Z najprisrčnejšim sočutjem spominjam se tistih skrbi, ki jih je občutilo tvoje tako skrbno srce takrat, ko si izgubila svojega ljubega Jezusa. O preljuba mati, po tem tvojem skrbnem srcu prosim te, zadobi mi čednost svete čistosti in dar učenosti. Češčena Marija . . .

4. O prežalostna mati Marija! Z najprisrčnejšim sočutjem spominjam se tiste bridkosti, ki jo je občutilo tvoje materino srce takrat, ko si srečala Jezusa s težkim križem obloženega. O preljuba mati, po tem tvojem ljubezni polnem, od bolečin razmesarjenem srcu prosim te, zadobi mi čednost svete potrpežljivosti in dar moči. Češčena Marija . . .

5. O prežalostna mati Marija! Z najprisrčnejšim sočutjem spominjam se mučeništva, ki ga je pretrpelo tvoje

pogumno srce takrat, ko si bila pričujoča pri smrtnem boju Jezusovem. O preljuba mati, po tem tvojem mučenem srcu prosim te, zadobi mi čednost svete zmernosti in dar svêta. Češčena Marija . . .

6. O prežalostna mati Marija! Z najprisrčnejšim sočutjem spominjam se tiste rane, katero so vsekali tudi tvojemu usmiljenemu srcu takrat, ko so s sulico prebodli Jezusovo stran in njegovo ljubezni polno srce. O preljuba mati, po tem tvojem prebodenem srcu prosim te, zadobi mi čednost bratovske ljubezni in dar umnosti. Češčena Marija . . .

7. O prežalostna mati Marija! Z najprisrčnejšim sočutjem spominjam se bolečine, katero je pretrpelo tvoje ljubeče srce takrat, ko so Jezusa položili v grob. O preljuba mati, po tem tvojem svetem, z največjo žalostjo napolnjenem srcu prosim te, zadobi mi čednost svete gorečnosti in dar modrosti. Češčena Marija . . .

V. Prosi za nas, Devica prežalostna!

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih!

Molimo! Prosimo te, Gospod Jezus Kristus, naj zdaj in ob naši smrtni uri pri tvojem usmiljenju prosi za nas tvoja mati, preblažena Devica Marija, katere presveto dušo je o tvojem trpljenju presunil meč bolečin.

Preblažena Devica Marija, ti mati svetega upanja in lepe ljubezni, izprosi nam milost, da vedno ljubimo tvojega Sina, ki je toliko trpel za nas. Daj tudi nam zanj trpeti in vtisni nam svoje rane v srce, da jih tudi mi občutimo in izkesani spoznamo, koliki so naši grehi! Prosi za nas, da bomo očiščeni z odrešilno krvjo tvojega Sina in se bomo ogibali vsakega greha. Njegova smrt in tvoje bolečine naj nas obvarujejo večne smrti. Amen.

Molitev k žalostni materi božji.

Sveta Devica Marija, mati mojega Zveličarja, prosim te zavoľo bridke žalosti, katera je presunila tvoje materno srce, ko si videla svojega ljubega

Sina na križu umirati, izprosi mi milost, da svojega križanega Odrešenika nikdar ne pozabim, in da, o preljuba mati, prav živo občutim grenkobo njegove smrti in spoznam velikost njegove ljubezni, s katero se je radovoljno dal v najgrozovitejšo smrt. Izprosi mi zveličalno žalost in solze prave pokore, da objokujem svoje grehe, zavoľo katerih je Jezus prelil svojo kri. Spomin Jezusovega trpljenja naj me neprenehoma nagiblje, greha se varovati, svojega Boga ljubiti nad vse, in nikdar se z grehom od njega ne ločiti.

Preljubezniva mati, sprejmi me kot svojega otroka v svoje varstvo, bodi mi dobrotljiva mati, in nikdar me ne zapusti brez pomoči v vseh mojih potrebah, zlasti ne v moji smrtni uri. Sveta Marija, brani me vselej v vseh izkušňavah satanovih, bodi moja besednica pri svojem božjem Sinu, in prosi, da bom enkrat umirajoč klical presveta imena: Jezus, Marija, Jožef! O mati usmiljena, usliši me. Pribežališče grešnikov, k tebi upijem. Pomoč kristjanov, pomagaj mi. Tolažnica žalostnih, tolaži

me. Sveta Marija, mati božja, prosi za me, ubogega grešnika, zdaj in ob moji smrtni uri. Amen.

Venec v čast sedem žalosti matere božje.

S premišljevanjem.

O moj edini in ljubeznivi Gospod! Poglej me vsega osramotenega pred tvojim svetim obličjem v premišljevanju mnogih in velikih krivic, katere sem ti storil. Prosim te, odpusti mi vsa ta razžaljenja, ker jih iz sra, iz čiste ljubezni do tebe obžalujem in zavoljo tvoje neskončne popolnosti nad vse zaničujem in zavržem. Kakor želim, da bi bil raje tisočkrat umrl, kakor da sem tebe razžalil: tako tudi trdno sklenem, raje tisočkrat izgubiti življenje, kakor tebe še katerikrat razžaliti. O moj križani Jezus, resnično voljo imam, da kakor hitro bo mogoče svojo dušo očistim s tvojo drago krvjo v zakramentu svete pokore.

Med tem pa prosim tebe, preusmiljena Devica, mati milosti in pribežališče grešnikov, zadobi mi po moči

svojih prebridkih bolečin odpuščanje grehov, po katerem tolikanj hrepenim. Ob enem molim na papežev namen, da bi postal deležen svetih odpustkov, kateri so podeljeni na tvoj rožni venec, in upam, da bom tako dosegel odpuščanje (časnih) kazni, ki sem jih zaslужil s svojimi grehi.

S tem zaupanjem v srcu pre-mišlujem prvo bolečino, katero je občutila preblazena Devica in mati božja takrat, ko je v templu svojega edinorojenega Sina Jezusa presrečnemu starčku Simeonu položila v naročje in iz njegovih ust slišala besede: »Ta (otrok) ti bode meč bolečin, kateri bo presunil tvojo dušo«, s katerimi besedami je bilo naznanjeno trpljenje in smrt njenega Sina Jezusa. Oče naš... enkrat; Češčena Marija... sedemkrat.

Drugo bolečino je občutila preblazena Devica takrat, ko je morala bežati v Egipt, da bi se umaknila preganjanju brezbožnega Heroda, kateri je njenega ljubega Sina hotel umoriti. Oče naš... enkrat; Češčena Marija... sedemkrat.

Tretjo bolečino je občutila preblazena Devica takrat, ko je o velikonočnih praznikih s svojim ženinom, svetim Jožefom, in s svojim ljubim Sinom Jezusom šla v Jeruzalem, vračaje se v svojo domačijo pa svojega edinega ljubljenca pogrešala in tri dni to izgubo objokavala. Oče naš . . . enkrat; Češčena Marija . . . sedemkrat.

Četrto bolečino je občutila preblazena Devica takrat, ko je srečala svojega preljubeznivega Sina Jezusa, ko je, s težkim križem na svojih nežnih ramah, šel na goro Kalvarijo, da bi bil tam križan za naše zveličanje. Oče naš . . . enkrat; Češčena Marija . . . sedemkrat.

Peto bolečino je občutila preblazena Devica takrat, ko je videla, kako je bil njen Sin Jezus povikšan na trdem lesu svetega križa, kako je na vseh straneh tekla kri iz njegovega presvetega telesa in kako je čez tri ure po hudi smrtni bridkosti umrl. Oče naš . . . enkrat; Češčena Marija . . . sedemkrat.

Šesto bolečino je občutila blažena Devica takrat, ko so njenemu ljublje-

nemu Sinu s sulico prebodli stran, ga sneli s križa in položili v njeno najčistejše naročje. Oče naš . . . enkrat; Češčena Marija . . . sedemkrat.

Sedmo in zadnjo bolečino je občutila preblažena Devica Marija, naša gospa, posebna besednica svojih služabnikov in vseh ubogih grešnikov, takrat, ko je videla presveto telo njenega Sina Jezusa v grob položiti. Oče naš . . . enkrat; Češčena Marija . . . sedemkrat.

Zdaj moli še trikrat »Češčena Marija . . .« na čast svetim solzam, katere je Marija prelivala v svojih bolečinah, da bi ti Bog dodelil milost resničnega kesanja in svetih odpustkov. Potem:

V. Prosi za nas, o prežalostna Devica!
O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo! Prosimo te, Gospod Jezus Kristus, naj zdaj in v uri naše smrti pri tvojem usmiljenju prosi za nas tvoja mati, preblažena Devica Marija, katere presveto dušo je o tvojem trpljenju presunil meč bolečin. Po tebi, Jezusu Kristusu, Odrešeniku sveta, ka-

teri z Očetom in svetim Duhom živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

Deset let odpustka, kolikorkrat se po vredno prejetih sv. zakramentih Jezusu, Mariji ali kakemu svetniku na čast kako dobro delo opravlja, ako se molek pri sebi nosi in pogostoma moli ta rožni venec. 200 let odpustka, ako se po vredni izpovedi ta rožni venec in nekoliko na papežev namen moli. Popolni odpustek: 1. enkrat v mesecu z navadnimi pogoji brez obiskanja cerkve, ako se moli cel mesec vsak dan; 2. enkrat v letu, kadar se po vredno prejetih svetih zakramentih ta rožni venec moli, če je kdo imel navado štirikrat vsak teden v letu ga opravljati. Klemen XII. dne 12. grudna 1734.

Da se dobijo odpustki tega venca, treba je imeti nalasč za to narejen in blagoslovljen molek. Blagosloviti ga smejo mašniki iz reda servitov, pa tudi drugi mašniki, kateri imajo to posebno pravico od papeža ali od višjih imenovanega reda.

Psalmi v čast preblaženi Devici.

(Zložil sv. Bonaventura.)

Prvi psalm.

Slavil te bom, Marija, naša ljuba gospa, ker si me spravila z Gospodom in si me navdala s tolažbo.

Poglej, o gospa, moja rešnica, v te zaupam in ne bom obupal.

Zakaj moja moč si ti in moje rešenje v Gospodu; saj si mi dala ti rešenje.

V veselju bom zajemal vodo iz studencev zveličanja, in bom vedno klical tvoje ime.

Glasno oznanujte med narodi čednosti naše ljube gospe! Zakaj nad vse je visoko njeno sveto ime.

Slavite in hvalite jo, o človeški rodovi! Zakaj gospod Bog vam je dal tako srednico.

Čast bodi Očetu . . .

Drugi psalm.

Moje srce se je veselilo v Gospodu, in moja moč je vzrastla v naši ljubi gospej!

Kdo je tako svet kakor naša ljuba gospa? Vse druge presega.

Zgine naj staro iz naše zaveze, da bomo govorili v novih jezikih!

Povzdiguјta in hvalita Marijo, Sion in Jeruzalem! Zakaj najveličastnejša je izmed ženâ Izraelovih!

Z uboštvom udarja ošabne, ponižne pa bogati; ponižuje prevzetne, a ponižne povišuje.

Vzvīšenejša kakor nebesa in mo-
gočnejša kakor zemlja je naša ljubagospa.
Čast bodi Očetu . . .

Tretji psalm.

Spoznal sem tvoje veličanstvo, naša
ljuba gospa, in sem se začudil; ogledo-
val sem tvoja dela in sem se zgrozil.

Gospa, tvoja dela so velika; oživila
si jih sredi časov.

Slavil te bom, gospa, da si to skrila
modrim, in si razodela malim.

Polna so nebesa tvojega veličanstva,
in zemlja je premajhna tvojemu usmi-
ljenju.

Prišla si pomagat, o Devica, svo-
jemu ljudstvu, prišla si pomagat s svo-
jim Kristusom.

O blažena gospa, ti nas lahko
rešiš, usmili se nas siromakov.

Kogar ti varuješ, bode se zveličal,
kogar pa ti zapustiš, ta se pogubi.

Čast bodi Očetu . . .

Četrty psalm.

Poslušajte, nebesa, slavo prebla-
žene Device Marije! Čuj, o zemlja, be-
sede mojih ust!

Povišujte jo vedno z menoj, in poveljučujmo njeno ime vekomaj!

Zaslepljenci in hudobneži, spoznajte, da se morete zveličati le po Mariji, naši ljubi gospej, in njenem Sinu, Jezusu Kristusu!

Če zapustiš Marijo, zapustiš tudi najvišjega kralja, zakaj ni te odrešil brez Marije!

O, spoznaj vendar svojo mater, in misli na svoje poslednje reči!

Kakor shira otrok, ki ni pri materi, tako tudi ne bomo zveličani, če ne ostanemo pri naši ljubi gospej!

Naj torej hrepeni moja duša po njej; ne zapustim Marije prej, da mi izprosi blagoslova svojega Sina!

Tvoja usta naj ji kličejo hvalo, in prepevaj njene veličanstvo vsak dan!

Čast bodi Očetu . . .

Peti psalm.

Slavite vsa veličastna dela slavne gospe, hvalite in povzdigujte jih vekomaj!

Častite našo ljubo gospo, o angeli!
Častite nebesa našo gospodovalko!

Časti cela zemlja našo ljubo gospo,
katero je blagoslovil kralj nad vse
stvari.

Češčena, hči najvišjega kralja, naj-
lepše dišeča roža!

Češčena, ti cvet in krona ženâ!
Češčena, slava Jeruzalemova!

Tvoj duh je kakor duh polne njive,
katero je Bog blagoslovil!

Blagoslovljeni so, kateri te blago-
slavljajo, in njih srca obogate!

Kdor tebe preklinja, o snežna roža,
tega bo razdrobilo večno prekletstvo
božje!

Tvojim služabnikom naj vedno
bogato rodita trta in oljka milosti!

Tvojemu imenu naj se vklanjajo
vsi, ki so v nebesih, na zemlji in v
peklenskem brezdnu!

Častimo Gospoda, ki te je ustvaril,
in slavimo stariše, ki so te vzgojili!

Nebo in zemlja naj te častita, naša
ljuba gospa! Zakaj hvale si vredna,
častitljiva in povišana si na vse veke!

Čast bodi Očetu . . .

Posvečenje Devici Mariji.

Sveta, brezmadežna Devica in mati božja Marija, zaupam v tvojo dobroto in srčno želim, da bi ti služil. Zato te danes prosim vpričo najsvetejšega zakramenta ter vseh angelov in svetnikov, vodi in varuj me kakor mati.

Trdno sklenem, da bom posnemal tvoje čednosti, da ti bom zvesto služil in da bom razširjal tvojo slavo, kolikor bo moči, in tudi druge vzpodbujal, naj ti služijo.

Zato te prosim, o predobra mati, po presveti krvi, ki jo je prelil na svetem križu tvoj Sin, naš Gospod, Jezus Kristus, sprejmi me milostno za svojega otroka in pomagaj mi v vseh dušnih in telesnih potrebah.

Izprosi mi od Boga milost, da ne bom ne mislil, ne govoril, ne delal ničesar, kar bi žalilo tvojega božjega Sina, in da bom napeljeval tudi druge k takemu življenju, kolikor mi bo mogoče.

Izprosi mi slednjič to milost, da bom srečno umrl, da bom kmalu zagledal v večni blaženosti obličje tvo-

jega božjega Sina, in da ga bom v nebeški slavi večno molil in ljubil.

O častitljiva nebeška kraljica, preblazena mati Marija, ozri se na-me, svojega otroka!

Nad vsemi angeli in svetniki sediš prav pri kraljevem prestolu svojega božjega Sina, ki tebe, svojo mater, večno ljubi in spoštuje ter ti nobene prošnje ne odreče.

Mogočna si in bogata, močna si in modra; deliš nam vse darove in milosti.

Poglej na-me z milostnimi očmi, če se bodem obotavljal; drži me, če hočem pasti; vodi me, če bi se hotel izgubiti; varuj me, če se približuje zapeljivec; pokrepčaj me, če preti nevarnost moji duši.

Pokaži, da si moja mati, ne odrekaj mi ljubezni; tako se bo razlil na-me, tvojega otroka, po zasluženju tvojega Sina, blagoslov troedinega Boga, Očeta, Sina, in sv. Duha. Amen.

Počeščenje svetega Rešnjega Telesa.

Obiskovanje Najsvetejšega.

Po sv. Alfonzu.

Moj Gospod Jezus Kristus, iz ljubezni do nas ljudi si v tem najsvetejšem zakramentu vedno, noč in dan, pričuješ. Čakaš, ljubeznivo kličeš, iščeš in sprejemaš z milostljivim srcem vse, ki k tebi pridejo, ki tebe iščejo. Verujem in trdim, da si resnično in bistveno pričuješ v najsvetejšem oltarskem zakramentu. Spoznam svojo veliko nevrednost, zato rej te ponižno molim kot svojega pravega in živega Boga. Hvala ti bodi; kolikor premorem, te hvalim za brezštevilne milosti, katere si mi že izkazal. Posebna hvala ti bodi, ker si se toliko ponižal, da si se v tem zakra-

mentu samega sebe meni dal, da si mi svojo presveto mater izvolil v priprošnico, in tudi zato, ker si me poklical, da te tukaj v cerkvi pobožno obiščem.

Zato hočem danes iz treh vzrokov počastiti tvoje presveto in ljubezni polno Srce. Prvič, da se ti, kolikor je meni ubogi revi mogoče, spodobno zahvalim za neprecenjeno milost, da te smem tukaj obiskati. Drugič, da bi nekoliko popravil nespodobnosti in oskrunjevanja, ki ti jih prizadevajo v tem zakramentu tvoji sovražniki, neverniki in krivoverci, ali pa tudi mlačni kristjani. In tretjič, da bi te s tem obiskovanjem spodobno molil na tistih krajih cele zemlje, kjer te, o moj ljubeznivi Zveličar, v tem zakramentu ljubezni nobeden ne časti, nobeden ne moli, kjer si zapuščen od vseh človeških otrok. O moj Jezus, ljubim te iz vsega srca, in čez vse mi je žal, da sem dozdej tvojo neskončno dobroto tolikokrat razžalil. S pomočjo tvoje milosti trdno sklenem, te nikoli več ne žaliti.

Vem in spoznam, da sem reven in ubog, vendar se predrznem, ter se

danes vsega darujem tebi. Posvetim se v službo tvojega veličastva. Odpovem se popolnoma za vselej svoji volji. Vsega se ti izročim, nič si za-se ne obdržim. Svoje nagnjenje, svoje želje, vse ti dam. Delaj z menoj in z vsem, kar je mojega, po svoji najsvetejši volji. Zanaprej ne iščem, ne želim in nočem nič drugega kakor samo to, da tebe ljubim, tebi služim, da sem vendar že enkrat zvest v izpolnovanju tvoje presvete božje volje.

Tebi priporočim tudi uboge duše v vicah, posebno tiste, ki so te rade častile v presvetem zakramentu, pa tudi tiste, ki so srčno ljubile tvojo ne-omadeževano mater. O, še danes jim izkaži čudovitno moč svojega neskončnega usmiljenja!

Priporočim ti tudi vse uboge grešnike. Usmili se jih, daj jim milostljivo čas, priložnost in resnično voljo, da se po pravi pokori k tebi vrnejo. Poslednjič pa, o moj preljubezni veličar, zedinim vse svoje želje, vse svoje hrepenenje z željami tvojega ljubezni polnega Srca, in tako sklenjene jih darujem tvojemu neskončnemu Očetu,

ter ga prosim v tvojem presvetem imenu,
da jih iz ljubezni do tebe milostljivo
sprejme in usliši mojo prošnjo. Amen.

Češčeno in hvaljeno naj vedno bo,
Presveto Rešnje Telo!

* * *

»To je moje počivališče vekomaj in vekomaj; tukaj bom stanoval, ker sem ga izvolil.«
(Psalm 131, 14.)

Tako mi govoriš, o moj ljubeznivi Jezus, tu v tem tabernakelju. Ako si tedaj ta oltar izvolil sebi v stanovanje, da si vedno pri nas v najsvetejšem zakramentu; ako te ljubezen do nas toliko žene, da tukaj bivaš, tukaj počivaš; ali naj ne bomo tudi mi radi pri tebi, ali ne bodo tudi naša srca tukaj pogostoma počivala, tukaj večkrat čula, tukaj, kjer teče v vsi obilnosti studenec vsega razveseljevanja? O srečne, presrečne, vé ljubeče duše, ki ne poznate na tem svetu prijaznejšega kraja, kakor je kraj, kjer je Jezus Kristus pričujoč; ki le iščete biti blizu Jezusa v najsvetejšem zakramentu! O kako srečen,

presrečen bi bil tudi jaz, moj predobrotljivi Jezus, ako bi od danes in z naprej ne iskal nič drugega, kakor biti le pri tebi, misliti le na tebe, in se pogovarjati le s teboj v zakramentu svetega Rešnjega Telesa, kjer ti noč in dan skrbiš in misliš le name.

O moj Jezus, koliko let sem zapravil, ko sem živel ločen od tebe, ko te nisem ljubil? O vé nesrečna leta, o ko bi vas mogel zbrisati iz bukev svojega življenja! Tebe pa, o neskončna milost in dobrota, neizmerna potrpežljivost mojega Boga, tebe hvalim in zahvalim, da si me tako dolgo prenašal, ki sem te, najbolj nehvaležna stvar, vedno le žalil. Prizanašal si mi pa le zato, da bi me vendar premagala tvoja milost, me vjela tvoja ljubezen, da bi bil ves tvoj. Gospod, zavržem in prekličem nesrečni čas, ko sem se ustavljal tvoji dobroti. Ne bom, ne smem biti dalje nehvaležen. Teh ur, ki mi jih milostljivo še dati hočeš, naj jih bo malo ali veliko, ne vem boljše obrniti, kakor da služim le tebi. Ti mi pa daj potrebno milost! Saj mi je ne boš od-

rekel, ki te prosim za njo. Ljubeznivo, prijazno si tako dolgo hodil za menoj, in jaz sem bežal pred teboj. Svojo ljubezen si mi ponujal, silil; pa od sveta preslepljen, sem tebe zaničeval. O koliko bolj me boš ljubil zdaj, ko te iščem, za teboj hodim in te ljubiti želim!

Daj mi milost, da te res ljubim, o vse ljubezni vredni Bog! Ljubim te iz vsega srca, ljubim te nad vse. Bolj te ljubim kakor sebe, bolj ko svoje življenje. Žal mi je, da sem te kdaj žalil. O neskončna dobrotā, odpusti mi vse moje nehvaležnosti, in z odpuščenjem mi daj še milost, da te ljubim tako, kakor zaslužiš, zdaj in na vekomaj. Vsemogočni Oče, pokaži svojo vsemogočnost, da ves vset spozna, da je moč tvoje milosti premagala mojo tebi toliko nehvaležno dušo ter jo je prestvarila tako, da te zdaj ljubi bolj ko vse druge reči. Zato te prosim po zasluženju Jezusa Kristusa, Sina tvojega; in edino to prosim za vse življenje svoje, in le po tem bom hrepenel vse svoje žive dni. Ti si mi dal te želje, daj mi tudi pomoč, da jih resnično izvedem.

O Jezus, tebi živim, tebi umrjem,
tvoj sem živ in mrtev.

(300 dni odpustka za enkratno molitev.
V mesecu popolnoma odpustek, kdor po prejemu
sv. zakramentov opravi navadne molitve za od-
pustke. Ti odpustki se morejo darovati dušam v
vicah. Papež Pij IX. 1859.)

Počesčenje.

Bodi hvaljeno in česčeno presveto
Rešnje Telo s toliko hvalnicami, ko-
likor je zvezd na nebu, iskric v ognju,
peska na zemlji, kaplic v morju; ko-
likor je cvetlic pomladi, semen po
letu, listja v jeseni, snežnic po zimi;
kolikor je vseh stvari po vseh svetovih.
Ker ti, ki si Gospod in stvarnik vseh
svetov, pa vendar v podobah kruha in
vina prebivaš, si vreden česčenja vseh
stvari, ti, v resnici skriti Bog! (Iz. 45, 15.)

Bodi hvaljeno in česčeno presveto
Rešnje Telo s toliko hvalnicami, ko-
likor jih vsi ljudje kdaj v djanju izka-
zati, z jezikom izgovoriti ali v srcu
izmisliti zamorejo. Ker ti, ki si kralj
nebeški, pa se vendar revnemu člo-
veku kakor jed in pijača zavživati
daješ, si vreden, da te vse človeštvo

brez nehanja časti, katero je le po tvoji predragi krvi odrešeno. (I. Petr. 1, 19.)

Bodi hvaljeno in češčeno presveto Rešnje Telo s toliko hvalnicami, kolikor jih vsi angeli v nebesih, dà, kolikor jih sama presveta Trojica v svoji močnosti izgovoriti, po svoji modrosti obseči, po svoji dobrotljivosti želeti zamore. Ker ti, ki si večni in neskončni Bog, in ničesar ne potrebuješ, pa vendar ubogemu človeku iz gole ljubezni tudi svoje božanstvo v hrano daruješ, si vreden, da ne samo na zemlji, ampak tudi po nebeških višavah tvoja hvala brez konca doni, ki si slavljen in nad vse povišan. (Dan. 3.)

V. Bodi češčen in hvaljen vsaki čas.

O. Najsvetejši in božji zakrament.

(Kdor poslednji dve vrstici pobožno in izklesano moli, zadobi vsak dan enkrat 100 dni odpustka; ob četrtkih pa in vse dni osmine praznika sv. Rešnjega Telesa 300 dni, ako ta vzdihljaj moli trikrat na dan. Pij VI. 24. maja 1770.)

Vzpodbudljaji pred Najsvetejšim.

Po sv. Alfonzu Ligvoriju.

Najvišji Gospod nebes in zemlje!
Največja dobrota! Neizmerno veli-

čanstvo! Tako si ljubil človeški rod, in kako te sedaj zaničuje! In med temi ljudmi, o Bog, si mene posebno ljubil, dodelil si mi posebne milosti, katerih drugi niso dosegli. V zahvalo za te milosti sem te žalil hujše in večkrat kot drugi! K tvojim nogam padem na kolena, o Jezus, moj Odrešenik, in prosim: Ne zavrzi me izpred svojega obličja! Res zaslužim, da me zavržeš radi nehvaležnosti moje, a rekel si, da ne bodeš preziral izkesanega grešnika, ki se vrne k tebi. Kesam se, o Jezus, ker sem te razžalil. Preje te nisem prav poznal, sedaj pa spoznavam v tebi svojega Gospoda in Odrešenika, ki je umrl, da bi se jaz zveličal in ga ljubil. Kdaj te bodem prenehal poplačevati z nehvaležnostjo, o Jezus! Kdaj te bodem začel resnično ljubiti? Od danes z naprej trdno sklenem ljubiti te iz vsega srca in samo tebe ljubiti.

Častim tebe, neskončno dobrotljivega, za vse tiste, ki te ne častijo, in ljubim te za vse tiste, ki te ne ljubijo. Verujem v tebe, upam v tebe, ljubim te, darujem se tebi vsega; pridi

mi na pomoč s svojo milostjo! Slab sem, to veš; toda dodelil si mi toliko milosti, ko te nisem ljubil in nisem hrepenel po tvoji ljubezni; kaj ne smem sedaj pričakovati od tebe usmiljenja, ko te ljubim in samo tebe ljubiti želim?

Dobrotljivi Gospod, podari mi svojo ljubezen, a gorečo, veliko ljubezen, v kateri bodem pozabil vse stvari; močno ljubezen, ki mi bode pomagala premagati vse težave, da bodem samo tebi ugajal; stanovitno ljubezen, ki me bode zvezala za zmeraj s teboj. Upam vse doseči po neskončnem tvojem zasluženju, o Jezus, pričakujem vse po priprošnji tvoji, o Marija, moja mati!

Duhovno obhajilo.

Verujem, o Jezus, v tvojo pričujočnost v najsvetejšem zakramentu; upam v tebe; ljubim te nad vse. Iz ljubezni do tebe obžalujem vse vsoje grehe; vekomaj nočem več grešiti. Pridi, o moj Jezus, nebeški ogenj, pridi in požgi v meni vse, kar ti ne ugaja. Hrepenim po tebi iz vsega svojega srca, pridi, obišči in pokrepčaj me s svojo milostjo, kakor

si obiskal in pokrepčal svoje apostole pri zadnji večerji, ko si jim dal svoje presveto Telo v hrano in svojo dragoceno Kri v pijačo.

(Misli si, da si prejel Jezusa in reci): O, moj Jezus, molim in objamem te, kakor da si resnično prišel v moje srce. Dodeli mi milost, da bodem ljubil samo tebe in nad vse, in da me pripravlja duhovno obhajilo na moje prihodnje pravo sveto obhajilo. Dodeli mi milost živeti in umreti v tvoji milosti, da se bodem nazadnje vekomaj zedinil s teboj. Amen.

Prošnja za blagoslov.

Sedaj, o Jezus, te prosim še za tvoj sveti blagoslov. Blagoslovi me na telesu in na duši. Blagoslovi moje molitve, misli, želje, besede in dejanja. Blagoslovi tudi vse moje sorodnike in vse, za katere sem dolžan moliti, in ki so se priporočili meni v molitev. Blagoslovi vse bolnike in umirajoče; dodeli nam vsem sveto smrt, potem ko smo prejeli svete zakramente. — Tvoj sveti blagoslov bodi in ostani pri nas vseh. Amen.

Molitve

pri procesijah s presvetim Rešnjim Telesom.

Pred oltarjem zapoje mašnik »Pange lingua, gloriosi« — »Jezik, poj skrivnost čestito«, — in pevski zbor nadaljuje pesem. Potoma se moli rožni venec na čast najsvetejšega zakramenta, ali pa angelski rožni venec, ter prepevajo pesmi na čast sv. Rešnjemu Telesu.

Prvi evangelij.

Pred vsakim evangelijem moli z mašnikom:

Očisti moje srce in moje ustnice, vsegamogočni Bog, ki si ustnice preroka Izaija očistil z ognjenim ogljem: tako mene očisti s svojo usmiljenostjo, da zamorem tvoj sveti evangelij vredno oznanjevati (premišljevati). Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

V. Blagoslovi me, o Gospod!

O. Gospod bodi v mojem srcu in v mojih ustih, da vredno in spodobno oznanujem (premišljujem) njegov sveti evangelij. Amen.

Zdaj se bere začetek evangelija po sv. Mateju: Bukve rodu Kristusovega. — Zahvali Jezusa, da je zate postal človek, trpel, umrl in ti dal svoje Telo v hrano.

V. Gospod z vami.
O. In z duhom tvojim.

† **Začetek svetega evangelija po Mateju.**

O. Slava ti, o Gospod!

Bukve rodu Jezusa Kristusa, sinu Davidovega, sinu Abrahamovega.

Abraham je rodil Izaka; Izak pa je rodil Jakopa; Jakop pa je rodil Juda in njegove brate. Juda pa je rodil Faresa in Zara s Tamaro; Fares pa je rodil Ezrona; Ezron pa je rodil Arama; Aram pa je rodil Aminadaba; Aminadab pa je rodil Naasona; Naason pa je rodil Salmona; Salmon pa je rodil Booza z Rahabo; Booz pa je rodil Obed z Ruto; Obed pa je rodil Jeseja; Jese pa je rodil Davida, kralja.

David pa je rodil Salomona ž njo, ki je bila Urijeva; Salomon pa je rodil Roboama; Roboam pa je rodil Abija; Abija pa je rodil Aza; Aza pa je rodil Jozafata; Jozafat pa je rodil Jorama; Joram pa je rodil Ozija; Ozija pa je rodil Joatama; Joatam pa je rodil Ahaza; Ahaz pa je rodil Ezekija; Ezekija pa je

rodil Manaseja; Manase pa je rodil Josija; Josija pa je rodil Jehonija in njegove brate ob babilonskem preseljevanju.

In po babilonskem preseljevanju je rodil Jehonija Salatiela; Salatiel pa je rodil Zorobabela; Zorobabel pa je rodil Abiuda; Abiud pa je rodil Eliakima; Eliakim pa je rodil Azorja; Azor pa je rodil Sadoka; Sadok pa je rodil Ahima; Ahim pa je rodil Eliuda; Eliud pa je rodil Eleazarja; Eleazar pa je rodil Matana; Matan pa je rodil Jakopa; Jakop pa je rodil Jožefa, moža Marije, iz katere je rojen Jezus, ki se imenuje Kristus.

Mašnik poljubi vsakokrat začetek evangelija tiho rekoč: Po besedah evangelija nam odpusti Bog naše grehe. Amen.

Mašnik poje:

Po besedah svetega evangelija in po zasluženju in priprošnji svetega apostola in evangelista Mateja odpusti nam Gospod vse naše grehe in hudobije. Amen.

V. Treska in hudega vremena.
 O. Reši nas, o Gospod.
 V. Gospod, usliši mojo molitev.
 O. In moje vpitje naj k tebi pride.
 V. Gospod z vami.
 O. In z duhom tvojim.

Molimo! Odvrni od svoje hiše, prosimo, o Gospod, vsako duhovno zlo, in naj se ji ne bliža nesreča hudega vremena. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Mašnik dá blagoslov z Najsvetejšim in poje:

Z nebeškim blagoslovom bodi blagoslovljen, obvarovan in ohranjen ta kraj in vsi, ki v njem prebivajo, tudi polja in sad zemlje; v imenu † Očeta, in † Sina, in sv. † Duha. Amen.

Drugi evangelij.

Začetne molitve kakor pri prvem evangeliju.
 — Bere se začetek evangelija po sv. Marku: Sv. Janes Krstnik oznanjuje v puščavi krst pokore in krščuje ob Jordanu. — Obudi tudi ti kes nad svojimi grehi in prosi Jezusa za duha prave pokore.

V. Gospod z vami.
 O. In z duhom tvojim.

† Začetek svetega evangelija po Marku.

O. Slava ti, o Gospod.

Začetek evangelija Jezusa Kristusa, božjega Sinu, kakor je pisano v preroku Izaiju: Glej, jaz pošljem svojega angela pred tvojim obličjem, ki bo pripravljaj tvojo pot pred teboj. Glas vpijočega v puščavi: Pripravite pot Gospodu, poravnajte njegove steze.

Bil je Janez v puščavi in je krščeval in oznanjeval krst pokore v odpustčanje grehov. In k njemu je hodila vsa Judejska dežela in vsi Jeruzalemci, in dali so se krstiti od njega v reki Jordanu, izpovedovavši se svojih grehov.

Janez je pa imel oblačilo iz velblodje dlake in usnjat pas krož svojega ledja; njegov živež so bile pa kobilice in divji med. In je oznanjeval, rekoč: »Pride močnejši od mene za menoj, ki mu nisem vreden klečé odvezati jermena na njegovem obutalu. Jaz vas sicer krščujem z vodo, on vas bo pa krstil s sv. Duhom.

Po evangeliju mašnik poje:

Po besedah sv. evangelija in po zasluženju in priprošnji svetega evangelista Marka odpusti nam Gospod vse naše grehe in hudobije. Amen.

V. Kuge, lakote in vojske.

O. Reši nas, o Gospod.

V. Gospod, usliši mojo molitev.

O. In moje vpitje naj k tebi pride.

V. Gospod z vami.

O. In z duhom tvojim.

Molimo! Blagoslovi, vsega-močni, večni Bog, ta kraj, da prebiva v njem zdravje, čistost, zmaga, moč, ponižnost, dobrotljivost in krotkost, izpolnjevanje zapovedi, in hvaležnost od Boga Očeta, in Sina, in sv. Duha; in ta blagoslov naj ostane nad tem krajem in nad vsemi, ki v njem prebivajo, zdaj in vekomaj. Amen.

Blagoslov z molitvijo kakor po prvem evangeliju.

Tretji evangelij.

Začetne molitve kakor pri prvem evangeliju.
— Bere se začetek evangelija po sv. Lukežu:
Angel oznani Zahariji, da bo dobil sina, ki bo

ljudstvo pripravljaj na Odrešenikov prihod. — Zahvali Boga, da živiš v času, ko je Jezus že prišel na svet, in da si krščen in vzgojen v pravi veri. Obudi srčno željo, združiti se z Jezusom in vedno ž njim združen ostati.

V. Gospod z vami.

O. In z duhom tvojim.

† **Začetek svetega evangelija po Lukežu.**

O. Slava ti, o Gospod.

V dnevih Heroda, judejskega kralja, je bil duhovnik, Zaharija po imenu, iz Abijeve vrste, in njegova žena izmed Aronovih hčera, in Elizabeta ji je bilo ime. Bila sta pa oba pravična pred Bogom, živeča po vseh Gospodovih zapovedih in postavah brez napake. Toda otrok nista imela, ker je bila Elizabeta nerodovitna in sta bila oba že priletna.

Prigodilo se je pa, ko je Zaharija opravljal duhovsko službo pred Bogom po redu svoje vrste, ga je po navadi duhovščine zadel žreb, da naj vstopivši v Gospodov tempel zažge kadilo. Vsa množica ljudstva je bila pa zunaj in je

molila ob kadilni uri. Tu se mu prikaže Gospodov angel, stoječ na desni strani kadilnega oltarja. Zaharija ostrmi, ko ga zagleda, in strah ga obide. Angel mu pa reče: »Ne boj se, Zaharija, zakaj uslišana je tvoja prošnja; in tvoja žena Elizabeta ti rodi sinu, in njegovo ime imenuj Janez. In radoval se boš in veselil; in mnogo jih bo veselih njegovega rojstva. Velik bo namreč pred Gospodom; vina in močne pijače ne bo pil in še v maternem telesu bo napolnjen s svetim Duhom. Mnogo Izraelovih otrok bo izpreobrnil k Gospodu, njihovemu Bogu. In pred njim pojde v duhu in moči Elijevi, da obrne srca očetov k otrokom, in neverne k modrosti pravičnih, da pripravi Gospodu popolno ljudstvo.«

Po evangeliju mašnik poje:

Po besedah sv. evangelija in po zasluženju in priprošnji svetega evangelista Lukeža odpusti nam Gospod vse naše grehe in hudobije. Amen.

V. Nagle, neprevidene in večne smrti.
O. Reši nas, o Gospod.

V. Gospod, usliši mojo molitev.

O. In moje vpitje naj k tebi pride.

V. Gospod z vami.

O. In z duhom tvojim.

Molimo! Vsegamogočni, večni Bog, ki si po vseh krajih svojega gospostva pričujoč in razodevaš svojo moč, usliši naše prošnje in varuj ta kraj, ki si ga ustvaril, da mu nobena sovražna zloba ne škoduje, marveč se ti tukaj s pomočjo sv. Duha vedno opravlja čista in dopadljiva služba s pobožnim srcem. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molimo! Obišči, prosimo, o Gospod, ta kraj in vse zalezovanje sovražnikovo daleč od njega odženi, in tvoji sveti angeli naj prebivajo v njem, in naj ga v miru varujejo, in tvoj blagoslov naj vedno ostane nad njim. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Blagoslov z molitvijo kakor po prvem evangeliju.

Četrty evangelij.

Začetne molitve kakor pri prvem evangeliju.
— Bere se začetek evangelija po sv. Janezu: Beseda je meso postala in med nami prebivala.

— Ponižaj se pred Jezusom in veselo ga spoznaj za svojega Boga ter ga pobožno moli v presvetem zakramentu.

V. Gospod z vami.

O. In z duhom tvojim.

† Začetek svetega evangelija po Janezu.

O. Slava ti, o Gospod.

V začetku je bila Beseda, in Beseda je bila pri Bogu, in Bog je bila Beseda. Ta je bila v začetku pri Bogu.

Vse je po nji storjeno in brez nje ni nič storjenega, kar je storjenega. V nji je bilo življenje, in življenje je bilo luč ljudem, in luč sveti v temi, in tema je ni razumela.

Pojavil se je človek, poslan od Boga, ki mu je bilo ime Janez. Ta je prišel pričevat, da bi pričal o luči, naj bi vsi verovali po njem. On ni bil luč, marveč pričeval naj bi o luči.

Bila je prava luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, kateri pride na ta svet. Na svetu je bil, in svet je po njem storjen, in svet ga ni spoznal. V svojo last je prišel, in njegovi ga

niso sprejeli. Kateri so ga pa sprejeli, jim je dal oblast biti božjim otrokom, tistim, kateri verujejo v njegovo ime, kateri niso iz krvi, ne iz volje mesa, ne iz volje moža, marveč iz Boga rojeni.

In Beseda je meso postala, in je prebivala med nami, (in videli smo njeno slavo, kakor slavo Edinorojenega od Očeta,) polna milosti in resnice.

Po evangeliju mašnik poje:

Po besedah sv. evangelija in po zasluženju in priprošnji svetega apostola in evangelista Janeza odpusti nam Gospod vse naše grehe in hudobije. Amen.

V. Vsega hudega.

O. Reši nas, o Gospod.

V. Gospod, usliši mojo molitev.

O. In moje vpitje naj k tebi pride.

V. Gospod z vami.

O. In z duhom tvojim.

Molimo! Z nebeškim blagoslovom naj bo blagoslovljen, obvarovan in ohranjen ta kraj in vsi, ki v njem prebivajo, tudi polja in sad zemlje, v

imenu Očeta, in Sina in sv. Duha.
Amen.

Molimo! Vsegamogočni, večni Bog, ki daješ hrano vsem stvarjem, ki pregrinjaš nebo z oblaki, in zemlji napravljaš dež, in odpiraš vrata nebes; ki jug iz zraka preženeš in v svoji moči pripelješ sever; ki planine rosiš ž njih vrhov, in s sadom svojih del nasituješ zemljo; ki si angelu prepo-vedal, škodovati zemlji, morju in drevesom; prizanesi nam, ki se te bojimo, in usmili se nas, ki te prosimo. Tebe namreč, o Gospod, ponižno prosimo: naj odstopi daleč od nas grozenje viharjev, nesreča nevihte, hrúmenje toče, treskanje strel, in vtihnejo naj vsi sovražni napadi; naj se utolaži goreče gromenje, škodljivo deževje in tulenje vetrov; in moč tvoje desnice naj uniči vse viharje in zračne nevihte. Prosimo te, o Gospod, naj pride na nas sveti Duh, da, ko so premagane vse moči sovražnih oblasti, varuje angelska roka poljske pridelke, in ko se je poglelo pretenje oblakov, nam žuganje hude ure služi le v to, da te še glasneje

hvalimo in še z večjo pobožnostjo molimo. Ki živiš in kraljuješ, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Mašnik dá blagoslov proti štirim krajem sveta,
rekoč:

Proti vzhodu:

V. Treska † in hudega vremena.
O. Reši nas, o Gospod.

Proti jugu:

V. Kuge, lakote † in vojske.
O. Reši naš, o Gospod.

Proti zahodu:

V. Nagle, neprevidene † in večne smrti.
O. Reši nas, o Gospod.

Proti severu:

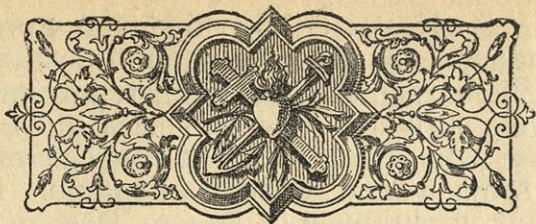
V. Vsega † hudega.
O. Reši nas, o Gospod.

Ko se povrne procesija v cerkev, moli mašnik
pred oltarjem.

V. Kruh iz nebes si jim dodelil. Aleluja.
O. Kateri ima vso sladkost v sebi.
Aleluja.

Molimo! O Bog, ki si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Krvi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi občutimo. Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Počeščenje najsvetejšega Srca Jezusovega.

Prošnja za odpuščenje.

Božje Srce Jezusovo, glej tukaj klečimo ter ti darujemo vse molitve, vse hvale in častitve brezmadežnega srca Marijinega, vseh angelov in svetnikov nebeških ter cele svete cerkve, in želimo, da bi te tako celo večnost molile, hvalile in častile vse stvari. Ravno tako te zahvalimo za vse dobre narave, milosti in zveličanja, ki pritekajo neprenehoma od tebe, ki si vir vsega dobrega. Združeni z vsemi stvarmi, ki te ljubijo, prosimo te, da nam odpustiš vso nevero, vso mrzloto, vso mlačnost, vse žaljenje in nečasti,

ki ti jih delajo ljudje posebno v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Sprejmi v zadoščenje milostno našo vero, naše zaupanje, in usliši milostljivo naše prošnje.

V. Božje Srce Jezusovo, usmili se svoje sv. cerkve, vse duhovske in deželske gosposke in vseh svojih vernikov.

O. Prosimo te, usliši nas!

V. Božje Srce Jezusovo, usmili se vseh udov bratovščine, ki je tvoji časti posvečena.

O. Prosimo te, usliši nas!

V. Božje Srce Jezusovo, priporočimo ti svoje posebne potrebe.

O. Prosimo te, usliši nas!

V. Božje Srce Jezusovo, usmili se vseh vernih duš v vicah, posebno pa onih, ki so bile v življenju v tej bratovščini.

O. Prosimo te, usliši nas!

Božje Srce Jezusovo, v zveličanje vseh ljudi si se darovalo na križu svojemu nebeškemu Očetu, ter ponavljaš to daritev vsak dan neštevilnokrat na

naših oltarjih, daj, da bo koristila vsem ta neskončna daritev ljubezni.

Ohrani, obvaruj in vladaj svojo sveto cerkev in njenega poglavarja. Združi s poglavarjem škofo, s škofi duhovnike, z duhovniki vse vernike, da bomo vsi eno poslopje, zidano na skalo apostolov, na skalo sv. Petra in in na tebe, ki si večni vogelni kamen. Krivo vero, razkol, pohujšanje, preganjanje in mlačnost pa odženi daleč proč od svoje svete občine. Obvaruj vladarje, gosposko in predstojnike, da vodijo s tvojo modrostjo in močjo svoje podložne v miru in edinosti, v pravičnosti in ljubezni, v pravi pobožnosti do večnega zveličanja in časnega blagostanja.

Dodeli svojo milost vsem starišem, da izredijo svoje otroke tebi v čast in sebi v zveličanje in jih vzgojijo za otroke božje in dediče nebeške, v nedolžnosti in čednosti. Daj vsem otrokom pokorščino, spoštovanje, hvaležnost in ljubezen do starišev, da se prav obilno razlije nad njimi tvoj očetovski blagoslov. Podeli služabnikom zvestobo

in vestnost v izpolnjevanju svojih dolžnosti, potrpežljivost in ponižnost, čistost življenja in radost sv. Duha.

Ohrani nedolžne, krepčaj izpokornike, izpreobrne grešnike, ponižaj sovražnike svojega kraljestva, ter jih privedi v svoj ovčinjak nazaj; razširjaj čast svojega božjega imena vedno bolj in bolj, da vsi ljudje pridejo do spoznanja resnice in se zveličajo.

Priporočimo ti vse ljudi, usmili se vernih mrtvih, posebno naših starišev, sorodnikov, prijateljev in dobrotnikov, in tistih, katerih se nikdo posebej ne spominja, in dodeli nam in njim, da te bomo enkrat večno gledali in v zveličanju zavživali. Kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Pozdrav presv. Srcu Jezusovemu.

Molitev sv. Mehtilde.

Pozdravljam te, o premilo Srce Jezusovo, ti sladkodoneča struna presvete Trojice! Pozdravljam te, o pre-sladko Srce Jezusovo, ti živi vir vse dobrote in milosti! Pozdravljam te, naj-

ljubeznivejše Srce Jezusovo, ti zakladnica vseh bogastev božjih! Tisoč in tisočkrat bodi češčeno in pozdravljeno, ti vir božje ljubezni, iz katerega izvirajo vse milosti in vse usmiljenje. O najplemenitejše in najdražje Srce Gospoda našega Jezusa Kristusa, z namenom presvete Trojice te molim kot zaklad vseh milosti, ki so se nad svete in pobožne duše kdaj razlile in se še razlivajo.

O Srce Jezusovo, ti sladko Srce; o Srce Jezusovo, ti mило Srce; o Srce Jezusovo, ti ljubeznivo Srce; o Srce polno sladkosti, polno usmiljenja, polno ljubezni. K tebi se zatečem in tvojemu prevelikemu usmiljenju izročim svoje grehe in zanikrnosti. Tebi darujem ves svoj trud in vsa svoja dela; tebi izročim vso svojo revščino, tebi izročim svoje življenje in posebno konec svojega življenja. O Srce Jezusovo, ti najplemenitejši dar, ti najslajše kadilo, ti najdostojnejša daritev, daruj se ti Bogu Očetu za-me in nadomesti one dni mojega življenja, v katerih nisem nič Bogu dopadljivega storil.

Hvalim te, najplemenitejše Srce Jezusovo, združen z ljubeznijo, s katero te je sveti Duh iz najčistejše krvi deviške matere Marije tvoril. Blagrujem te, presladko Srce Jezusovo, združen z ljubeznijo presvete Trojice, katera te je z vsemi nebeškimi darovimi okrasila. Slavim te, najmilejše Srce Jezusovo, združen z ono ljubeznijo, katere si gorelo do nas ljudi. Častim te, predobrotno Srce Jezusovo, združen z ljubeznijo, katera te je na lesu svetega križa za nas umorila. Ljubim te, najsvetejše Srce Jezusovo, združen z ljubeznijo, radi katere si bilo s sulico prebodeno.

Zato, o presveta Trojica, te hvalim in molim tisoč in tisočkrat; po presvetem Srcu Jezusovem in v imenu vseh stvari se ti zahvaljujem, da si obdarovala to najplemenitejše Srce s tolikimi darovi in milostmi. S ponižnim spoštovanjem darujem tvojemu najvišjemu veličanstvu prav to božje Srce z vso blaženostjo, katero ima v sebi, in sicer v ta namen, da te hvalim in ponižno prosim odpuščenja vseh grehov in zanikernosti. Amen.

Sedem skrivnosti božjega Srca Jezusovega.

1. Rana. O. božje Srce Jezusovo, ki si bilo za-me ranjeno, molim te z vsemi bitji, ki te ljubijo. Darujem ti vse trpljenje, katero so kdaj trpela človeška srca in katero bodo še trpela. Darujem ti tudi trpljenje svojega revnega srca in te prosim, rani moje in vsa človeška srca s plamtečo pušico svoje božje ljubezni, da bomo sebi in svetu odmrli, le za te živeli in v tvoji ljubezni umrli. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

2. Kri. Molim te, presveto Srce Jezusovo, ki si za cel svet krvavelo. Zahvalim te v imenu vseh ljudi za neskončno ljubezen, s katero si darovalo za nas zadnjo kapljo svete krvi. Zato ti jaz darujem vsak dihljej, vsak udarec žile, vsak gibljej telesa, vsako dejanje duše. Darujem ti tudi svojo kri in svoje življenje v zahvalo; sprejmi ju milostno. Prosim te, dodeli mi milost, da ne bo ničesar v meni, kar bi ne bilo popolnoma in za zmiraj tebi posvečeno. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

3. Voda. Molim te, presveto Srce Jezusovo, ki si za-me darovalo celo vsako kapljico vode. Zahvalim te za toliko ljubezen. Vse stvari naj te hvalijo in slavé brez konca. Darujem ti v zahvalo za toliko ljubezen vso čast in slavo, katero ti dajejo nežive in brezumne stvari s svojim bivanjem, življenjem in čutenjem. Ponižno te prosim, naj se razlije vir večnega življenja čez me in naj me očisti vseh mojih grehov, pomanjkljivosti in nepopolnosti, da ti bom v svetosti in popolnosti postajal vedno bolj enak.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

4. Ognjen plamen. Molim te, presveto Srce Jezusovo, ki goriš ljubezni do nas. Zahvaljujem te z Marijo, vsemi angeli in ljubimi svetniki vred za neizmerno ljubezen, s katero si nas ljubil od vekomaj in s katero nas hočeš ljubiti na veke. Ti hrepeniš po naši ljubezni in želiš, da bi se srca vseh ljudi užgala ljubezni do tebe. Zato ti jaz darujem ljubezen vseh tebi zvestih bitij, pa tudi ljubezen svojega revnega srca in te ponižno prosim, užgi ljubezen

do tebe tudi v onih srcih, ki te ne ljubijo, in stori, da bomo vsi žgavni dar tvoje ljubezni na vse veke. Amen.

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...

5. Trnjeva krona. Molim te, s trnji neizrečenih bolečin obdano Srce Jezusovo! Ponižno te prosim, odpusti vse slabe misli, želje, besede in dejanja, s katerimi smo te jaz in drugi razžalili; v zadoščenje ti darujem, karkoli se je že in karkoli se bo še dobrega in tebi dopadljivega v nebesih in na zemlji zgodilo, in te prosim, ohrani nedolžne, obvaruj izpokornike, izpreobrne grešnike in nam vsem dodeli milost, da te nikdar več ne razžalimo, temveč da ti popolno dopadljivi postanemo. Amen.

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...

6. Križ. Molim te, s svetim križem ozaljšano Srce Jezusovo, in te prosim, odpusti sramoto in zaničevanje, katero si pretrpel na križu. Zahvaljujem te za neprecenljivo daritev, katero si na svetem križu daroval za me in za ves svet. Darujem ti vse daritve, katere so ti darovali Marija, mati bolečin, in

vsi svetniki, ali katere ti bodo darovali posihmal. Darujem ti pa tudi vse svoje žrtve in te prosim ponižno, dodeli mi milost, da nosim vse svoje križe pogumno, stanovitno in s svetim veseljem do konca svojega življenja, da bom s teboj v tem življenju darovan, v večnosti pa zveličan. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

7. Podoba Srca Jezusovega. Molim te, božje Srce Jezusovo, da ne skrivaš več plamena svoje neizmerne ljubezni, ampak da si se razodelo celemu svetu in se prikazalo v podobi. Zahvaljujem te zato in želim iz hvaležnosti in ljubezni, da bi te ves svet spoznal, da bi vsa srca na-se potegnilo, vse duše z ljubeznijo do sebe užgalo in tako zadostilo svojemu najgorečnejšemu hrepenenju. O, dodeli vendar nam vsem milost, da bodo skrivnosti, katere si malim in ponižnim razodel, vsi spoznali, vsi iskali in občudovali ter se po njih zveličali. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

Zadoščenje božjemu Srcu Jezusovemu.

O božje Srce Jezusovo, pred teboj na kolenih kleče se ti še enkrat darujemo z namenom, da bi rastle v ljubezni in zvestobi do Boga in tako zadostili za razžaljenje, ki je moraš trpeti od nehvaležnih ljudi.

Obljubimo:

Čim bolj se skrunijo tvoje skrivnosti,
Tem bolj verujemo vanje, o božje
Srce!

Čim bolj se prizadevajo neverniki, oropati nas večnega upanja,
Tem bolj upamo v te, o Srce Jezusovo, ti edino naše upanje!

Čim bolj se človeška srca ustavljajo milosti,
Tem bolj te ljubimo, neskončno ljubeznivo Srce Jezusovo!

Čim bolj neverniki napadajo tvoje božanstvo,
Tem bolj te molimo, o božje Srce Jezusovo!

Čim bolj se tvoje svete zapovedi pozablajo in prelamljajo,

Tem bolj jih hočemo mi izpolnovati,
o presveto Srce Jezusovo!

Čim manj se tvoji sveti zakramenti
časte in prejemajo,

Tem bolj jih hočemo mi z ljubez-
nijo in spoštovanjem prejemati,
o velikodušno Srce Jezusovo!

Čim manj se spoznavajo in posnemajo
tvoje čednosti,

Tem bolj jih hočemo mi posnemati,
o Srce Jezusovo, vzor vseh čed-
nosti!

Čim bolj si prizadeva pekel duše po-
gubiti,

Tem gorečnejše si hočemo priza-
devati mi, rešiti in zveličati jih,
o presveto Srce Jezusovo, go-
rečnik duš!

Čim bolj požrešnost in prevzetnost raz-
dirata zatajevanje in zvesto izpol-
novanje dolžnosti,

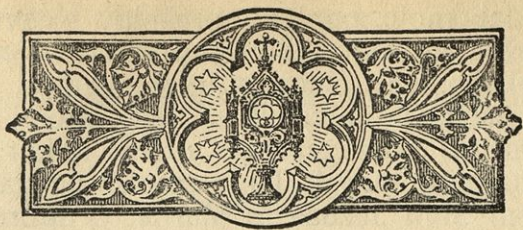
Tem bolj se hočemo mi zatajevati
ter svoje dolžnosti zvesto izpol-
novati, o ti s sramoto nasičeno
Srce Jezusovo!

Čim bolj se zaganjajo peklena vrata
proti tvoji cerkvi,

Tem zvestejše se je hočemo držati
 mi, o zvesto Srce Jezusovo!
 Čim bolj se svet vzdiguje proti ne-
 zmotljivemu papežu,
 Tem bolj ga hočemo mi z vernim
 srcem poslušati in se s ponižno
 udanostjo izročimo njegovemu
 vodstvu, o Srce Jezusovo, ti
 večna modrost!
 Čim bolj se ljudje zaradi sebičnosti
 odtujujejo drug drugemu,
 Tem bolj se hočemo mi kot udje
 iste božje družine ljubiti v tebi,
 ljubezni polno Srce Jezusovo!

O božje Srce Jezusovo, Srce ži-
 vega Boga, daj nam milost, da bomo
 kot zvesti otroci tvoje svete cerkve na
 svetu apostoli tvoje ljubezni, v več-
 nosti pa tvoja krona. Amen.

Razne molitve.

Molitev k svetemu Jožefu v sili.

O preljubi sveti Jožef, moje veliko zaupanje, ki ga imam do tebe, me naganja, da se v tej svoji veliki potrebi in nadlogi zaupno obrnem k tebi in te prosim pomoči. Vsaj za Marijo, prečisto Devico, ne poznam nobenega večjega in boljšega prijatelja ne v nebesih ne na zemlji, ki bi mogel pomagati, razen tebe. O sveti Jožef, ti in Marija mi od ljubega Jezusa lahko izprosita in dosežeta vse, karkoli potrebujem. Jezus sam ti je bil pokoren in te ljubi bolj kakor vse druge svetnike. Sprejmi

tedaj mojo ponižno prošnjo, o sveti Jožef, in položi jo pred prestol božjega veličanstva. Mnogim in mnogim si že pomagal iz največjih zadreg, zatoorej te prosim, pomagaj tudi meni, kakor si drugim pomagal. To te prosim po sladkem Srcu Jezusa in Marije. O dobrotljivi sveti Jožef, usliši moj glas in ne dopusti, da bi se povrnil brez tolažbe od tebe. Pri vsem tem pa naj se vendar zgodi božja volja. Amen.

Molitev k svetemu Jožefu za cerkev.

Premogočni očak, sveti Jožef, varih vesoljne cerkve, katera je zmerom k tebi klicala v svojih potrebah in nadlogah; ozri se milostno z visokega sedeža svoje slave na katoliški svet! Pogled na bolečine skrivnostne neveste Kristusove (svete cerkve) in njenega poglavarja, ki ju preganjajo mogočni sovražniki, naj gane tvoje očetovsko srce. Po tistih grozovitih bolečinah, ki si jih pretrpel na zemlji, brani in reši ga, in izprosi pri (Bogu) darovavcu miru in ljubezni, da po razdjanih zoprnostih

in vseh zmotah sveta cerkev varno in brez zapreke Bogu služi. Amen.

(100 dni odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 4. sušča 1882.)

Molitev v čast angelu varihu.

O moj zvesti prijatelj in spremljevalec po težavni poti življenja, sveti angel varih, od Boga v moje varstvo odbran! Presrčno te zahvaljujem za vso ljubezen in skrb, s katero čuješ nad menoj, in te prosim, odpusti mi, če sem ti bil kdaj nepokoren in ne-hvaležen. O, ne zapusti me nikdar, ti nebeški prijatelj, varuj me pred vso nesrečo duše in telesa, brani me pred sovražniki mojega zveličanja, izprosi mi milost, da nikoli na božjo pričujočnost ne pozabim, in v noben greh ne privolim. Stoj mi na strani v trpljenju, da ne omagam, potrdi me v nevarnosti in v izkušnjah, ohrani me čistega in nedolžnega. Potrdi me posebno na smrtno uro in pripeljaj mojo dušo k Bogu, ki jo je ustvaril. Amen.

Vsakdanja molitev k svetemu Alojziju.

O sveti Alojzij, angelski mladenič, zgled popolne nedolžnosti in deviške čistosti, sprejmi milostno od nevrednega svojega služabnika srčno počeščenje, katero zaslužiš z avoljo prečudežnih čednosti in visoke svetosti. Tudi danes te izvolim za svojega variha in te ponižno prosim, pomagaj mi ohraniti dušno in telesno čistost; uči me goreče moliti in izpokorno živeti. Vedno te želim častiti in ljubiti; zato rej me sprejmi, o milostni moj zavetnik, za vselej med svoje služabnike; podpiraj me v vseh opravilih, napeljuj me k pobožnemu življenju in varuj me vseh nevarnosti. Tebi se izročim, ne zapusti me, o sveti Alojzij, v življenju in v smrti.

O Gospod, užgi naša srca z ognjem svetega Duha, da bomo vneti od žarkov božje ljubezni po zgledu svetega Alojzija premagali vse izkušnjave zoper čistost in ti s čistim srcem služili.

O vsevedni Bog, ti znaš in veš, kako nezmožen je človek brez tvoje pomoči; dodeli nam po prošnjah svetega Alojzija brambo in mogočno varstvo,

da bomo tudi mi kakor on obvarovani nečistih izkušnjav in poželjivosti mesa, ter očiščeni nespodobnih mislij in željâ.

Vsemogočni, večni Bog, ki ulivaš v srca z milostjo svetega Duha darove svojih dobrot, dodeli nam po zasluženju in priprošnji svetega Alojzija stanoovitnost v dobrem, da nikoli ne izgubimo z nepokorščino do tebe zveličavne tvoje ljubezni, temveč vedno skrbno hranimo in goreče izpolnujemo vse svete želje, ki nam jih v naših srcih oživlja in obuja neskončna tvoja milost.

O najsvetejši, najpravičnejši Bog, z grozo in strahom spoznamo, da nas obsoja zgled nedolžnega izpokornika, svetega Alojzija, zavoljo naše nespokornosti pred obličjem tvoje pravičnosti v večno pogubljenje. On, čist, ki greha poznal ni, se je ostro pokoril vse življenje in je resnično križal in trl deviško svoje meso; mi grešniki pa, ki imamo na vesti toliko hudobij in tako poželjivo, duhu uporno meso, mi nočemo celo nič slišati o pokori! Omeči tedaj, o Bog, trda naša srca; odvzemi nam lahkomišljenost in udiхни nam

duha izpokornosti in zatajevanja; primrzi in pristudi nam posvetne sladnosti in daj nam edino veselje, edino polajšanje samo v gorkih solzah zavoljo storjenih grehov in v vernem izpolnjevanju tvoje volje, da bomo po potu pokore dosegli večni namen, ker smo nedolžnost izgubili.

O sveti Alojzij, ki si točil srčne solze milovanja ob spominu in pogledu križanega Jezusa, užgi moje mrzlo, neobčutljivo srce z ognjem svoje ljubezni, in izprosi mi solze milovanja do križane ljubezni, da me pretrese ob vsakem spominu ali pogledu na sveti križ strašna, pa zveličavna misel: »Toliko je moral sam Bog trpeti zavoljo mojih grehov, in jaz grozovitnež še vedno ponavljam vse strašne muke z vsakim smrtnim grehom.« Ta misel me bo varovala vseh grehov ter mi vnemala ljubezen do trpečega Zveličarja. Zatorej jo budi in oživljaj, o sveti Alojzij, vedno v meni, in užigaj in množi mi ljubezen in milovanje križanega Jezusa, da se izpremeni moja žalost v večno radost v nebesih. Amen.

Molitev k svetemu Cirilu in Metodu.

Ti so sveti možje, postali so prijatelji božji z oznanovanjem božje resnice; njih jeziki so postali ključi nebes.

V. Prosita za nas sveti Ciril in Metod!
O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih!

Molimo! Vsegamogočni, večni Bog, ki si slovanska ljudstva po svojih svetih spoznavalcih Cirilu in Metodu privedel k spoznanju svojega imena, daj nam, da katerih praznik častimo, se tudi z njuno družbo zedinimo. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev k sv. Mohorju in Fortunatu.

O Bog, ki nam daješ, da se moremo veseliti velike časti svetega Mohorja in Fortunata, daj nam, prosimo te, da nas vedno varuje njuno mogočno varstvo in nas podpira njuna priprošnja. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitve o posebnih potrebah.

1. Molitev za dobro letino.

V. Treska in hudega vremena,

O. Reši nas, o Gospod!

V. Tvoja milost, o Gospod, naj pride čez nas,

O. Kakor upamo nate!

V. Gospod, usliši mojo molitev,

O. In moje vpitje naj pride k tebi!

Molimo! Vsegamogočni, večni Bog, hvalimo te, častimo te zavoľo tvoje neskončne dobrote, s katero po očetovsko skrbiš za vse stvari. Vse pričakuje od tebe o pravem času živeža in hrane. Daš jim in pobirajo; stegneš roko in so nasitene; ti daš dež in rodovitne čase, vse napolniš z živžem in srčnim veseljem. Večna in neskončna je tvoja dobrota.

Dodeli nam tudi zanaprej, o Bog, svojo milost. Prizanesi nam naše obilne grehe po svojem neskončnem usmiljenju. Blagoslovi sad zemlje in odvrni vse škodljivo, dolgo močo, sušo in točo. Obvaruj nas kužnih bolezni, ognja, sovražstva in vojske. Varuj naša stanovanja in polja, blagoslovi naša dela, in daj nam v dobrem rasti, in vse, kar imamo,

k tvoji božji časti uživati, da tako potovaje po zemlji nebes ne zgrešimo.

Daj nam vsakdanjega kruha za dušo in telo, da bi vedno bolj spoznali tebe, in katerega si poslal, Jezusa Kristusa, našega Odrešenika, in da bi si, potrjeni od svetega Duha, prizadevali pred vsem za kraljestvo božje in njegovo pravico. Potrdi nas v veri in upanju, da v dneh vojskovanja in izkušnjav ne omagamo, in napolni naša srca z gorečo ljubeznijo in hvaležnostjo, da tvojih dobrot nikoli v zlo ne obračamo, temveč smo ti kot hvaležni otroci vedno dopadljivi, se varujemo greha in dosežemo večno zveličanje.

Usmili se nas in vseh ljudi!

Tako kličemo polni zaupanja v imenu Jezusa Kristusa, Gospoda našega. Amen.

V. Češčeno bodi ime Gospodovo,

O. Od zdaj in na veke.

V. Naša pomoč je v imenu Gospodovem,

O. Ki je ustvaril nebo in zemljo.

Blagoslov Boga, vsegamogočnega † Očeta, † Sina in † svetega Duha naj pride nad nas in vedno pri nas ostane. Amen.

2. Ob suši.

O Bog, v katerem živimo, se gibljemo in smo, dodeli nam potrebnega dežja, da ko v časnih rečeh potrebno pomoč dosežemo, s toliko večjim zaupanjem za večne dobrote prosimo.

Dodeli, prosimo, vsegamogočni Bog, da, ko v svojih nadlogah v tvojo milost zaupamo, nas tvoja pomoč vedno obvaruje vseh nevarnosti.

Daj nam, prosimo, o Bog, pohlevnega dežja in suho obličje zemlje z nebeškimi potoki milostljivo namoči. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... (Petkrat.)

3. Za lepo vreme.

O Bog, ki te greh razžali in pokora potolaži, poglej milostljivo na prošnjo k tebi kličejočega ljudstva, in šibe tvoje jeze, ki jih za svoje grehe zaslužimo, od nas odvrni.

Usliši, nas, o Gospod, ki k tebi vzdihujemo, in dodeli nam, te prosimo, lepo vreme, da, ker za svoje grehe po pravici trpimo, s pomočjo tvoje milosti tvoje dobrote čutimo.

Prosimo, vsegamogočni Bog, tvojo dobroto, da nalive dežja ustaviš in nam svoje jasno obličje dobrotljivo pokažeš. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... (Petkrat.)

4. Ob hudi uri.

O Bog, ki te greh razžali in pokora potolaži, poglej milostljivo na prošnjo k tebi kličejočega ljudstva, in šibe tvoje jeze, ki jih za svoje grehe zaslužimo, od nas odvrni.

Od svoje hiše, prosimo, o Gospod, duhovno hudobo preženi, in odvrni nadzemeljsko napako hudega vremena.

Vsegamogočni večni Bog, prizanesi nam, ki se bojimo, bodi nam milostljiv, ki prosimo, da nas po škodljivem ognju v oblakih in po silnem viharju žuganje hudega vremena napelje tvoje usmiljenje hvaliti.

Gospod Jezus Kristus, ki si vetrovom in morju zapovedal, in je bila velika tihota, usliši prošnje svojega ljudstva in dodeli, da po tem znamenju svetega † križa preide vse divjanje hudega vremena.

Vsegamogočni in usmiljeni Bog, ki

nas s tepenjem zdraviš in z odpuščenjem ohranjuješ, dodeli, te prosimo, da se miru in zaželenega potolaženja razveselimo, in dar tvoje dobrote vselej uživamo. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... (Petkrat.)

5. O slabi letini in lakoti.

Izkaži nam dobrotljivo, o Gospod, svojo neskončno milost, da nas ne samo vseh grehov odvežeš, temveč tudi šib, katere zanje zaslužimo, rešiš.

Usliši, prosimo, o Gospod, naše pohlevne prošnje, in lakoto milostljivo odvrni; naj umrljivi človek spozna, da po tvoji jezi take šibe pridejo in po tvoji milosti odidejo.

Tebi podvrženo ljudstvo, ki zavoljo svojih grehov lakoto trpi, o Gospod, milostljivo k sebi izpreobrne, ki si rekel, da bo tistim vse privrženo, kateri tvojega kraljestva iščejo. Kateri živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... (Petkrat.)

6. Ob kugi.

Usliši nas, o Bog, naš Zveličar, in na prošnjo blažene in častitljive božje

porodnice Marije, vselej device, in svetega Sebastijana mučenca in vseh svetnikov, svoje ljudstvo reši strahu svoje jeze in otmi po obilnosti svojega usmiljenja.

Izkaži milost, o Gospod, našim ponižnim prošnjam, ter nas ozdravi dušnih in telesnih bolezni, da odpuščenje prejmemo in se vedno v tvojem blagoslovu veselimo.

Usliši, prosimo, o Gospod, naše pohlevne prošnje, ter kugo milostljivo odvrni; naj umrljivi človek spozna, da po tvoji jezi take šibe pridejo, in po tvoji milosti odidejo. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... (Petkrat.)

7. Ob sleherni nadlogi.

Ne zavrzi, vsegamogočni Bog, svojega ljudstva, ki v nadlogi vzdihuje, temveč pridi zavljo časti svojega imena stiskanim usmiljeno na pomoč.

Izkaži nam dobrotljivo, o Gospod, svojo neskončno milost, da nas ne le vseh grehov odvežeš, temveč tudi šib, katere zanje zaslužimo, rešiš.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo o Gospod Bog, da vedno zdravje na duši in telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah svete Marije, vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

Poglej dobrotljivo, prosimo, o Gospod, našo nadlogo, in odvrni srd svoje jeze, katero po pravici zaslužimo.

O Bog, naše pribežališče in naša moč, začetek vseh dobrot, poslušaj prošnje svoje cerkve, in dodeli, da kar z zaupanjem prosimo, gotovo dosežemo. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... (Petkrat.)

Molitev za umirajočega.

Usmiljeni Oče nebeški, glej, naš brat (naša sestra) se vojskuje s smrtjo. Usmiljenja prosimo za tvojega umirajočega sina. Naj srečno dokonča; naj po prestanem trpljenju mirno zaspi; naj odslej večno počiva. Amen.

Dobrotljivi Bog, gospodar življenja in smrti! Ti si rekel, in postal je človek

in ves svet; ti migneš, in vse zopet razpade v prah. Tukaj leži bolnik, stvar tvoje vsemogočnosti. Moči so mu pošle in s smrtjo se vojskuje. Nebeški Oče, bolnik te ne more prositi; zato usliši naše prošnje zanj. Usmili se njegovih solz, usmili se njegovega vzdihovanja. Tvoje usmiljenje naj mu odpusti, kar je po svoji slabosti storil hudega. Vzemi njegovo dušo v kraj večnega miru. V tebe je veroval, v tebe je upal, in tebe je ljubil; zato je izpolnoval zapovedi tvoje.

Vsemogočni Bog in Oče, potrdi ga, ker sedaj ga obhajajo smrtne težave. O Bog, ne daj mu obnemagati v tej zadnji vojski. Po svojem velikem usmiljenju usmili se ga v sodbi. Daj mu mirno zaspati in obriši mu solze v večnosti.

Jezus Kristus, ti si se na svetu tudi boril s smrtjo; zato poznaš človeško srce in veš, kako trpi pri umiranju. Ker sam poznaš bridkost umiranja, zato potolaži trpečega, potrdi umirajočega.

Vsemogočni Bog, potrdi njegovo vero, da bo v tebe veroval, kakor da

bi te gledal. Podpiraj njegovo upanje, da bo v tvojo besedo zaupal, kakor da bi tebe samega slišal. Oživi njegovo ljubezen, da se ne loči od tebe, preden je pri tebi v nebesih. Pokaži mu lepoto prihodnjega življenja, da ne bo trepetal pred trohnobo. Stori to, o Bog, potem umirajočega ne bo plašil noben peklenski strah in ga ne bo go-ljufala nobena sovražna zvijača. Smrt mu bo prijazen korak v večno življenje.

Usmiljeni Zveličar, tudi za tega bolnika si se podal v smrt; naj torej ne bo izgubljeno nad njim tvoje zaslu-ženje. Blagoslovi, posveti in očisti ga, da kdaj častito vstane od smrti.

Usmiljeni Jezus, ki si na križu srečno dokončal, pridi svojemu umirajočemu služabniku na pomoč, da tudi on srečno dokonča. Jezus, ostani pri njem, dokler ne dokonča svojega življenja. Sprejmi njegovo dušo v svoje roke. Amen.

Molimo! Tebi, o Gospod, pri-poročamo dušo tvojega služabnika, ka-tera je delo tvoje vsemogočnosti, ker ti si jo ustvaril. Edino pravi in živi

Bog, ne glej na grehe svojega služabnika, katere je v svoji mladosti ali pozneje storil nepremišljeno in pogosto. Čeravno je prestopil tvoje zapovedi, vendar zaupa v tvojo besedo, ki obeta milosti izkesanemu grešniku. Grešil je sicer, pa tebe, Boga Očeta, Sina in svetega Duha ni zatajil. Tudi ti, neskončna dobrotà, ga ne zataji, temveč podeli mu svojo vsemogočno milost, da se stanovitno vojskuje in srečno zmaga. Zavaljo neizmerne zasluženja krvave smrti Jezusove bodi mu sedaj in ob uri njegove sodbe milostljiv in usmiljen. Amen.

Molitve, kadar se je duša ločila od telesa.

• Pridite na pomoč, svetniki božji, pridite naproti angeli Gospodovi, vzprejmite to dušo in jo nesite pred obličje Najvišjega. — Naj te vzprejme Kristus, ki te je poklical, in v Abrahamovo naročje naj te peljejo angeli. Naj spremijo tvojo dušo in jo nesejo pred obličje Najvišjega. Večni mir mu daj, o Gospod, in večna luč naj mu sveti!

Molimo! Tebi priporočamo, o Gospod, dušo tvojega hlapca (dekle) I., da, ker je svetu odmril, tebi živi; in kar je po človeški slabosti v življenju zagrešil, mu ti po svoji premilostni dobroti odpusti in izbriši. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

O Bog, ki se rad usmiljuješ in prizanašaš, prosimo te za dušo tvojega služabnika (služabnice) I., katero si iz tega sveta poklical. Ne daj njegove duše sovražnikom v roke, in ne zavrzi je izpred svojega obličja. Tvoji sveti angeli naj jo spremijo, in naj jo veselo peljejo v Očetov dom. V tebe je veroval, v tebe je upal; naj torej ne bo večno pogubljen, temveč pri tebi za večno zveličan. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Tebi, o Bog, priporočamo to dušo, katero si ravnokar poklical iz pozemskega življenja. Že je v tvoji roki; v roki svojega Stvarnika, Očeta in pravičnega Sodnika. O daj, da zanaprej samo tebi živi! Kar je po človeški slabosti hudega storila v tem življenju, to izbriši po obilnost svojega usmiljenja.

S svojo močjo si jo krepčal v njenih bolečinah in jo tolažil v smrtnih težavah: zdaj pa dopolni, neskončno usmiljeni Bog, kar si deloval v njej, in daj ji v trenutku, ko stoji pred tvojim obličjem, najti milost in usmiljenje, da tako po dokončani vojski večno v tebi počiva, in se večno v tebi veseli. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Za † očeta in mater.

O Bog, kateri si nam zapovedal, naj spoštujemo očeta in mater, usmili se v svoji milostni dobrotljivosti duš očeta in matere, odpusti jim njihove grehe in dodeli mi, da jih zopet vidim v nebeškem veselju. Amen.

Za † sorodnike in prijatelje.

O dobrotljivi Bog, kateri deliš milosti in želiš, da bi vsi dosegli večno življenje, prosimo te, dodeli našim sobratom, sorodnikom in dobrotnikom, kateri so se preselili v večnost, večno zveličanje, po priprošnji blažene, brezmadežne Device Marije in vseh svetnikov. Amen.

Za vse umrle.

O Bog, Stvarnik in Odrešenik vseh vernih, odpusti dušam svojih služabnikov in služabnic vse njihove grehe, da zadobe po naših pobožnih prošnjah odvezo, po kateri so vedno hrepeneli.

Gospod Jezus Kristus, kralj nebeške slave, reši duše vseh umrlih kristjanov peklenskih muk in kazni. Iztrgaj jih iz levovega žrela, da jih peklo ne pogoltne, in da se ne pogreznejo v temo, ampak da jih tvoj vojskovodja, sveti Mihael, pripelje v nebeško kraljestvo, katero si nekdam obljubil Abrahamu in njegovemu zarodu.

Prosimo te, o Gospod, usliši našo ponižno in iskreno molitev za duše svojih služabnikov in služabnic in jih očisti vseh grehov ter jim dodeli delež svojega odrešenja, ki živiš in kraljuješ, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

K a z a l o.

Šmarnice.

	Stran
1. dan. Uvod	5
2. » Peter Ruder	8
3. » Amalija Šanjón	12
4. » Marija Lemaršán	15
5. » Udova Pekanté	18
6. » Klementina Truvé	21
7. » Marija Brifó	25
8. » Vinfrida Birn	29
9. » Magdalena Žilián	31
10. » Karol Bron	34
11. » Alojzija Šan	38
12. » Ivana Gastó	41
13. » Jakob Tónbridž	45
14. » Ozdravljenje soproge nekega zdravnika	48
15. » Lea Kurtú	51
16. » Marija Žarlán	54
17. » Sara Arter	57
18. » Jurij Tijár	62
19. » Oče Herman	64
20. » Vión-Dirí	67
21. » Alfred Obér	71
22. » Emelija Penó	75
23. » Roza Evrás	79
24. » Anké	82
25. » Ivona Omêtr	85
26. » Župnik Dimá	89
27. » Generalni vikar Sonoá	93
28. » Janez Debruvé	97
29. » Ozdravljenje pomorskega zdravnika	101
30. » Pužól	105
31. » Sklep	109

Molitvenik.

Stran

Jutranja molitev.

V čast preblazene Device	115
Tri božje čednosti	117
V petek, ob Kristusovi smrti uri	118
Vzdihljaji	119

Večerna molitev.

Zahvala Devici Mariji in prošnja odpuščenja	120
Molitev »Spomni se«	121
Večerni blagoslov	121
V četrtek zvečer, v spomin Kristusovih smrtnih bridkosti	122
Vzdihljaji	123

Mašne molitve.

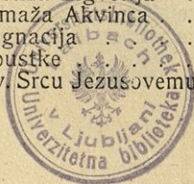
Prva sveta maša	124
Molitev po tihi sv. maši	146
Druga sveta maša	149
Tretja sveta maša	158

Zakrament sv. pokore.

Pred izpovedjo	166
Kesanje	166
Izpoved	168
Po izpovedi	169
Izpokorna molitev sv. Avgušтина	170
Molitev po izpovedi	172
Zahvala	173
Zaupljiva prošnja k Žveličarju	174

Zakrament sv. Rešnjega Telesa.

Pred sv. obhajilom	176
Ponižnost	176
Kesanje	177
Po sv. obhajilu	180
Molitev sv. Alfonza Ligvorija	180
Molitev sv. Tomaža Akvinca	186
Vzdihljaji sv. Ignacija	187
Molitev za odpustke	188
Molitev k presv. Srcu Jezusovemu po sv. obhajilu	189

Litanije v čast presv. Srcu Jezusovemu	190
Posvetitev presv. Srcu Jezusovemu	193
Lavretanske litanije	194
Litanije vseh svetnikov	203
Litanije presv. Rešnjega Telesa	212
Litanije presv. imena Jezusovega	217
Litanije za verne duše	220

Sveti križev pot	225
----------------------------	-----

Na čast Devici Mariji.

Devetdnevnic v čast brezmadežnega spočetja Device Marije	241
Litanije Lurške matere božje	249
Mali venček na čast brezmadežnega Srca Marijinega	252
Molitve za praznik brezmadežnega spočetja in druge Marijine praznike	256
Posvečenje Najsvetejšega	256
Prošnja	257
Molitve k brezmadežni Devici	259
Pozdrav sv. škofa Germana brezmadežni Devici Mariji	261
Svečnica ali darovanje Gospodovo	265
Marijino oznanjenje	266
Marijino vnebovzetje	267
Praznik Marijinega srca	269
Za rožnovensko nedeljo	273
Marijino darovanje	273
Molitev k materi božji dobrega sveta	274
Počeščenje žalostne Device	275
Prošnja do žalostne Device za 7 čednosti in 7 darov sv. Duha	275
Molitev k žalostni materi božji	278
Venec v čast sedem žalosti matere božje	280
Psalmi v čast preblaženi Devici	284
Posvečenje Devici Mariji	289

Počeščenje svetega Rešnjega Telesa.	Stran
Obiskovanje Najsvetejšega	291
Počeščenje	297
Vzpodbudljaji pred Najsvetejšim	298
Duhovno obhajilo	300
Prošnja za blagoslov	301
Molitve pri procesijah s presv. Rešnjim Telesom	302
Počeščenje najsvetejšega Srca Jezusovega.	
Prošnja za odpustčenje	316
Pozdrav presv. Srcu Jezusovemu	319
Sedem skrivnosti božjega Srca Jezusovega	322
Zadoščenje božjemu Srcu Jezusovemu	326
Razne molitve.	
Molitev k sv. Jožefu v sili	328
Molitev k sv. Jožefu za cerkev	330
Molitev v čast angelu varihu	331
Vsakdanja molitev k sv. Alojziju	332
Molitev k sv. Cirilu in Metodu	335
Molitev k sv. Mohorju in Fortunatu	335
Molitve o posebnih potrebah	336
Molitev za umirajočega	342
Molitve, kadar se je duša ločila od telesa	345
Za † očeta in mater	347
Za † sorodnike in prijatelje	347
Za vse umrle	348

Štev. 5848.

*Odobril kn. šk. krški ordinarijat
v Celovcu, dne 2. grudnia 1903.*

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIJNICA

00000490108

